

“

It keeps hitting me in waves that I'm part of the most hated group. Not the second most hated or the third most hated but the single most despised group of people on the planet.

- Dydig pædofil kvinde

(Kilde: <https://www.shutterstock.com/>)

Den uskyldigt anklagede gruppe

ET KVALITATIVT VIRTUELT ETNOGRAFISK SPECIALE OM HVORDAN DYDIGE KVINDELIGE PÆDOFILE OPLEVER, AT DERES SEKSUELLE AFVIGELSE PÅVIRKER DERES LIV, SET I LYSET AF SAMFUNDETS SYN HERPÅ OG KØNNETS BETYDNING HERAF

Navn:

Heidi Hinteregger Nielsen
Sissel Lykke

Vejleder:

Sune Q. Jensen

Antal ord:

29.616

Tro- og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at vi egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende opgave. Alle citater i teksten er markeret som sådanne.

Vi er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<https://www.aau.dk/uddannelser/studievejledning/regler/plagiat>

Vi er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står vi inde for, at oplysninger om antal ord stemmer overens med virkeligheden.

Abstract

Pedophilia is without a doubt one of the most hated characteristics a person can have, and the media, professionals and society tends to misinterpret the phenomena, by equating pedophiles with child sexual offenders. What little research exists about the phenomena, typically revolves around pedophiles who act upon their sexual interest in minors, instead of virtuous pedophiles, and is furthermore based on clinical data, and data from social services or the police. On top of that, little to no studies are related to female virtuous pedophiles.

In this master thesis, we therefore seek to contribute with knowledge where it is severely lacking, by focusing on how female virtuous pedophiles' sexual deviation effects their lives, in the context of the society's perception- and the gendered meaning of the phenomena. We want to offer a perspective on the phenomena that stems from the women themselves, which is conducted through a Grounded Theory inspired approach, where the data, which is based upon a large virtual ethnographic study, is the core center of the master thesis. Despite the use of Grounded Theory, we do not seek to establish brand new theory ourselves. Instead, we wish to include perspectives from Howard Becker, Judith Butler and Erving Goffman to help us understand the unique lives of these female virtuous pedophiles.

This master thesis presents a range of different negative effects that the society's misinterpretation of pedophilia and the gendered meaning of the same has on virtuous female pedophiles. As a result of these perceptions, female virtuous pedophiles are subject to different forms of intense labeling and stigmatization, which we find can have a significant impact on their lives, especially in relation to their own and others' perception of them, their relationships and social life, their life opportunities and ability to live a fulfilling life as well as their overall mental well-being. These negative effects furthermore form the basis for a range of different negative feelings, such as shame, fear, misunderstanding, self-hatred, unhappiness and inadequacy. We are thus dealing with a group of individuals, who experience significant negative consequences because of society's misinterpretation of them and the expectations attached to their gender, but who, at the same time, are left to deal with those alone, as society does not address them and their problems.

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	6
2. Begrebsafklaring	7
3. Problemfelt	8
3.1 Hvad er pædofili ud fra ICD-11 og DSM-5?	8
3.2 Differentiering mellem pædofili og seksuelt misbrug af mindreårige	9
3.3 Kvinder kan også være pædofile	11
3.3.1 Et underbelyst fænomen	13
4. Problemformulering	15
5. Forskningsmetodologi	16
5.1 Forskningsmetodologi; 'Grounded Theory'	16
6. Metode	18
6.1 Vores oprindelige metodiske design	18
6.1.1 Forsøget på at rekruttere interviewinformanter	19
6.2 Præsentation af- og adgang til den virtuelle platform	20
6.3 Virtuel etnografi som metode	22
6.3.1 Den virtuelle etnografiske dataindsamlingsstrategi	25
7. Databehandling	30
7.1 Etableringen af de første kodningskategorier	30
7.2 Målretning og finjustering	31
8. Teori	33
8.1 Howard Becker - 'Outsiders' (1963)	33
8.1.1 'Outsider'	33
8.1.2 Stempling	34
8.2 Judith Butler (1988) - Et kønnet perspektiv	35
8.2.1 Det performative køn	36
8.3 Erving Goffman - 'Stigma' (1963)	36
9. Kvalitetskriterier	39
9.1 Intern validitet	39
9.2 Ekstern validitet	40
9.3 Reliabilitet	40
10. Analyse og diskussion	42
10.2 Samfundets syn på pædofili	43

10.2.1 Et uretfærdigt fordømmende samfund	43
10.2.2 Kvindernes holdninger til samfundets syn	45
10.2.3 Mødet med de professionelle	46
10.2.4 At bryde tabuet	49
10.3 Hvad vil det sige at være kvindelig pædofil?	50
10.3.1 “Kvindelige pædofile findes ikke”	50
10.3.2 Er det en fordel at være en kvindelig frem for en mandlig dydig pædofil?	52
10.4 Erkendelse og accept af pædofilien	55
10.4.1 Kan jeg virkelig være pædofil?	55
10.4.2 Erkendelse – og hvad så nu?	57
10.5 Skal jeg være åben eller lukket omkring min pædofili?	61
10.5.1 Udfordringerne ved at være lukket omkring sin pædofili	61
10.5.2 Udfordringerne ved at være åben omkring sin pædofili	63
10.6 Er parforhold og stiftelsen af en familie stadig en realitet?	67
10.6.1 Udfordringer ved at indgå i et parforhold med en anden voksen	67
10.6.2 Er et parforhold med en anden pædofil så løsningen?	69
10.6.3 Tanker om at få egne børn	71
11. Konklusion	76
12. Litteraturliste	80

1. Indledning

Når de fleste hører ordet ‘pædofil’, forbinder de det typisk med en person, som forgriber sig på børn. Dette skyldes blandt andet, at termen pædofil oftest bruges som betegnelse for en seksualforbryder, der har krænket et barn seksuelt, ikke kun af den gængse befolkning, men i nogle tilfælde også af ministerier, myndigheder, medier, forskere og fagprofessionelle (Justitsministeriet 2018; TV2 2020; Imhoff 2014:35; Stevens & Wood:969). Imidlertid dækker den korrekte betegnelse af en pædofil ikke over kravet om at have forgrebet sig på et barn, men knytter sig derimod til de seksuelle tanker og lyster som denne gruppe af mennesker har om børn (Møhl 2021). Dette resulterer i, at en gruppe af mennesker fanges i diskrepansen mellem terminologiens misforståede betydning samt dennes reelle betydning, hvilket er en problematik, som umiddelbart ikke vinder megen opmærksomhed.

De fleste forbinder dog ikke alene ordet ‘pædofil’ med en person, som forgriber sig på børn, men også med en person, af det mandlige køn. Hvor samfundet typisk forbinder kvinder med kvaliteter såsom omsorgsfuldhed, moderlighed og kærlighed, forbinder de, grundet den misforståede opfattelse af fænomenet, modsat pædofile med forfærdelige “monstre”, der lader sig styre af deres afvigende seksuelle lyster (Vandiver & Kercher 2004:122). Således fremstår disse to grupper af mennesker nærmest som diametrale modsætninger, hvorfor de kan være svært forenelige for den gængse befolkning, myndigheder, medier, forskere og fagprofessionelle. Imidlertid er pædofili ikke så kønsdiskriminerende som det tilsyneladende antages, hvilket efterlader en gruppe af mennesker i en position, hvor deres eksistens ikke rigtig anerkendes.

Kombinerer vi disse to grupper af mennesker, står vi tilbage med en yderst misforstået og overset befolkningsgruppe, som vi i dette speciale betegner som dydige kvindelige pædofile. Det er netop denne befolkningsgruppe og deres oplevelser og problematikker, som danner grundlaget for dette speciales genstandsfelt, idet vi, gennem inddragelsen af udsagn fra kvinderne selv, søger at give et indblik i, hvordan disse bliver påvirket af samfundets syn på fænomenet og kønnets betydning heraf. Specialet vil derfor bidrage til afdækningen af et videnshul, og forhåbentligt være med til at skabe opmærksomhed omkring problematikker, som hidtil ikke imødekommes af det generelle samfund.

2. Begrebsafklaring

Kvinde:

Når vi omtaler en kvinde, mener vi en ciskønnet kvinde, hvilket vil sige en person som er født kvinde, og som til stadighed identificerer sig som en kvinde. Der er altså en overensstemmelse mellem det køn, som personen er blevet tilegnet ved fødslen, og det køn, som udgør personens kønsidentitet (LGBT 2022).

Mindreårige/børn:

En mindreårig eller et barn defineres ud fra den seksuelle lavalder, som er gældende for den respektive informant. Idet vores speciales datamateriale er internationalt funderet, vil den seksuelle lavalder varierer fra informant til informant. Vi har valgt denne afgrænsning på baggrund af, at informanterne nærmere tager udgangspunkt i hvornår, det er ulovligt at have et romantisk eller seksuelt forhold til en person, frem for, hvad det europæiske diagnosesystem (ICD-11), og det amerikanske diagnosesystem (DSM-5) fordrer som værende en pædofil interesse.

Dydige pædofile:

Med dydige pædofile mener vi personer, der er af den overbevisning, at det er forkert at handle på deres seksuelle tanker om mindreårige, og dermed aldrig kunne finde på at gøre det.

Dét “at handle” på sine seksuelle tanker om mindreårige:

Når vi betegner dét “at handle” på sine seksuelle tanker om mindreårig, knytter dette sig til at have set overgrebsmateriale med mindreårige og/eller at have forgrebet sig seksuelt på mindreårige - der skal altså have været et rigtigt barn involveret. Vi er dog klar over, at der forekommer forskellige juridiske retningslinjer rundt om i verden, men dette er ikke noget vi yderligere vil tage højde for.

Eksklusivitet:

Når vi omtaler eksklusivitet i henhold til pædofili, knytter dette sig til en pædofil, som udelukkende er tiltrukket af mindreårige, hvor imod en ikke-eksklusiv pædofil, udover at være seksuelt tiltrukket af mindreårige, også er tiltrukket af andre ting.

3. Problemfelt

Vi vil med problemfeltet give indsigt i den eksisterende forskning på området, og herigennem illustrere, hvordan pædofili er et fænomen, som lider under intens stigmatisering og fejlstigmatisering. Først vil vi præsentere en diagnostisk definition af hvad pædofili er, hvorefter vi ønsker at tydeliggøre vigtigheden af at adskille pædofili fra dét at forgribe sig seksuelt på en mindreårige. På baggrund heraf, vil vi løbende argumentere for, hvordan vi i dette speciale udfordrer og adskiller os fra den eksisterende forskning, ved at præsentere et forskningsbidrag, som tager udgangspunkt i dydige pædofiles egne tanker og oplevelser, frem for den offentlige befolknings syn herpå.

Vi vil yderligere afgrænse vores fokusområde, idet vi anskuer pædofili ud fra et kønnet perspektiv, med kvindelige pædofile som omdrejningspunkt, hvor vi i den forbindelse gør rede for kvindelige pædofile som en særligt underbelyst gruppe. Eftersom den eksisterende forskning hovedsageligt belyser disse kvinder fra et mere klinisk og patologisk erkendelsesperspektiv, ønsker vi med dette speciale at belyse genstandsfeltet fra forskningsperspektiv, der i stedet tager udgangspunkt i dydige kvindelig pædofiles egne tanker og oplevelser - altså ønsker vi at bidrage med et indefra-blik. På baggrund af en sammenfatning af ovenstående, vil vi argumentere for vores indplacering i og bidrag til forskningsfeltet, hvilket slutteligt afspejles i specialets problemformulering.

3.1 Hvad er pædofili ud fra ICD-11 og DSM-5?

Der hersker grundlæggende en tvivl om, hvad pædofili er, og for at forklare dette, er det nødvendigt at forstå selve begrebet. Ordet 'pædofili' er af græsk oprindelse, og er sammensat af ordet 'paidos', som betyder barn, og ordet 'phili', som betyder kærlighed. Pædofili er en seksuel fascination og tiltrækning af mindreårige, og betegner en person der begærer og har lyst til at have seksuel omgang med mindreårige (Møhl 2021). Fænomenet pædofili betegnes ligeledes som en psykiatrisk diagnose, og bliver defineret ud fra to diagnosesystemer, der hver har en række forskellige diagnosekriterier; Det europæiske diagnosesystem ICD-11 og det amerikanske diagnosesystem DSM-5.

Ifølge ICD-11 karakteriseres pædofili som et vedvarende, fokuseret og intenst mønster af seksuel ophidselse – som manifesteres af vedvarende seksuelle tanker, fantasier, drifter eller adfærd – der

involverer præpubertære børn. For at man kan stille diagnosen 'pædofili', skal den enkelte have handlet på disse tanker, fantasier eller drifter, eller ophidselsesmønsteret skal forårsage klinisk signifikant lidelse. Denne diagnose stilles ikke, når der er tale om seksuel adfærd mellem jævnaldrende præpubertære eller postpubertære børn og unge (ICD.WHO 2022; Bengtson & Kristensen, 2021:162). DSM-5 har en lang række ligheder og fællesnævner med ICD-11, i måden hvorpå diagnosesystemernes kriterier er formuleret, dog er det væsentligt at være opmærksom på, at diagnosesystemerne også har nogle forskelligheder. Nævneværdigt adskiller DSM-5 sig fra ICD-11 idet førstnævnte sonder mellem 'pædofil interesse' og 'pædofil forstyrrelse'. Ifølge DSM-5 er en 'pædofil interesse' ikke en psykiatrisk diagnose, men betegner dem, som ikke har handlet på deres interesse. En 'pædofil forstyrrelse' anses derimod som en psykiatrisk diagnose, og betegner dem, som enten har handlet og/eller lider under at have interessen (American Psychiatric Association 2013:697f; Bengtson et al. 2019:2). Disse nævnte forskelle og ligheder er ikke noget vi i indeværende undersøgelse vil beskæftige os yderligere med, da diagnosesystemerne blot inddrages for at give en indledende forståelse af begrebet pædofili og hvordan dette defineres. Vi er med andre ord klar over, at de informanter, som udgør vores speciales empiriske grundlag, ikke nødvendigvis vil leve op til ovenstående diagnostiske kriterier, da de hovedsageligt er selvdagnosticerende pædofile.

3.2 Differentiering mellem pædofili og seksuelt misbrug af mindreårige

Pædofili er uden tvivl et af de mest stigmatiserede og ildesete karakteristika, en person kan have (Jahnke 2017:363; Maroño & Bartels 2020:888). Disse negative holdninger kan være forankret i antagelsen om, at der ikke eksisterer nogen socialt eller juridisk accepteret måde at udfolde en sådan seksuel interesse på, hvilket fører til lighedstegnet mellem pædofili og seksuelt misbrug af mindreårige. Pædofili og seksuelt misbrug af mindreårige bruges ofte i flæng, både i daglig tale og i medierne, men også i den eksisterende forskning, hvor vi stødte på flere studier, som fejlagtigt sidestillede de to terminologier med hinanden. Der findes dog ikke nogen entydig sammenhæng mellem pædofili og seksuelt misbrug af mindreårige, hvorfor deres indbyrdes sammenhæng må siges at være overvurderet (Imhoff 2014:35; Stevens & Wood:969; Dymond & Duff 2020:77; Jahnke 2017:363; Maroño & Bartels 2020:888). Tilfældet er faktisk, at cirka 30-50% af alle seksuelle overgreb mod mindreårige, bliver begået af pædofile. Dette indikerer, at seksualforbrydere, der forgriber sig på mindreårige, ikke nødvendigvis er pædofile, lige så vel som pædofile ikke

nødvendigvis forgriber sig på mindreårige (Dymond & Duff 2020:71; Stevens & Wood:969; Sundhedsstyrelsen 2019:16f).

For indeværende undersøgelse finder vi det væsentligt, netop at belyse distinktionen mellem dét at være pædofil og dét at begå seksuelle overgreb på mindreårige, idet disse to fænomener ikke bør forveksles, eftersom en sådan forveksling kan have konsekvenser for individerne i feltet og samfundets overordnet forståelse af fænomenet. Flere studier har nemlig undersøgt, hvordan sidestillingen af pædofili og seksuelt misbrug af mindreårige, og det deraf kommende stigma, påvirker den gængse befolknings syn på pædofile, som ikke handler på deres tanker - såkaldte dydige pædofile. I et engelsk studie af Abbie Maroño og Ross M. Bartels, baseret på 324 respondenter, finder de eksempelvis, hvordan almene personer er mere tilbøjelige til at dømme et indbrud hårdere, hvis indbrudspersonen er pædofil (Maroño & Bartels 2020:895). Ligeledes finder tyske Sara Jahnke samme tendens i sit kvantitative studie med 205 respondenter, hvor almene personer i højere grad ønsker at straffe og undgå mænd med seksuelt overskridende impulser rettet mod piger, kontra mænd med seksuelt overskridende impulser rettet mod kvinder. Studiet viser også, hvordan dette ønske om at straffe eller undgå pædofile mænd forbliver højt, selv når det tydeliggøres, at mændene hverken har handlet eller ønsker at handle på deres seksuelle impulser, og at disse mænd yderligere er enige i samfundets normer omkring seksuel omgang med mindreårige og forkertheden heraf. I kontrast hertil, rapporterede deltagerne at have accepterende holdninger til heteroseksuelle mænd, med overskridende seksuelle impulser målrettet voksne kvinder, som heller ikke har eller ønsker at handle på disse, fordi de mente, at det var umoralsk (Jahnke 2017:370). Også tyske Roland Imhoff har undersøgt denne tendens, og finder i sit kvantitative studie baseret på 345 respondenter, hvordan almene personer udviser et stort ønske om at straffe mennesker med pædofili, også selvom disse er dydige og aldrig har begået seksuelle overgreb. Deltagerne så et næsten deterministisk forhold mellem en sådan seksuel interesse og sandsynligheden for at begå seksuelle overgreb på mindreårige (Imhoff 2014:42). En væsentlig konsekvens for personer med en seksuel interesse i mindreårige, til trods for vedkommendes dydighed, er altså, at disse personer sandsynligvis vil stå over for en intens stigmatisering, hvilket kan medføre en øget risiko for negativ mental sundhed, begrænsede livsmuligheder, sociale og interpersonelle problemer, forøget risiko for overgreb mod mindreårige mm. (Cantor & McPhail:123; Dymond & Duff 2020:77; Jahnke 2017:371; Stevens & Wood:981). Vi ser altså, at den gængse befolknings syn på pædofili potentielt kan have en massiv negativ indvirkning på pædofiles liv, herunder også dydige pædofile, som reelt set ikke har gjort noget ulovligt. Dette fremstår dog hovedsageligt som antagelser, idét der nærmest ikke foreligger noget forskning, som

tager udgangspunkt i dydige pædofiles egne oplevelser af at leve under en sådan form for fejlstigmatisering. Derfor ønsker vi at bidrage med et perspektiv, som netop beror på beretninger fra denne gruppe af mennesker, så det er muligt at få et indblik i de oplevede konsekvenser og problematikker, som gør sig gældende.

Grundet den intense stigmatisering forbundet med pædofili, bliver forebyggende indsatser og bevidstgørelsesstrategier ofte mødt med stærk modvillighed fra den brede offentlighed. Dette kan bunde i en frygt for, at en reducere af den eksisterende stigmatisering vil øge risikoen for, at personer med pædofile tendenser vil forgribe sig på mindreårige. Denne modvillighed og stigmatisering kan, udover ovennævnte negative konsekvenser, endvidere afskrække pædofile fra at træde frem og søge den hjælp de har brug for (Maroño & Bartels 2020:888; Jahnke 2017:371). Det er dog ikke alene den generelle befolkning, som har et negativt syn på pædofile. Kliniske professionelle har ligeledes en tendens til at dele disse stigmatiserende holdninger, hvilket betyder, at mange af dem ikke er villige til at indlede et terapeutisk samarbejde med en pædofil. Dette er i væsentlig grad, med til at begrænse tilgængeligheden af effektiv og objektiv terapi for denne gruppe af mennesker (Stevens & Wood:971). Jahnke taler tydeligt for vigtigheden af en afstigmatisering af fænomenet, som en legitim strategi til at hjælpe folk, fra den brede offentlighed og de kliniske professionelle, med at forstå forskellene mellem det at være pædofil og det at forgribe sig på et barn, samt at være mere accepterende over for dydige pædofile. Pædofile fortjener, på lige fod med alle andre, kun at blive fordømt på baggrund af deres handlinger (Jahnke 2017:371). Manglen på forskning med udgangspunkt i dydige pædofiles egne beretninger bevirker altså ikke alene, at vi i et forskningsøjemed ikke har et direkte indblik i de reelle udfordringer og konsekvenser som denne gruppe oplever, men også, at offentlighedens og professionelles syn herpå og holdningerne hertil er baseret på et ufuldstændigt grundlag. For at udfordre synet på- og sammenkoblingen mellem pædofili og overgreb på mindreårige, mener vi således, at der er behov for at få præsenteret et indefra-blik, som kan være med til at illustrere fænomenets egentlige karakter.

3.3 Kvinder kan også være pædofile

Når man italesætter pædofili, vil de fleste typisk tænke personen som en mand, hvilket vi også flere gange blev gjort opmærksomme på gennem læsningen af den eksisterende forskning, da denne i vid udstrækning kun forholder sig til mandlige pædofile. Dette kan blandt andet skyldes, at der i vores

samfund hersker en kulturel forståelse af, at kvinder, qua deres omsorgsfulde, beskyttende, kærende og uskyldige væsen, umuligt kan tænde på at forgribe sig seksuelt på mindreårige. Denne forestilling strider ganske enkelt imod de kønsstereotyper og sociale normer, som eksisterer (Vandiver & Kercher 2004:122; Kaylor et al. 2021:2; Tozdan et al. 2019:4; Zack et al. 2018:62f; Cortoni et al. 2010:393). I forhold til den eksisterende forskning på området, har vi oplevet store problemer med at finde litteratur som forholder sig til kvindelige pædofile, hvorfor dele af dette afsnit vil være baseret på forskning, der egentlig tager udgangspunkt i kvinder, som har forgrebet sig seksuelt på mindreårige. Vi er klar over, at disse to grupper af mennesker ikke nødvendigvis lader sig sammenligne. På baggrund af det lighedstegn, som typisk sættes mellem pædofili og seksuelt overgreb på mindreårige, mener vi dog alligevel, at de tendenser, der findes i forskningen, er værd at præsentere, for at få en forståelse af hvordan kvinder, der enten i fantasien eller i virkeligheden seksuelt engagerer sig med mindreårige, bliver anskuet af samfundet. Flere studier finder blandt andet, hvordan medierne har en tendens til at være forudindtagede i deres rapportering af seksuelle overgreb mod mindreårige. Heri kritiseres mandlige krænker og portrætteres som uhyre, mens kvindelige krænker beskrives mere sympatisk, med fokus på kvindens sårbarhed, ensomhed o.l. Denne mediemæssige fremstilling af fænomenet både afspejler og bibeholder de myter og kulturelle forståelser, som hersker på området (Tozdan et al. 2019:4; Zack et al. 2018:62f).

Som præsenteret i afsnit 3.2, kan professionelle generelt have svært ved at imødekomme pædofile som gruppe, grundet den intense stigmatisering, som tilhører fænomenet. Når det kommer til kvindelige pædofile, peger den eksisterende forskning på, at den professionelle håndtering af fænomenet oven i er underlagt disse kønnede forståelser, hvilket yderligere problematiserer muligheden for hjælp for denne specifikke gruppe af mennesker. I et irsk kvantitativt studie, finder Ashling Bourke et al. blandt andet, at professionelle, i mødet med kvinder, der misbruger mindreårige seksuelt, har en tendens til at forsøge at tilpasse disse kvinder med de mere socialt acceptable forestillinger, såsom, at kvinder er omsorgsfulde, hvilket er med til at forvrænge den information som de ellers præsenteres for (Bourke et al. 2014:770). Også et litteraturreview af Safiye Tozdan et al. og et engelsk kvantitativt studie af Rabiya Majeed-Ariss et al. finder, at professionelle er mere tilbøjelige til at tilsidesætte børnenes fortællinger som fantasier, minimere seriøsiteten af hændelsen og er mindre tilbøjelige til at forfølge sagen retsligt, når der er tale om en kvindelig krænker frem for en mandlig (Tozdan et al. 2019:4; Majeed-Ariss et al. 2021:2). Der ses altså en tendens til, at kvindernes seksuelle interesse i mindreårige negligeres, hvilket bevirker, at de er i risiko for ikke at modtage den

hjælp de har behov for. Dette er naturligvis en yderst problematisk tendens, når man ser på den lange række af negative følger, en sådan præference kan have. Derfor ønsker vi, i dette speciale, at bidrage med viden herom, i et forsøg på at belyse de problematikker, som dette syn på pædofile kvinder kan medføre.

3.3.1 Et underbelyst fænomen

Det kan være vanskeligt at give et nøjagtigt tal på forekomsten og prævalensen af pædofili, da pædofile oftest afskrækkes fra at træde frem, blandt andet pga. den tidligere omtalte stigmatisering (Maroño & Bartels 2020:888; Jahnke 2017:371). For at få en bedre idé om problemets omfang, inddrager vi studier, som giver deres skøn på fænomenets prævalens. I et amerikansk kvantitativt studie af Sandy Wurtele et al. baseret på 262 kvinder og 173 mænd fra den almene befolkning, angives det, at omkring 4% af kvinderne og 10% af mændene har en tilbøjelighed til at enten at forgribe sig på- eller se overgrebsmateriale med en mindreårig (Wurtele et al. 2014:547f). Undersøgelsen tager udgangspunkt i respondenternes seksuelle interesse for mindreårige, ud fra spørgsmål omkring deres tilbøjelighed til at forgribe sig på disse, eller se seksuelt overgrebsmateriale. Det er derfor væsentligt at nævne, at respondenterne sagtens kan have en seksuel interesse for mindreårige, og samtidig angive i undersøgelsen, at de ikke er tilbøjelige til at forgribe sig på disse, hvortil der i undersøgelsen potentielt vil opstå et mørketal, idet de dydige pædofile ikke nødvendigvis indfanges. Overordnet påpeges det i andre undersøgelser, at 3-9% af mænd og 1-4% af kvinder angiver en seksuel interesse for mindreårige, masturbation til fantasier om mindreårige eller en interesse for at involvere et barn i seksuelle aktiviteter, hvis ikke dette medførte domfældelse (Bengtson et al. 2019:4; Tenbergen et al. 2015:3). Der ses altså en større andel mænd end kvinder med en pædofil interesse. Dog tenderer forskningen til at formulere spørgsmål, som tager udgangspunkt i lysten til- og risikoen for enten at forgribe sig på en mindreårig eller se overgrebsmateriale, hvilket begge er ulovlige handlinger. Derfor kan det antages, at dydige pædofile, som ikke har lyst til eller ser sig selv i risiko for at handle på disse ting, ikke nødvendigvis indfanges i forskningen.

På baggrund af samfundets manglende anerkendelse af kvindelige pædofile, er denne gruppe, som nævnt, markant underbelyst i den eksisterende forskning. Meget af den sparsomme forskning som foreligger på området, forholder sig udelukkende til kvinder, som har handlet på deres seksuelle interesse for mindreårige, og er yderligere begrænset til politiets opfattelser, professionelles

reaktioner og ofres oplevelser. Det er vigtigt, at det bliver erkendt, hvordan denne kløft i litteraturen potentielt skævvrider den offentlige opfattelse af fænomenet og forstærker den kønnede forståelse af udtrykket pædofili, hvilket kan have negative konsekvenser for kvindelige pædofile, hvis problematikker ikke anerkendes. Der foreligger derfor en klar opfordring om, at fremtidige forskere på området aktivt forsøger at rekruttere kvinder til deres undersøgelser (McLeod et al. 2021:11; Zack et al. 2018:63; Tozdan et al. 2019:6). Denne opfordring har vi taget til os, idet vi indtager et fokus på netop dydige kvindelige pædofile, som er massivt underrepræsenteret i den eksisterende forskning. Der er behov for at få repræsenteret de kvindelige pædofile i forskningen, så deres problematikker også kan blive belyst. Fordi den forhenværende forskning hovedsageligt tager afsæt i mere klinisk data fra politiet, professionelle eller ofre, bliver der skildret et udefra-perspektiv på disse kvinders situationer, hvilket vi vil argumentere for, er yderst ensidigt. På den måde bliver der kun frembragt et patologiserende blik på fænomenet, med det formål at være årsagsforklarende og drage kausalsammenslutninger. Derfor vil vi, som nævnt, i stedet stræbe efter at bidrage med et indefra-blik, hvor dataen udspringer fra de dydige kvindelige pædofile selv, for at præsentere et nyt perspektiv på fænomenet, der i stedet tager udgangspunkt i, hvordan det er at leve under en så intens stigmatisering og fejlstigmatisering. Vi mener altså, at det er nødvendigt at få belyst fænomenet fra de personer, som faktisk befinder sig i det, for at få et indblik i en problematik, hvortil der eksisterer mange meninger og holdninger, men som der ikke findes meget viden omkring.

4. Problemformulering

Med udgangspunkt i ovenstående problemfelt, bliver det tydeliggjort, hvordan fænomenet dydige kvindelig pædofile, lider under markante fejltolkningsproblematikker, både fordi pædofili sidestilles med dét at forgribe sig seksuelt på mindreårige, men også fordi kvinder generelt ikke anses for at kunne være pædofile. Dette resulterer i, at vi har med et yderst stigmatiseret og misforstået fænomen at gøre, som yderligere ikke bliver udfordret, idet fænomenet ligeledes er markant underbelyst i forskningsregi. Den sparsomme forskning, som foreligger omkring pædofile kvinder, omhandler typisk udelukkende kvinder, som faktisk har handlet på deres seksuelle tilbøjeligheder, og er yderligere begrænset til data fra politiet, professionelle eller ofre, hvilket alene bidrager til et udefra-perspektiv af én side af fænomenet. Af den grund mener vi, at der foreligger et stort behov for empiriske undersøgelser, som tager udgangspunkt i den anden side af fænomenet, hvilket netop udgøres af dydige kvindelige pædofile. Vi vil i dette speciale derfor dykke ned i disse kvinders tanker og oplevelser, i øjemed at forstå de eventuelle udfordringer, som denne underbelyste gruppe af mennesker står overfor i forbindelse med deres seksuelle afvigelser. Dette vil ske med udgangspunkt i følgende problemformulering:

Hvordan oplever dydige pædofile kvinder, at deres seksuelle afvigelse påvirker deres liv, set i lyset af samfundets syn herpå og kønnets betydning heraf?

Med denne problemformulering rettes specialets fokus mod det vi med Kaare Pedersens betegnelse anser som et paradoks (Pedersen 2015:33). Paradoksbegrebet skal her forstås, som en afvigelse der bryder med den logik, man tidligere har beskuet verden med. I dette tilfælde er det dydige kvindelige pædofile, der udgør et paradoks, eftersom den kulturelle forståelse og de myter, der associeres med fænomenet, fordrer, at pædofili hovedsageligt knytter sig til mænd og yderligere til personer, som forgriber sig seksuelt på mindreårige. Idet formålet med vores speciale er at skildre et nuanceret og dybdegående billede af, hvordan dydige kvindelige pædofiles liv påvirkes af deres præference for mindreårige, tager vi afsæt i en 'Grounded Theory' forskningsmetodolog, som er induktiv og eksplorativ i sin form (Boolsen 2015:241). Der vil dog også forekomme deduktive elementer, gennem inddragelsen af teoretiske anskuelser og argumenter, som vil bruges som et led til at forstå og fortolke de empiriske fund (de Vaus 2001:224).

5. Forskningsmetodologi

Som et led i den indledende del af vores speciale, finder vi det væsentligt at gøre rede for den forståelsesramme og de bærende teknikker, som vi har valgt at bygge vores opgave på. Dette vil blive gjort gennem præsentationen af vores forskningsmetodologi, og dermed den struktur som vores speciale er forankret i, hvilket bygger på flere af principperne og teknikkerne fra ‘Grounded Theory’ og ‘Sensitizing Concepts’.

5.1 Forskningsmetodologi; ‘Grounded Theory’

‘Grounded Theory’ er en metodologi formuleret i 1967 af sociologerne Barney Glaser og Anselm Strauss, hvor varemærket for denne tilgang dengang var at formulere teori eller elementer til en teori i analyseprocessen (Glaser & Strauss 1999:1f). ‘Grounded Theory’ er en induktiv forskningsmetodologi, der søger at begrebs- og teoriudvikle via. indsamlingen og analyseringen af primærdata mhp. eksploration. Tilgangen tager dermed afsæt i det empiriske materiale, hvor teorien først introduceres og konstrueres i den analytiske proces (Boolsen 2015:241f).

I vores speciale vil fokusområdet netop være denne eksploration, idet vi ønsker at lade os styre af vores empiriske data. Dette vurderer vi er essentielt, da vi har med et markant underbelyst og fejlfortolket fænomen at gøre. Der foreligger derfor en stor værdi i at bidrage med en undersøgelse omkring fænomenet, fra et mere empirisk perspektiv. I stedet for at have en eksplicit forventning om at generere helt ny teori, er vores sigte nærmere, at vores empiri skal bidrage til at modificere allerede eksisterende teori. Derfor vil vores valgte teorier således blive inddraget relativt sent i selve specialeprocessen, så vi på den måde kan lade vores empiriske data stå alene og tale for sig selv. For læseren og overblikkets skyld, vil teorierne dog blive præsenteret tidligt i selve specialedispositionen. Derudover vil teorierne ligeledes indgå løbende i analysen af vores empiriske materiale, omend denne sammenkobling er sket relativt sent i selve udformningen af analysen. Selvom ‘Grounded Theory’ oprindeligt fordrer, at man foretager undersøgelser uden at inddrage eksisterende teori, mener vi dog, at en helt ateoretisk fremgangsmåde, for vores vedkommende, vil være vanskeligt at eksekvere. Dette vurderer vi, idet vi som studerende umuligt ville kunne anskue vores empiri, uden at se det i lyset af teoretiske begreber, enten bevidst eller ubevidst, da sammenkobling mellem empiri og teori altid har været et led i vores læringsmål. Yderligere ser vi fænomenet i lyset af den eksisterende forskning, som vi har læst forinden dataindsamling- og databehandlingsprocesserne, hvilket ligeledes har en

indvirkning på den måde, hvorpå vi er gået til felten. Sociolog Herbert Blumer har i den forbindelse udviklet begrebet ‘Sensitizing Concepts’, hvilket han argumenterer for, er mere åbne og bløde koncepter, som guider undersøgeren i retninger, der kunne være interessante indenfor det specifikke genstandsfelt (Bowen 2006:14). ‘Sensitizing Concepts’ bidrager altså med måder hvorpå man kan anskue, organisere og forstå empirien, og skal forstås som idéer, hvorfra man kan starte sin dataindsamling, databehandling og analyse, nærmere end definitive begreber, som skal sammenslutte og konkludere en given analyse (Ibid.). I vores tilfælde, arbejder vi gennem dataindsamlingen, databehandlingen samt analysen og diskussionen ud fra såkaldte ‘Sensitizing Concepts’. Disse koncepter er baseret på den eksisterende forskning og den teoretiske viden, som vi hver især uundgåeligt besidder, og bliver yderligere gennemarbejdet gennem læsningen og kodningen af vores empiri, hvilket er med til at guide os i retningen af relevante tematikker, inden for den induktive og eksplorative tilgang. Hvordan vi mere konkret har arbejdet med ‘Sensitizing Concepts’, vil vi komme nærmere ind på løbende i afsnit 6.

Vi er således ikke fuldt ud styret af en ‘Grounded Theory’ forståelse, men inddrager nærmere udpluk fra denne metodologi, som vi mener, vil passe til vores undersøgelse. Nærmere forstået bruger vi ‘Grounded Theory’ som en teknik til at udvælge, indsamle og behandle vores empiriske materiale, og i mindre grad til at være fuldt ud teorigenerende, idet vi mener, at en sådan tilgang er fordelagtig, vores problemformulering taget i betragtning. I forhold til dataindsamlingen og databehandlingen, fordrer ‘Grounded Theory’, at man indsamler og behandler datamateriale ved brugen af enkle systematiske kode- og analyseteknikker. Det er væsentligt, at vi forholder os til, hvordan vores data skal behandles under dataindsamling og databehandling, idet ‘Grounded Theory’ foreskriver, at disse trin er gensidigt afhængige. Dette sker gennem flere kodningsprocesser, hvilket bevirker, at empirien konstant gennemlæses og revurderes, gennem etableringen, sammenslåningen og sletningen af kategorier, baseret på disse kategoriers egenskaber og dimensioner. Denne komparative proces er med til at målrette og konkretisere store mængder af data (Glaser & Strauss 1999:24). Måden hvorpå vi bruger ‘Grounded Theorys’ forskningsteknikker i vores empiri udvælgelse, -indsamling og -behandling, vil ligeledes blive belyst og uddybet nærmere i afsnit 6.

6. Metode

For bedst at kunne belyse dydige pædofile kvinders livssituationer, går vi i nærværende speciale kvalitativt til værks. Vi har allerede argumenteret for, hvorfor det er nødvendigt at bidrage med et indefra-perspektiv på dette fænomen, hvilket den kvalitative metodiske fremgangsmåde er særligt velegnet til. Her er fokuset på dybderne og nuancerne af fænomenet, gennem udforskningen af den subjektive verden af oplevelser og meninger, nærmere end fokuset på fænomenets omfang (Brinkmann & Tanggaard 2015:17f). De nuancer og dybder som vi ønsker at undersøge, må yderligere siges at være af sensitiv karakter, hvilket stiller særlige krav til både indsamlingen og bearbejdningen af empirien. Pædofili er, som tidligere nævnt, nok et af de mest tabuiserede og forhadte karakteristika et menneske kan besidde, hvorfor det er vigtigt, at vi, i vores møde med felten, formår at indfange og forstå de følelser, som disse kvinder oplever, uden at bidrage yderligere til den stigmatisering og det had, som de normalvis mødes med (Jacobsen et al. 2005:237). Idet vi har med en stærkt udstødt og stigmatiseret gruppe af mennesker at gøre, er det vigtigt, at vi er nysgerrige, åbne og opmærksomme i vores tilgang, så vi ikke blot træder i sporet på det eksisterende syn (Jacobsen et al. 2005:251).

Igennem de kommende afsnit vil det løbende komme til udtryk, hvordan vi i dette speciale tager udgangspunkt i en virtuel etnografisk fremgangsmåde. Indledningsvist, ønsker vi dog at præsentere specialets oprindelige metodiske design, som størstedelen af vores specialeproces har taget afsæt i, herunder, hvorfor vi oprindeligt fandt dette design hensigtsmæssigt, og ligeledes hvorfor dette ikke blev en realitet. Dernæst vil vi præsentere vores aktuelle metodiske design, hvor vi først vil introducere platformen 'VirPed', som danner grundlag for både det virtuelle etnografiske arbejde og forsøget på at rekruttere informanter til vores oprindelige design. Derudover tager vi, som tidligere præsenteret, udgangspunkt i den kvalitative forskningsmetodik, 'Grounded Theory', hvilket kommer til udtryk gennem måden, hvorpå vi har indsamlet og behandlet vores datamateriale ved brugen af enkle systematiske kode- og analyseteknikker.

6.1 Vores oprindelige metodiske design

I dette afsnit vil vi belyse det metodiske design, som vores speciale oprindeligt tog afsæt i, herunder hvordan vi tilgik designet og hvilke overvejelser samt argumenter der var forbundet hermed. Dette

finder vi væsentligt at belyse, dels fordi dette design har været en stor del af vores metodiske proces, og dels fordi vi mener, at de metodiske vanskeligheder vi stod overfor i det oprindelige design, meget klart afspejler de udfordringer, der kan være forbundet med at belyse et forskningsfelt som dette.

Overordnet byggede det oprindelige design på en kvalitativ mixed methods tilgang, hvor vi ville kombinere metoderne 'virtuel etnografi' og 'online interviews'. Denne kombination var med afsæt i et iterationsdesign, som fordrer, hvordan metoderne behandles i planlagte sekvenser (Frederiksen 2015:203). Her skulle de empiriske fund fra den virtuelle etnografiske metode, og den viden vi ville opnå derfra, være med til at udforme og inspirere interviewguiden til vores online interviews, så vi på den måde kunne spørge ind til problematikker, som vi måske ikke ville have fået kendskab til, hvis ikke vi var gået etnografisk til værks forud for interviewene. En af begrænsningerne ved den virtuelle etnografiske fremgangsmåde, herunder 'lurking', beror på, at man som undersøger, ikke er i stand til at spørge yderligere ind til det, som informanterne fortæller (Christensen 2005:301). Ved at foretage online interviews, ville vi altså have mulighed for at efterkomme denne problematik, og dermed få besvaret spørgsmål, som kom frem under den etnografiske dataindsamling.

6.1.1 Forsøget på at rekruttere interviewinformanter

Desværre var det ikke muligt for os at rekruttere nogle dydige kvindelig pædofile til at deltage i interviews, selvom vi valgte at starte processen i rigtig god tid. Indledningsvist benyttede vi annoncering som fremgangsmåde (Bloksgaard & Andersen 2012:33), hvor vi lavede et rekrutteringsopslag på VirPed i "Seeking Research Participants", hvilket netop er lavet til dette formål. I opslaget beskrev vi blandt andet, hvordan interviewet ikke ville omhandle spørgsmål angående kvindernes seksuelle fantasier målrettet mindreårige, da vi antog at dette kunne være grænseoverskridende for dem at tale med fremmede om, og yderligere for at undgå at komme i besiddelse af 'Guilty knowledge' (Jensen 2018:190). Ligeledes gjorde vi det klart, at interviewet ville foregå over et krypteret chatprogram efter deres eget valg, for at sikre deres fulde anonymitet og appellerede samtidig til, at det var kvinderne, der var eksperter på området, og dem der kunne lære os og andre noget (Åkerström & Wästerfors 2018:159f).

I en periode på omkring fire måneder, fik vores rekrutteringsopslag dog kun 104 visninger, hvoraf flere af disse må antages at komme fra os selv. Der var blot en kvinde, som kommenterede på vores opslag, men da vi skulle planlægge et tidspunkt for et interview, stoppede hun med at svare os. Vi

beslattede os derfor efterfølgende for at benytte en mere direkte og opsøgende fremgangsmåde, hvor vi valgte at skrive privat til nogle af de kvindelige profiler, som havde været online for nyligt. Dette valgte vi dog først at gøre, efter vi havde indsamlet vores etnografiske data, idet vi vurderede, at der var en risiko for, at kvinderne kunne blive irriterede eller stødt over vores direkte kontakt, og vi dermed potentielt kunne blive ekskluderet fra platformen. Vi kontaktede syv forskellige kvinder direkte, med samme ordlyd som fremgik i vores oprindelige rekrutteringsopslag. I løbet af en periode på seks uger fik svar fra tre af disse kvinder, som i første omgang indvilligede i at deltage i et interview, men som senere stoppede med at besvare vores beskeder. Denne tendens til at stoppe med at svare, afspejler således tydeligt de metodiske vanskeligheder vi stod overfor, navnlig i vores rekrutteringsproces. Ligeledes indikerer dette, hvor skjult og utilgængeligt vores felt er, samt hvor svært disse kvinder kan have ved at stå frem og tale om deres tanker med udefrakommende.

6.2 Præsentation af- og adgang til den virtuelle platform

Nu da vi har præsenteret argumenterne for det oprindelige metodiske design og den dertilhørende rekrutteringsproces, ønsker vi at gå videre med præsentationen af det metodiske design, som i sidste ende blev det aktuelle for vores speciale. Før vi dykker mere ned i disse metodiske overvejelser, er det dog nærliggende at introducere den platform, som danner grundlag for både vores virtuelle etnografiske dataindsamling og forsøget på at rekruttere informanter. Platformen 'VirPed', hvilket er en forkortelse for "Virtuous Pedophiles"/"Dydige pædofile", er et internationalt online forum, som danner rammen for et fællesskab for personer, der er tiltrukket af mindreårige, men som ikke ønsker at handle på denne tiltrækning. VirPed beskriver selv baggrunden for platformen således:

"The goals of our organization are to reduce the stigma attached to pedophilia by letting people know that a substantial number of pedophiles do not molest children, and to provide peer support and information about available resources to help pedophiles lead happy, productive lives."

(VirPed 2022)

Selvom platformen forholder sig til såkaldte "dydige pædofile", foreligger der ikke nogen krav om, at man ikke må have handlet på sin tiltrækning af mindreårige for at være medlem. Det bliver dog nævnt, at såfremt man har handlet, må denne oplevelse ikke åbenlyst italesættes overfor de andre af platformens medlemmer. Desuden skal medlemmer, der har handlet, være af den overbevisning, at denne handling var forkert og ikke bør ske igen. Af den grund kan vi således ikke garantere, at

samtlig af vores informanter er- og altid har været fuldstændig dydige, selvom de fleste dog udtrykker dette eksplcit i deres opslag. For at blive medlem, skal man kontakte en af platformens administratorer over mail, som efter godkendelse tilsender et link, hvorigennem man kan oprette en profil. Det er udelukkende muligt at tilgå platformen med en profil, hvorfor platformen i etnografisk perspektiv, er det man kalder for en lukket gruppe (Ugelvik 2014:247). I marts 2022 var der i alt 7380 registrerede brugere på platform.

For at få adgang til VirPed, har vi været i kontakt med en administrator. Her har vi været åbne og ærlige omkring vores intentioner, så der har været vished om, at vi er kommet i et forskningsøjemed. Administratoren ville i første omgang ikke give os personlig adgang til platformen, men foreslog i stedet, at han kunne poste et rekrutteringsopslag på vores vegne. Dette vurderede vi dog var uhensigtsmæssigt af flere forskellige årsager. Både fordi vi ikke ville være i stand til at udføre et etnografisk studie uden personlig adgang til platformen, men også fordi vi i forhold til vores ønske om at rekruttere informanter, ikke ville få samme mulighed for at kunne opbygge tillid til de andre brugere og besvare eventuelle spørgsmål uden adgang til platformen. Med baggrund i ovenstående argumenter, fik vi til sidst tilladelse til at oprette en personlig bruger på platformen, dog med visse forbehold. Platformen består af forskellige overordnede kanaler, hvori der hører underkategorier, som man kan poste opslag i. De overordnede kanaler består af følgende:

Overordnede kanaler	Indhold
Mostly Ideas	Denne kanal er til det de mere informative opslag, og har underkategorier som "Key Topics for New Members, Including Rules" og "Discussions About the Board".
Discussions Including Non-pedophiles	Indeholder forskellige underkategorier, hvor ikke-pædofile (typisk forskere, journalister og andre, som har fået adgang) har lov til at poste, eksempelvis gennem "Seeking Research Participants", "Clinicians, Therapists and Support Programs" og "Research and Ideas".
Mostly People	Denne kanal henvender sig særligt til de pædofile og de problematikker som de oplever, og indeholder underkategorier som "Member Introduction", "Life Experiences", "Keeping Kids and Ourselves Safe" og "Women Attracted to Children".

More Lighthearted	Her kan medlemmerne snakke om mere ”almindelige” ting, som ikke relaterer sig til pædofili, gennem underkategorier som ”Humor”, ”Books and Poetry” og ”Music”.
--------------------------	--

Tabel 1.

Vi har kun fået tilladelse til at poste i kanalen ”Discussions Including Non-pedophiles” og de underkategorier, der hører herunder, selvom vi specifikt spurgte om adgang til underkategorien ”Women Attracted to Children”, som hører under kanalen ”Mostly People”. Administratoren indvilligede dog i at lave et cross-link, fra det rekrutteringsopslag vi havde lavet i underkategorien ”Seeking Research Participants”, til ”Women Attracted to Children”, for at højne vores mulighed for at nå ud til den ønskede målgruppe. Selvom vi ikke fik tilladelse til at poste i alle kanaler, havde vi stadig adgang til at læse alle posts i på platformen.

I forbindelse med vores tilstedeværelse på VirPed, har vi brugt webbrowseren TOR, som gennem brugen af et unikt sæt krypteringsprotokoller dirigerer vores webtrafik, for at gøre det svært at identificere vores placering. Dette valgte vi at gøre for vores egen sikkerheds skyld, så vi ikke associeres uhensigtsmæssigt med pædofile handlinger eller tendenser, såfremt forummet skulle efterforskes af myndighederne. Ligeledes har vi været opmærksomme på, at vi som undersøgere på et forum for pædofile, potentielt kunne støde på information, som vi ville have svært ved at håndtere, både psykisk og rent praktisk; såkaldt ’Guilty knowledge’ (Jensen 2018:190). Ved at vælge en platform som VirPed, hvor det ikke er tilladt at italesætte sådanne hændelser åbenlyst, bliver risikoen for ’Guilty knowledge’ reduceret markant.

6.3 Virtuel etnografi som metode

Den etnografiske metode bygger i sin helhed på forestillingen om, at mennesker, herunder særligt grupper af mennesker, bør anskues i deres naturlige omgivelser. Dette gøres ved, at forskeren over en længere tidsperiode, træder ind i denne gruppe af menneskers verden, med henblik på systematisk at indsamle data (Jensen 2018:174). Som vores metodiske fremgangsmåde, har vi valgt den virtuelle etnografi, idet vi vurderer, at netop denne etnografiske forgrening er fordelagtig til at belyse vores genstandsfelt. Dette bundes blandt andet i, at vi har med en gruppe af kvinder at gøre, som foretrækker at holde deres identitet skjult for omverden. Dette betyder både, at fysiske fællesskaber kan være svære at finde og skabe kontakt til, men selv hvis en sådan kontakt blev skabt, ville adgangen hertil

være svær at opnå. I den indledende fase af specialet, var vi i kontakt med flere danske eksperter inden for parafili- og seksualforbrydelsesområdet, som uafhængigt af hinanden fortalte, at de maksimalt havde været i kontakt med 2-5 pædofile kvinder, inden for de seneste 10-15 år. Såfremt vi skulle finde et fysisk fællesskab at studere, ville det med stor sandsynlighed være uden for de danske grænser, hvilket, rent ressourcemæssig, ville være svært for os at imødegå. Derfor faldt valget relativt hurtigt på den virtuelle etnografi, som både kunne imødekomme kvindernes behov for anonymitet, samt gjorde det muligt for os at opnå en stor geografisk rækkevidde. Anonymiteten forbundet med brugen af internettet kan yderligere bevirke, at kvinderne er mere villige til at diskutere og italesætte deres interesser åbent inden for platformens grænser, end hvis vi havde søgt at tale med dem ansigt-til-ansigt. Endvidere resulterer internettets globale karakter i, at disse kvinder har mulighed for at finde ligesindede i et online forum, hvor de kan dele deres interesser og tanker på tværs af landegrænser, uanset hvor usædvanlige og tabuiserede disse måtte være (Holt 2020:1).

Som nævnt i afsnit 5.1, er VirPed det der, inden for etnografien, defineres som en lukket gruppe. Der foreligger altså et krav om medlemskab, for at opnå adgang til platformen. Der er både fordele og ulemper forbundet med at foretage etnografiske studier af henholdsvis åbne og lukkede grupper. Åbne grupper er eksempelvis lettilgængelige, med offentligt indhold, som man, uden de store etiske forbehold, kan dykke ned i. I forhold til studiet af det kriminelle og afvigende miljø, afspejler de åbne grupper typisk ikke de mere seriøse eller tabuiserede tilfælde, idet der er større risiko for at blive identificeret (Holt 2020:5). Ved at bruge en lukket gruppe som VirPed, har vi altså adgang til en platform, hvor brugerne er frie til at tale åbent og ærligt omkring deres tanker og følelser, da platformen, som tidligere beskrevet, kun er tilgængelig for personer, som er blevet godkendt af en administrator. Yderligere kræves der blot et brugernavn samt en kode, for at oprette en bruger, hvilket betyder, at brugerne ikke skal opgive hverken mail, telefonnummer eller andet som potentielt kan identificere dem. Et typisk etisk dilemma ved dét at studere lukkede grupper, omhandler hvordan forskeren i nogle tilfælde skjuler sin identitet for de andre brugere, for at kunne observere de sociale praksisser uden at påvirke felten, hvilket, inden for den virtuelle etnografi, betegnes 'lurking' (Hine 2011:8). Her stilles der spørgsmålstejn ved metodens retfærdighed, fordi brugerne ikke får mulighed for at give samtykke til at deltage i undersøgelsen (Holt 2020:6). På trods af, at VirPed er en lukket gruppe, gives der også adgang til personer, som ikke nødvendigvis identificerer sig som pædofile, herunder forskere, journalister og lignende. Disse skal dog, som vi, godkendes af en administrator, hvilket er en proces vi har beskrevet i afsnit 6.2. Derfor er brugerne på platformen således bevidste

omkring, at der også er forskere mm. til stede derinde, hvilket ligeledes fremgår som et samtykkepunkt, når man skal oprette en bruger (Bilag 1). Yderligere har vi lavet en præsentation af os og vores speciale i forbindelse med rekrutteringsopslaget, så de har været bevidste omkring vores specifikke tilstedeværelse på platformen. På baggrund heraf vurderer vi, at vi har et retfærdigt og etisk forsvarligt grundlag for at observere på platformen, uden behovet for at indhente samtykkeerklæringer fra samtlige af platformens brugere, på trods af, at gruppen er lukket.

Den virtuelle etnografi og brugen af internettet åbner op for en rigdom af data, som forholdsvis let kan tilgås og benyttes. Hvor indsigten i personers egne refleksioner over adfærd, holdninger og overbevisninger normalvis ikke antages at være observerbare, men nærmere en viden man aktivt skal producere og opnå i samspil med disse personer, bevirker internettet, at denne form for data netop lader sig observere, omend i en ikke-reaktiv form (Rasmussen 2017:8). Fordi vores 'Grounded Theory' tilgang fordrer, at vores empiri har en bærende rolle, har det været essentielt for os at gøre brug af en metode, som højner muligheden for at indsamle en passende mængde empiri, hvilket vi vurderer, at den virtuelle etnografi i dette tilfælde har bidraget til. VirPed kan betegnes som en virtuel supportgruppe, hvor personer med pædofile tendenser, kan dele deres tanker og følelser med andre ligesindede. En given bruger kan således lave et opslag, og dele hvad end denne har på hjerte, hvorefter de andre brugere har mulighed for at kommentere på opslaget. Platformen fungerer således som en slags online dagbog, hvor brugerne kan dele deres inderste tanker og oplevelser, men med muligheden for ligeledes at kommunikere med de andre brugere via kommentarer på forskellige opslag eller over private beskeder (Holt 2020:7). Disse posts- og udvekslinger ser vi som yderst værdifuldt data, fordi det sætter kvinderne i stand til at udtrykke deres tanker og meninger med egne ord. På den måde får vi adgang til data i helt ren form, som ikke bliver påvirket af os som undersøgere. Sammenlignet med en interviewsituation, hvor interviewer typisk spørger ind til særlige tematikker, bliver vi her i stedet præsenteret for tematikker, som disse kvinder selv bringer frem i lyset, og dermed må antages at være de tematikker, der fylder mest for målgruppen. Ved at inddrage disse tematikker i en analyse, kommer vi altså nærmere de værdier, oplevelser og udfordringer, som denne afvigende gruppe af kvinder møder (Holt 2020:4).

Som nævnt tidligere, er 'lurking' ofte benyttet i virtuelle etnografiske undersøgelser, og det er ligeledes en fremgangsmåde som vi benytter os af i nærværende speciale. Med udgangspunkt i Raymond Gold's fire idealtypiske feltroller, indplacerer vi os under 'den observerende deltager', da vi ved at poste et rekrutteringsopslag, har gjort de øvrige brugere bekendte med vores tilstedeværelse (Christensen 2005:300). Det betyder, at vi ikke kan garantere, at vores færden på platformen ikke

influerer felten - der kan altså være brugere som holder sig tilbage, fordi de ved, at der er forskere o.l. til stede. Hertil er det dog værd at gentage, at forskere ikke har tilladelse til at skrive i andre kanaler end "Discussions Including Non-pedophiles", hvorfor der er steder, hvor brugerne kan konversere "i fred", uden indblanding fra ikke-pædofile.

Selvom den virtuelle etnografiske metode bringer mange fordele med sig, har denne fremgangsmåde også mødt kritik. Med udgangspunkt i 'lurking', kan vi eksempelvis have svært ved at opnå viden om kvindernes egne forståelser og handlingsmotiver, fordi vi har en distanceret feltrolle (Christensen 2005:301). Dette er dog en problematik vi med vores oprindelige metodiske fremgangsmåde forsøgte at efterkomme. Hertil er det relevant at nævne, at størstedelen af de opslag, der ligger på platformen er af enormt detaljeret og dyb karakter, hvilket giver os et nuanceret indblik i disse kvinders tanker og meninger, selvom vi ikke har muligheden for at spørge mere specifikt ind til deres udsagn. Yderligere sættes der også spørgsmålstegn ved autenticiteten af fund baseret på virtuelle etnografiske undersøgelser, da man ikke på samme måde kan få bekræftet "rigtigheden" af de detaljer, som personer deler på internettet (Hine 2011:9). Selvom vi ikke har i sigte at bekræfte "rigtigheden" af informanternes udtalelser, kan man dog tale for, at en platform som VirPed netop højner autenticiteten, fordi det er et af de få steder, som tillader kvinder der er tiltrukket af mindreårige at dele deres tanker og følelser, uden at blive stigmatiseret eller dømt af omverden. Sidst er det også vigtigt, at man, inden man begiver sig ud i et virtuelt etnografisk studie, får identificeret, hvor meget af det fænomen man ønsker at undersøge, der faktisk forekommer i et virtuelt rum, og om det er en meningsfuld fremgangsmåde til at indfange fænomenet på (Holt 2020:10). Vi har dog allerede øverst i dette afsnit argumenteret for, hvorfor særligt den virtuelle etnografi er velegnet til studiet af kvinder, som er seksuelt tiltrukket af mindreårige, og hvordan store dele af fænomenet kan antages at udspille sig i det virtuelle rum.

6.3.1 Den virtuelle etnografiske dataindsamlingsstrategi

I dette afsnit vil vi komme nærmere ind på, hvordan vi, med udgangspunkt i 'Grounded Theory' og dens kvalitative forskningsteknikker, har tilrettelagt og udført dataindsamlingen virtuelt etnografisk. Som nævnt, i afsnit 6.2, tager den virtuelle etnografiske del udgangspunkt i den online platform VirPed, hvorfor det også er her dataindsamlingen finder sted. En sådan dataindsamling kan foregå på mange forskellige måder, og tage udgangspunkt i flere forskellige udvælgelsesstrategier.

Udvælgelsesstrategien som vi har valgt at gøre brug af, er en såkaldt ‘Purposeful sampling’. Purposeful udvælgelsesstrategi er en relativ omspændt og vidt udstrækkende teknik, som fordrer, at data selektivt udvælges ud fra en række givne kriterier og tematikker, også kaldet ‘tematiseret udvælgelse’ (Palinkas et al. 2015:2). I vores tilfælde beror disse kriterier sig på, at den udvalgte data udelukkende er skrevet af ciskønnede kvinder, og ligeledes, at disse ciskønnede kvinder omtaler bestemte, tematikker og emner, der findes relevante indenfor specialets problemformulering. Disse tematikker kredser om de af kvindernes overordnede tanker og problematikker, der knytter sig til deres seksuelle præference for mindreårige, og generes, som ‘Grounded Theory’ netop fordrer, på baggrund af en induktiv tilgang ved løbende gennemlæsning af materialet under dataindsamlingen og databehandlingen. Vi har således ikke udarbejdet forudbestemte tematikker for dataindsamlingen, men har i stedet arbejdet indenfor en løs tematisk ramme, bestående af ‘Sensitizing Concepts’, som har været med til at guide os i retningen af, hvad der har været relevant inden for vores specifikke forskningsfelt. Vi fandt særligt to overordnede ‘Sensitizing Concepts’, som har været guidende for vores retning inden for feltet, hvilket var “stigmatisering” og “køn”. Igen skal det slås fast, at disse koncepter ikke har været definitive, og ej heller har ekskluderet os fra at undersøge og inddrage data af anden karakter. Derudover har vi selektivt fravalgt kvinder, som blot perifert berører relevante tematikker og emner, således vores udvalgte data primært består af dybdegående og nuancerede posts. Ydermere vurderede vi løbende, hvorvidt forskellige tematikker virkede tilstrækkeligt belyst og fremstod relativt “mættet”, således vi videre kunne fravælge posts, der måtte omhandle disse tematikker. Et sådant mætningspunkt er det man i ‘Grounded Theory’ betegner som en ‘teoretisk mætning’, og vurderes oftest ud fra et kvalificeret skøn eller på baggrund af en tidsmæssig deadline (Boolsen 2015:243). Disse selektive fravælgelser og mætninger var nødvendige, for at undgå overvældende meget data, som vi tidsmæssigt ikke ville kunne nå at behandle, og ligeledes for at undgå data, som vi vurderede, havde mindre relevans for specialet. Vi er opmærksomme på, at anvendelsen af ‘purposeful sampling’ og ‘Sensitizing Concepts’ bevirker, at der potentielt kan være blevet fravalgt data, som kunne være relevant for specialet. Dette er vi klar over, er i modstrid med det helt åbne, eksplorative og induktive ideal, men med udgangspunkt i ‘Sensitizing Concepts’, er dette et ideal som i realiteten er noget nær umuligt at leve fuldt ud op til. Det vigtige er, at vi har ladet empirien være styrende, og dermed også afgørende for, om de tematikker og koncepter vi løbende har udarbejdet og udviklet, har kunne supplere vores empiriske fund eller om de har skulle afsættes helt (Bowen 2006:14).

Med den valgte dataindsamlingsstrategis overordnet beskaffenhed, samt dennes fordele og ulemper for øje, har vi ligeledes gjort os tanker om, hvilke andre indsamlingsstrategier, der kunne være fordelagtige at gøre brug af. Den ene strategi var en “persondrevet udvælgelse”, som fordrer, at vores data udelukkende skulle udvælgelse efter få specifikke personer, som skønnes at være mest aktive på platformen. Fordelen ville her være, at vi kunne sikre os dybdegående og nuancerede posts samt en tilpasset og reguleret mængde data, hvortil ulempen ville bunde i, at vi måtte give afkald på lang række kvinder, der blot fravælges på baggrund af deres aktivitetsniveau på platformen. Denne form for udvælgelse fravalgte vi, da vi vurderede, at en sådan “ikke tilfældig” udvælgelse, ville være præget af for meget selektionsbias (Palinkas et al. 2015:2). Den anden strategi var en ‘randomiseret udvælgelse’, som bygger på, at data er valgt tilfældigt. Her ville fordelene være, at den potentielle selektionsbias ville reduceres (Ibid.), da udvælgelsen ikke påvirkes af os, hvortil ulempen ville være, at vi kunne risikere udelukkende at få posts, som ikke var tilstrækkeligt dybdegående eller nuanceret. Med disse overvejelser for øje valgte vi derfor, at dataindsamlingen skulle tage udgangspunkt i en ‘purposeful sampling’/’tematiseret udvælgelse’, da denne imødekom, at vi kunne opnå dybdegående og nuanceret materiale og ligeledes reducere selektionsbias.

6.3.1.1 Tematiseret udvælgelse i praksis

Som forklaret i afsnit 5.1 består platformen VirPed af forskellige overordnede kanaler, som igen er opdelt efter forskellige kategorier, jævnfør tabel 1. Hver kategori indeholder en række forskellige opslag, som hver kan have en eller flere kommentarer i dens tråd. Vores fremgangsmåde for dataindsamlingen har været relativ enkel, hvor vi tilgik hver enkelt underkategori i kanalen “Mostly People”, som er den eneste kanal, der henvender sig til delingen af tematikker omhandlende seksuel tiltrækning til mindreårige. Her har vi således manuelt åbnet hvert enkelt opslag og eventuelle kommentarer, i vores søgen efter posts fra cis-kvinder. Oftest fremgik det tydeligt af medlemmets signatur nederst i opslaget eller kommentaren, hvorvidt vedkommende identificerede sig som cis-mand/kvinde, transkønnet eller nonbinær. Andre gange var kønnet mere eller mindre implicit skrevet ud i opslaget eller kommentaren. Eftersom medlemmerne på VirPed generelt havde stort fokus på at skelne mellem de forskellige køn, antog vi, at såfremt et medlem identificerede sig som kvinde, var der således tale om en cis-kvinde og ikke en transkvinde, hvis intet andet fremgik. Vi er dog opmærksomme på, at vi aldrig ville kunne garantere eller dokumentere, at alle medlemmer i virkeligheden har det køn, som de har givet udtryk for i deres opslag. Hvis kønnet ikke var

identificerbart eller medlemmet identificerede sig som akønnet, blev opslaget eller kommentaren ikke udvalgt. Derfor er vi ligeledes opmærksomme på, at vi potentielt har sorteret kvinder fra, fordi deres køn hverken er fremgået af opslaget, kommentaren eller i deres signatur. Såfremt opslaget eller kommentaren var skrevet af en cis-kvinde, blev opslaget skimmet igennem, hvortil vi vurderede hvorvidt opslaget ville have relevans indenfor de valgte tematikker, eller eventuelt kunne danne en ny tematik. Var opslaget relevant, blev det kopieret over i et eksternt dokument, med tilhørende relevante kommentarspor, dato for opslaget samt medlemmets brugernavn og eventuelle signatur.

6.3.1.2 'Provisorisk kodning'

Fordi vi tager afsæt i 'Grounded Theory' som en kvalitativ forskningsmetodik, er det væsentligt at vi forholder os til, hvordan vores data skal behandles under dataindsamlingen og databehandlingen, idet 'Grounded Theory' fordrer, at disse trin er gensidigt afhængige (Boolsen 2015:241). Som nævnt i afsnit 6.3.1, bygger vores dataindsamling på en række forskellige tematikker, hvilket også er det vores databehandling er styret af. Tematikkerne som strukturerer og styrer dataindsamlingen, udgør det, som vi i indeværende vil betegne som en 'provisorisk kodning'. Den 'provisoriske kodning' emegerede ud fra 'Sensitizing Concepts' og empirien selv, således, at der i takt med gennemlæsning af opslag og kommentarer på VirPed, blev skabt nogle bestemte tematikker, som for eksempel "Samfundets syn på kvindelige pædofile" og "I forhold med en anden pædofil". Disse tematikker var således styrende og rammesættende, for den videre læsning af opslag og kommentarer, dog stadig med øje for, at nye tematikker, kunne dukke op og findes relevante. Denne teknik er det man i 'Grounded Theory' vil kalde for en 'åben kodning', som netop fordrer, at empirien læses reflektivt med henblik på at identificere relevante kategorier (Boolsen 2015:246). I alt brugte vi omkring tre uger, svarende til ca. 111 timer pr. person, hvor vi gennemgik alle 11 kategorier i den overordnede kanal "Mostly people", som indeholdt i alt ca. 214.000 opslag og kommentarer fra år 2013 frem til år 2022. Vi gav under den 'provisoriske kodning' alle informanterne nye pseudonymer, således de umiddelbart ikke kan genkendes, selvom man skulle have adgang til platformen. Dette gjorde vi, på trods af, at kvinderne med stor sandsynlighed allerede fremgår under et pseudonym på platformen, eftersom VirPed opfordrer hertil. På den måde er samtlige kvinder således fuldt anonymiseret, idet vi som undersøgere ej heller ville kunne genkende eller spore informanterne (Bengtsson & Mølholt, 2020:194f). Denne sikring blev gjort for at beskytte vores informanter mod negative konsekvenser, og sker på baggrund af General Data Protection Regulation (GDPR), som danner grundlag for de forskningsetiske forpligtelser vi, som studerende, er underlagt. De udvalgte opslag og kommentarer

udgjorde slutteligt et 'provisorisk kodnings-dokument' på 455 normalsider. Efter denne 'provisoriske kodning', og dermed efter endt dataindsamling, fulgte en 'kategorisk kodning', og slutteligt en 'målrettet kodning', hvilket vil blive uddybet i afsnit 7.

7. Databehandling

I tråd med specialets overordnet ‘Grounded Theory’ tilgang, vil vi i det kommende afsnit gøre rede for, hvordan vi har behandlet vores empiriske data, herunder hvilke kodningsteknikker og redskaber vi har gjort brug af. Indledningsvist vil vi præsentere fremgangsmåden for vores ‘kategoriske kodning’ og dernæst fremgangsmåden for vores ‘målrettede kodning’.

7.1 Etableringen af de første kodningskategorier

Efter endt dataindsamling, begav vi os ud i endnu en kodningsproces, hvilket vi har valgt at betegne som den ‘kategoriske kodning’. Denne kodningsproces tog udgangspunkt i alt den indsamlede empiri, som allerede havde været underlagt den ‘provisoriske kodning’ og de ‘Sensitizing Concepts’, som stadig var meningsfulde i forhold fundene i empirien. I denne fase af kodningsprocessen blev det tydeligt, hvilke citater der havde relevans og substans, og hvilke citater, der i den ‘provisoriske kodning’ umiddelbart havde virket brugbare, men ved nærmere gennemlæsning manglede relevans og substans. På den måde fik vi sorteret og frasorteret empirien, og gjort vores datamateriale mere fokuseret og ligeledes mere overskueligt. Vi var i dette stadie dog stadig meget inkluderende og åbne, og inddrog lange og omfattende citater, som vi vurderede, havde relevans for belysningen af undersøgelsens genstandsfelt. I den ‘kategoriske kodning’ var kodningsteknikken, ligesom ved den ‘provisoriske kodning’, inspireret af en ‘åben kodning’, men var i højere grad præget af nye kategorier, egenskaber og dimensioner, som ikke umiddelbart kom til udtryk i første gennemlæsning.

Vi kodede under den ‘kategoriske kodning’ med udgangspunkt i ‘In vivo-begreber’, hvilket dækker over udsagn fra lægfolk, som omhandler egne erfaringer og oplevelser, og som tages direkte fra informanternes egne udtalelser (Jacobsen 2007:268). De forskellige kodningskategorier bygger altså på tendenser og mønstre taget direkte fra informanternes egne udsagn, nærmere end, at vi har tolket videre på disse og begrebsliggjort dem. På den måde var den ‘kategoriske kodning’ meget empirinær, og kategorierne mere specifikke og konkrete, hvilket knytter sig til ‘Grounded Theory’. Ligesom den ‘provisoriske kodning’, valgte vi også at udføre den ‘kategoriske kodning’ hver for sig, i forsøget på at optimere processen. Dette gjorde vi i et fælles dokument, hvor vi hver især kunne se samtlige af de kodningskategorier, som efterhånden blev dannet. På den måde havde vi et overblik over det arbejde som vi hver især lavede, og havde yderligere mulighed for at bruge de kodningskategorier den anden

person oprettede, hvilket var med til at skabe sammenhæng i dokumentet. Dette fælles 'kategoriske kodningsdokument' blev udarbejdet på baggrund af 455 normalsiders etnografisk data, og endte slutteligt med at fylde ca. 220 normalsider.

7.2 Målretning og finjustering

Den 'kategoriske kodning' blev efterfulgt af den afsluttende kodningsproces, som vi har valgt at kalde for den 'målrettede kodning'. Her arbejdede vi ud fra principperne fra en 'selektiv kodning', som fordrer, hvordan en mere selektiv udvælgelse af dele af empirien er med til at tydeliggøre og præcisere relevante mønstre, tendenser og antagelser, som er udsprunget af de tidligere kodningsprocesser (Boolsen 2015:255). Meget af den empiri som vi indsamlede, bestod af lange opslag/kommentarer, som oftest indeholdte mange forskellige aspekter og tematikker. Disse var vi meget opmærksomme på at skære til, så de var mere præcise og konkrete i forhold til den kodningskategori de hørte under, men også dele op, så hver del kom hen i den mest passende kodningskategori. Dette var med til at strukturere vores kodningsdokument, så det blev mere anvendeligt og målrettet analysen.

Vi stødte under den 'målrettede kodning' også på citater, som efter endnu en gennemlæsning af materialet, blev vurderet utilstrækkeligt eller irrelevant, hvorfor disse blev fjernet fra kodningsdokumentet. Yderligere var vi opmærksomme på at justere de kodningskategorier, som blev udarbejdet i den 'kategoriske kodning', så disse ligeledes blev mere præcise og strukturerede. Dette viste sig blandt andet i, at flere kategorier blev slået sammen, at nogle kategorier blev fjernet helt og at nye kategorier blev dannet. Hvor vi kodede efter 'In vivo-begreber' i den 'kategoriske kodning', benyttede vi modsat 'In vitro-begreber' i den 'målrettede kodning', hvilket er en betegnelse for forskerens begrebslige elaborering af lægfolks udtalelser (Jacobsen 2007:268). Som et led i vores 'Grounded theory' tilgang, konkretiserede og finjusterede vi således kategorierne, som var udarbejdet på baggrund af 'In vivo-begreber', idet vi søgte at begrebsliggøre kategorierne efter 'In vitro-begreber', på baggrund af deres egenskaber. På den måde var det klart, hvad de forskellige kategorier kunne bidrage til at belyse, og hvilke praksisser, der knyttede sig til de forskellige tematikker. Brugen af 'In vitro-begreber' har i vores tilfælde ikke været udarbejdet på baggrund af eksisterende teori, men skal nærmere ses som en empirisk begrebsliggørelse med begreber, som er opstået fra 'Sensitizing Concepts' samt empirien og de foregående kodningsprocesser. Dermed er disse begrebsliggørelser produceret og tolket af os, hvorfor de går ud over informanternes egne udsagn.

Den konstante gennemlæsning og revurdering, som 'Grounded Theory' fordrer, var således med til at målrette og konkretisere den store mængde data, som vi startede ud med at have.

Vi prioriterede i den 'målrettede kodning', modsat i de foregående kodningsprocesser, at sidde sammen og udføre kodningsarbejdet. Når det kommer til det mere selektive kodningsarbejde, vurderede vi, at det var både vigtigt og givende at sidde sammen, så vi løbende kunne diskutere de justeringer, der skulle laves. Dette betyder, at hver enkelt ændring har været nøje udtænkt og udarbejdet, og at vi hver især har gennemlæst alt den empiri, som den anden person har siddet med under den 'provisoriske kodning' samt den 'kategoriske kodning'. Efter den 'målrettede kodning', stod vi afslutningsvist med et skræddersyet kodningsdokument på ca. 125 normalsider, med klare og gennemarbejdede kategorier, som emergerede fra empirien.

8. Teori

I indeværende afsnit vil vi gøre rede for de teorier, vi har valgt at inddrage i dette speciale, herunder sociolog Howards Becker og hans teori om stempling og afvigelse, sociolog Judith Butler og hendes teori om køn samt sociolog Erving Goffman og hans teori om stigma. Vi vil imidlertid gøre opmærksom på, at præsentationen af vores teoretiske valg rent strukturelt fremgår relativt tidligt i vores speciale, hvilket ej må forveksles med, hvornår vi i selve forskningsprocessen, jævnfør afsnit 5.2, vælger at inddrage og gøre brug af teorien.

8.1 Howard Becker - 'Outsiders' (1963)

I dette speciale har vi valgt at inddrage teori fra Howard Becker, som et forklarende og analyserende element til at belyse oplevelserne- og konsekvenserne af den stempling som dydige pædofile kvinder kan være udsat for. Dette afsnit vil således omhandle Beckers værk 'Outsiders' fra 1963, og berøre hans teoretiske begreber 'outsider', de fire afvigelsestyper og 'stempling'.

8.1.1 'Outsider'

Ifølge Becker udformer alle sociale grupper bestemte regler, herunder eksempelvis samfundet generelt eller mere subkulturelle grupper, som de på nogle tidspunkter og under nogle omstændigheder forsøger at håndhæve. Disse sociale regler er med til at definere, hvilke situationer og hvilken adfærd gruppen opfatter som passende, og angiver derfor nogle handlinger som "rigtige" og forbyder andre handlinger som "forkerte". Brydes en regel af en person i gruppen, bliver dette håndhævet, hvortil personen ses som afvigende, idet denne ikke kan betroe at efterleve de regler gruppen har opstillet - personen betragtes således som en 'outsider' (Becker 1963:1). I forlængelse af begrebet 'outsider' formulerer Becker ligeledes en firdelt afvigelsestypologi, som illustreres i en såkaldt sekventiel model. Den sekventielle model består af følgende afvigelses typer; 'uskyldig anklaget', 'konform', 'åbent afvigende' og 'hemmeligt afvigende', og fordeler sig således;

	Regelefterlevende adfærd	Regelbrydende adfærd
Opfattet som afvigende	Uskyldig anklaget	Åbent afvigende
Ikke opfattet som afvigende	Konform	Hemmeligt afvigende

Tabel 2 (Becker 1963:20)

Becker omtaler denne model som en illustration på samspillet mellem handling og omgivelsernes opfattelse. De to afvigelsestyper 'konform' og 'åbent afvigende' kræver, ifølge Becker, relativt lidt forklaring, hvor 'konform' knytter sig til personer, der ikke bryder reglerne og ikke opfattes som afvigende, mens 'åbent afvigende' omvendt knytter sig til personer, der bryder reglerne og som opfattes som afvigende (Becker 1963:19f). De andre to afvigelsestyper 'uskyldig anklaget' og 'hemmeligt afvigende' er, ifølge Becker, dog lidt mere interessante, og kræver lidt mere forklaring. Typen 'uskyldig anklaget' omhandler en person, som opfattes som afvigende, men i virkeligheden ikke er det. Det kan blandt andet ske ved domstolen, hvor personer kan blive dømt for en forbrydelse de ikke har begået - såkaldte 'justitsmord'. Derudover henviser den sidste type 'hemmeligt afvigende' til det modsatte, idet det knytter sig til en person, der afviger, men som ikke opfattes som afvigende, hvilket eksempelvis kan være en person, der i alt hemmelighed er pædofil (Becker 1963:20).

8.1.2 Stempling

I forlængelse med begrebet 'outsider' taler Becker også om begrebet 'stempling', som en væsentlig komponent i sit værk. Begrebet 'stempling' skal forstås på den måde, at man ikke er født afviger, men, at det er noget man stemples til at blive. Denne stempling sker når en person bryder en given social gruppes regler, og således betragtes som 'outsider'. På den måde er det altså disse sociale grupperes forståelse af, hvordan noget bør være, der fører til at personer bliver stemplet. Man kan derfor sige, at det er disse grupper, der er med til at skabe 'outsidere'. Becker forklarer dette på følgende måde; "(...) *deviance is not a quality of the act the person commits, but rather a consequence of the application by others of rules and sanctions to an "offender."*" (Becker 1963:9) Det vil altså sige, at afvigende adfærd og stempling, ifølge Becker, er socialt konstrueret og socialt betinget. Omvendt mener Becker ligeledes, at afvigende adfærd kan være et resultat af en stempling, idet en

stemplet person kan have tendens til at reagere med afvigende adfærd, eftersom personen allerede ses som et dårligt og forhadet menneske (Becker 1963:9f). På den måde kan stemplingen blive en slags “selvopfyldende profeti”, og have store konsekvenser for den afvigendes liv. En anden konsekvens forbundet med stempling kan ligeledes være afvigerens potentielle ændring af identitet, da identitet skabes i interaktion med andre og forhandles i relation med andre. En stempling kan, ifølge Becker, medføre, at afvigeren får sin afvigelse som en slags ‘Master Status’, hvor stemplingen overtager afvigerens andre statusser eksempelvis, at man tilhører middelklassen eller at man er skolelærer. På den måde bliver afvigelsen, alt efter dennes karakter, afvigerens dominerende status og en del af vedkommendes identitet (Becker 1963:33).

I forhold til dette speciale finder vi det interessant at inddrage Beckers teori om ‘outsiders’, idet vi undersøger en gruppe af mennesker, som er meget forhadte, uønskede og bliver set skævt til af den resterende del af samfundet, da de betragtes som afvigere. Dertil finder vi det interessant at inddrage Beckers teori, i øjemed at forklare og forstå, hvordan dydige kvindelig pædofile oplever konsekvenser af at blive sidestillet med seksualforbrydere, på trods af, at de ikke har gjort noget “forkert”. Her søger vi at bygge videre på Beckers teori, ved at præsentere en ny dimension, som udspringer fra vores empiriske materiale, men som vi finder ikke kan forklares ud fra hans eksisterende begreber. Vi finder det ligeledes interessant at belyse, hvorfor og hvordan både åbne og lukkede kvindelige dydige pædofile, stemples eller føler sig stemplet som ‘outsiders’, ud fra samfundets syn på fænomenet, og hvordan dette påvirker deres liv.

8.2 Judith Butler (1988) - Et kønnet perspektiv

I dette afsnit vil vi belyse og gøre rede for teori fra Judith Butler, hvis teoretiske beskaffenhed er kønnet. Hendes teoretiske bidrag indbefatter et særligt fokus på, hvordan man forstår kønnet, herunder det biologiske- og sociale køn, samt hvordan kønnet bør anses i lyset af performativitet. Når Butler overordnet taler om køn, henviser hun til en identitet, der er grundlagt i tiden, på baggrund af en gentagelse af kulturelle handlinger og praksisser - et køn er dermed noget man bliver, og ikke noget man er født som (Butler 1988:519). Butler taler ligeledes om det biologiske og sociale køn, hvor hun, i modsætningen til andre feministiske teoretikere, mener, at det biologiske køn er lige så kulturelt konstrueret, som det sociale køn. Hun er således af den overbevisning, at man derfor ikke kan tale om, at det sociale køn er en kulturel fortolkning af det biologiske køn. Derimod skal man se

det sociale køn som et slags produktionsapparat, hvori dannelsen af det biologiske køn sker (Butler 2011:34). Endvidere mener Butler, at køn er indstiftet gennem stilisering af kroppen, hvilket skal forstås som den “normale” måde hvorpå kropslige gestus, bevægelser og handlinger af forskellig art udgør illusionen om et blivende køn (Butler 1988:519).

8.2.1 Det performative køn

Med udgangspunkt i forståelsen af, at kønnet er socialt konstrueret, videreudvikler Butler begrebet ‘performativitet’. Butler tager i sit performativitetsbegreb afstand fra de traditionelle antonymer, som for eksempel; mand - kvinde eller maskulinitet - femininitet, hvortil hun understreger, at kønnet har mere dynamiske aspekter. I forlængelse af ovenstående, skal performativitet altså forstås ud fra nogle magtstrukturer og diskurser, som styrer menneskets handlen og ageren, herunder både mænd og kvinder. Ifølge Butler er disse handlemønstre, som mennesket er underlagt, ikke naturligt medfødte, men snarere socialt konstruerede. På baggrund heraf, mener Butler, at kønnet er ‘performativt’ (Butler 1988: 520). Hertil er det imidlertid væsentligt, at man ikke forveksler begrebet ‘performativt’ med en slags performance. Hvor sidstnævnte knytter sig til det at spille en rolle og lave en performance af en given rolle, så knytter førstnævnte sig altså mere til at overtage en forestilling om, hvordan man skal agere sit køn. Netop her er Butlers budskab, at man som menneske ikke selv har indflydelse på, hvad det vil sige at være maskulin eller feminin, da disse begrebers beskaffenhed er kulturelt bestemt.

I forhold til vores speciale, inddrages Butlers kønnede teori, idet vi ønsker at belyse et felt, som netop anskues i lyset af en normativ fortælling om, hvordan man henholdsvis bør agere som mand eller kvinde. På den måde bruger vi Butlers teori til at forstå køn og tilblivelsen af køn i et strukturelt og socialkonstruktivistisk perspektiv, og udgør dermed et kønnet fortolkningsbidrag til vores empiri, som netop beror sig på en feminin problemstilling. Ved at forstå, hvordan samfundet og individet anskuer kønnet rent normativt, er vores forhåbning således, at dette kan gøre os klogere på, hvilke kønsrelaterede udfordringer og problematikker dydige kvindelig pædofile potentielt oplever.

8.3 Erving Goffman - ‘Stigma’ (1963)

I forlængelse af Beckers værk ‘Outsider’ og Butlers kønsteori, ønsker vi i specialet ligeledes at inddrage teori om stigmatisering af Erving Goffman. Med sit værk ‘Stigma’ er Goffmans

omdrejningspunkt at undersøge den sociale interaktion, som opstår mellem stigmatiserede og såkaldte “normale” mennesker (Goffman 2018:19). Ligesom Becker, mener Goffman, at samfundet, og grupper heri, inddeler mennesker i kategorier, hvor disse kategorier har bestemte egenskaber, der opfattes som “normalt” (Goffman 2018:43). Hertil beskriver Goffman, hvordan mennesker danner førstehåndsindtryk af andre personer, som de på den måde støtter sig op ad og omformer til normative forventninger. Disse umiddelbare forventninger og krav, er det Goffman betegner som den ‘tilsyneladende sociale identitet’, hvorimod de egenskaber en person reelt besidder, er det Goffman betegner den ‘faktiske sociale identitet’ (Goffman 2018:44). Ifølge Goffman er et stigma en egenskab, der er dybt miskrediterende, og er med andre ord en diskrepans mellem en persons ‘tilsyneladende-’ og ‘faktiske sociale identitet’ (Goffman 2018:20). Der kan i forbindelse med stigmatisering yderligere opstå en slags dobbelt opfattelse, hvor individet, som udgangspunkt, ser sig selv som okay og “normal”, men fordi andre ser individet som afvigende, kan dette spille ind på, hvordan individet egentlig opfatter sig selv. Således bliver det vanskeligt for den stigmatiserede at hvile i sin positive identitet, og på den måde ændres den stigmatiseredes selvopfattelse, på baggrund af omverdenens opfattelse (Goffman 2018:24).

Ligesom Beckers forståelse af, at afvigende adfærd og stempling er socialt betinget, taler Goffman ligeledes om, at stigmatisering kun kan opstå i et samspil mellem mennesker. Dette kan i visse tilfælde bevirke, at den stigmatiserede ønsker at søge væk fra den “normale”, i et forsøg på at undgå stigmatisering. Yderligere taler Goffman også om udtrykket ‘at passere’, som en håndteringsstrategi, der drejer sig om, at individet forsøger og lykkes med at hemmeligholde sine potentielt stigmatiserende egenskaber (Goffman 2018:23). Her beskriver han, at selvom et individ på succesfuld vis passerer, og dermed bevarer sin identitet som “normal”, vil der, for det første, stadig være forbundet en konstant risiko og frygt for at blive afsløret, og for det andet, være risiko for, at man i forsøget på at passere, ufrivilligt kommer til at fremvise andre afvigende træk. Han eksemplificerer dette således; *“(…) som når en svagtseende, der foregiver sig at have normalt syn, snubler over en skammel eller spilder på sin skjorte mens han drikker.”* (Goffman 2018:124). Formår individet ikke at holde sin potentielle stigmatiserede egenskab skjult for omverden, kan såkaldte “normale” mennesker udøve forskellige former for diskrimination, eksempelvis ved at anvende forskellige stigmabetegnelser, såsom “monster” eller “voldtægtsforbryder”, og ligeledes overbevise sig selv om, at den stigmatiserede udgør en vis fare. Denne slags diskrimination kan være begrænsende for den stigmatiseredes udfoldelsesmuligheder og ligeledes være forbundet med en skamfølelse, idet vedkommende indser at én af dennes egenskaber er miskrediterende (Goffman 2018:47). Ydermere

taler Goffman ligeledes om grupperelationer og jeg-identitet, hvor han i den forbindelse benytter begrebet 'ambivalens'. Dette begreb knytter sig til den identitetsambivalens en stigmatiseret kan føle til sit eget jeg, når vedkommende anvender visse identitetsnormer på sig selv, men ikke formår at leve op til dem (Goffman 2018:148). Uanfægtet om den stigmatiserede er tæt knyttet til fæller med samme stigma eller ej, vil vedkommende kunne opleve en form for identitetsambivalens, når denne konfronteres med at gruppen understreger de negative egenskaber, som "normale" har tillagt dem. Her kan den stigmatiserede føle sig frastødt, fordi denne stadig holder på de normer, som gør sig gældende i det øvrige samfund, men samtidig ikke formår at efterleve disse normer, og på den måde bliver bundet til det frastødende. Denne afsky er igen forbundet med en følelse af skam, og den stigmatiserede oplever således hverken at kunne acceptere eller gøre sig fri fra sin gruppe (Goffman 2018:149).

Det blev gennem den eksisterende forskning samt vores dataindsamling tydeliggjort for os, at stigmatisering er et væsentligt omdrejningspunkt inden for dette genstandsfelt. Derfor finder vi det yderst relevant at inddrage teori herom, som kan bidrage til en forståelse af de udfordringer og problematikker som dydige kvindelige pædofile står overfor. I forlængelse af dette vurderer vi, at Goffmans teori om 'stigma' ligeledes vil supplere Beckers teori om 'outsidere' fordelagtigt. Hvor Beckers stemplingsteori kan bidrage til en forståelse af samfundets stereotype opfattelse af kvindelige pædofile, kan stigmatiseringsteorien af Goffman bidrage med en mere nuanceret og dybere forståelse af, hvordan denne stigmatisering påvirker kvinderne. Ligesom ved Beckers teoretiske bidrag, ser vi hos Goffman ligeledes, hvordan teorien typisk tager udgangspunkt i konsekvenserne ved en åben form for stigmatiseringen. Derfor søger vi her også at nuancere og videreudvikle teorien, med udgangspunkt i vores empiriske fund, for at belyse en problematik, som vi finder svær at indfange ud fra det eksisterende teoretiske materiale. En sådan teoretisk sammenkobling vil således bidrage til, at vi får indsigt i, hvordan kvindelige pædofile oplever samfundets syn, hvordan dette påvirker deres liv og hvordan de håndterer dette.

9. Kvalitetskriterier

I dette afsnit vil vi dykke ned i de kvalitetskriterier, der stilles for en kvalitativ undersøgelse, herunder den interne- og eksterne validitet samt reliabiliteten, med det formål at belyse, hvordan vi kan vurdere kvaliteten af vores speciale.

9.1 Intern validitet

Når man søger at bedømme kvaliteten af en undersøgelse, som er baseret på menneskers subjektive forestillingsverden, vurderes graden af undersøgelsens interne- og eksterne validitet. Den interne validitet dækker over, om en undersøgelses forklaringer funderes på det empiriske materiale, og således hvorvidt det man ønsker undersøgt, reelt er det der bliver undersøgt - altså en vurdering af troværdigheden (Riis 2012:358). Den interne validitet vurderes således ud fra undersøgelsen metodologiske konsistens, og hvorvidt den metodiske fremgangsmåde er hensigtsmæssig til at besvare problemformuleringen. Her vil vi argumentere for, at den virtuelle etnografiske tilgang er særligt fordelagtig til at højne den interne validitet, af flere forskellige årsager. For det første, kræver undersøgelsen en metodisk fremgangsmåde, som formår at imødekomme disse kvinders ønske om komplet anonymitet, eftersom fænomenet er stærkt præget af lukkethed og sensitivitet. For det andet danner platformen VirPed grundlag for et ufordømmende og trygt forum for fri og åben dialog, hvilket betyder, at vi får mulighed for at indsamle data omkring vores konkrete målgruppes inderste oplevelser og tanker. Derudover højner det ligeledes den interne validitet, at det er kvinderne selv, der bringer deres gældende problematikker frem i lyset, fremfor, at vi spørger ind til antagede problematikker. På den måde får vi adgang til data i helt ren form, som ikke bliver påvirket af os som undersøgere. Vores 'Grounded Theory' tilgang er ligeledes med til at højne den interne validitet, idet vi i den forbindelse har gennemlæst og revurderet vores empiriske materiale af flere omgange, og dermed haft en stor opmærksomhed målrettet empiriens brugbarhed og evne til at belyse det ønskede fænomen. Man kan imidlertid argumentere for, at den interne validitet ville være højere, hvis vi, som oprindeligt ønsket, havde udført interviews med dydige kvindelige pædofile, da vi på den måde ville have haft muligheden for at få uddybet relevante aspekter. Selvom størstedelen af vores informanter eksplicit udtrykker at de er cis-kvinder og fuldstændig dydige pædofile, kan vi dog ikke garantere, at dette er gældende for dem alle, hvilket yderligere kan påvirke vores interne validitet. På trods af dette,

mener vi dog, at den store empiriske mæthed, fra vores etnografiske metode, stadig er med til at højne specialets interne validitet.

9.2 Ekstern validitet

I forlængelse af ovenstående indebærer den eksterne validitet, hvorvidt resultaterne i en given undersøgelse kan generaliseres ud til en større population - således tales der om overførbarhed og anvendelighed. For at vurdere den eksterne validitet i en kvalitativ undersøgelse, ser man på, hvorvidt ens undersøgelse udgør et retvisende billede af det fænomen som man søger at udtale sig om - også uden for rammerne af denne undersøgelse (Riis 2012:358). På trods af, at vi har en kvalitativ metodisk fremgangsmåde, bygger vores empiriske materiale på udsagn fra i alt 158 dydige pædofile kvinder, hvilket er med til at højne den eksterne validitet, idet vi netop søger at sige noget om denne gruppe af menneskers livssituationer. Her skal der dog rettes opmærksomhed mod, at vi, som nævnt, ikke kan garantere at samtlige af vores informanter er cis-kvinder og fuldstændigt dydige, hvilket modsat udfordrer vores eksterne validitet og overførbarheden heraf. Yderligere er empirien baseret på informanter med en lang række af forskellige nationaliteter, hvilket modsat kan være med til at øge specialets overordnede overførbarhed, idet vi finder store ligheder i de problematikker som kvinderne italesætter, uafhængigt af hvor de er fra. Her kan det dog ikke udelukkes, at der eksisterer kulturer, hvori pædofili ikke er lige så ildeset som præsenteret her, og derfor vil vores fund ikke gøre sig gældende i samme grad i disse specifikke områder. Der eksisterer, som tidligere nævnt, ikke megen forskning som vi eksplicit kan spejle vores design og empiriske fund i, fordi forskningen omkring netop vores genstandsfelt er sparsom og begrænset, hvilket kan reducere den eksterne validitet. For at efterkomme dette, holder vi dog vores fund imod forskning som lægger sig op ad vores genstandsfelt, og har forud for specialet yderligere søgt erfaringer og viden fra eksperter og forskere inden for vores genstandsfelt, for at opnå en så bred og nuanceret viden som muligt, inden vi tilgik feltet.

9.3 Reliabilitet

Når man i videnskabelige undersøgelser snakker om reliabilitet, knytter dette begreb sig til en given undersøgelses pålidelighed. Her ønsker man at belyse, hvor pålidelig en given undersøgelse er, i forhold til om man får samme resultat, hvis man skulle foretage samme undersøgelsen igen (Riis

2012:352). Hertil finder vi det dog væsentligt at pointere, at vi i denne undersøgelse ikke vurderer sådan pålidelighed ud fra et spørgsmål om gentagelse, eftersom vores speciale bygger på et kvalitativt dybdegående og eksplorativt design, hvor vi ikke ønsker at være årsagsforklarende (Riis 2012:252f). I stedet vurderer vi, at pålideligheden kommer til udtryk, idet vi med gennemsigtighed gør rede for undersøgelsens datamateriale og fortolkninger heraf, således der på den måde ikke hersker tvivl om, hvordan vores undersøgelse er udarbejdet. Vi har, med andre ord, gjort læser bekendt med specialets empiriske materiale, ved at sætte eksplicite citater fra vores virtuelle etnografi ind i analysen, og ligeledes ved, at vi har vedlagt alt empirisk materiale i specialets bilag. På den måde kommer pålideligheden til udtryk, idet vi eksplicit dokumenterer og påviser den empiri som specialet er forankret i. Derudover har vi ligeledes gjort rede for og reflekteret over vores metodiske valg og fravalg, så det på den måde bliver klart for læser, hvilken fremgangsmåde vores speciale tager afsæt i (Riis 2012:354).

10. Analyse og diskussion

I indeværende afsnit vil vi indledningsvist præsentere undersøgelsens informanter, for at give indsigt i, hvilke kvinder, der danner grundlag for vores empiriske materiale. Dernæst vil vores analyse fremgå, som består af fem forskellige hovedafsnit og dertilhørende underafsnit. På trods af, at den teoretiske inddragelse fandt sted relativt sent i vores forsknings- og analyseproces, som nævnt i afsnit 5.2, vil den empirisk analyse og den teoretiske analyse være sammenkoblet og falde i forlængelse af hinanden. Dette har vi valgt at gøre af strukturelle og systematiske årsager, således vi på bedst muligt vis, kan koble vores teoretiske pointer eksplicit til vores empiriske fund.

10.1 Præsentation af informanter

For at skabe et overblik over de informanter, der indgår i vores empiriske data, vil vi i nedenstående tabel indledningsvist illustrere, hvordan vores informanter fordeler sig ud fra 5 forskellige faktorer. Eftersom disse oplysninger ikke fremgår ved samtlige af vores informanter, har vi derfor tydeliggjort ved hver kategori, hvor mange af informanterne, der har oplyst denne information.

Antal kvinder	Gennemsnitsalder	Alderspræference	Kønspræference	Eksklusivitet
n = 158	18-19 år = 19 20'erne = 77 30'erne = 29 40'erne = 3 50'erne = 1 n = 129	ca. 0 - 6 år = 59 ca. 6 - 12 år = 92 ca. 12 - 18 år = 52 n = 111	Dreng = 20 Pige = 42 Begge = 48 n = 110	Eksklusiv = 13 Ikke-eksklusiv = 83 n = 96

Tabel 3

I tabel 3 fremgår det, at vores empiriske materiale bygger på udsagn fra i alt 158 kvindelige dydige pædofile. Af disse 158 har 129 oplyst deres alder, og her kommer det til udtryk, hvordan vi har med et relativt ung felt af kvinder at gøre. Størstedelen af kvinderne er altså i deres 20'ere, og ganske få er over 40 år. Ligeledes ser vi, at 111 kvinder har oplyst deres respektive alderspræference, som er det aldersspænd deres pædofili knytter sig til. Eftersom flere af kvinderne har forholdsvis brede aldersspænd, overlapper kategorierne hinanden, hvorfor flere af kvinderne fremgår i flere af

kategorierne. Vi kan dog se, at størstedelen af de kvinder, som har angivet deres alderspræference, falder indenfor kategorien 6-12 år, hvoraf det derudover er relativt ligeligt fordelt, om disse kvinder ellers falder ud til den yngre eller den ældre alderskategori. Derudover, ser vi at, 110 kvinder har oplyst deres kønspræference, som omhandler hvorvidt de er tiltrukket drenge, piger eller begge. Her ser vi, at størstedelen af kvinderne er tiltrukket af begge køn eller kun piger. I sidste kolonne ser vi tallene for de 96 kvinder, der har oplyst, hvorvidt de er eksklusive eller ej. Her oplyser størstedelen af kvinderne, at de ikke er eksklusive, hvilket betyder, at de både er tiltrukket af mindreårige og andet. Overordnet udgør vores gruppe af informanter således et varieret felt, som repræsenterer forskellige karakteristika, men som alligevel står over for mange af de samme problematikker og deler mange af de samme tanker, hvilket vi vil komme nærmere ind på løbende i analysen.

10.2 Samfundets syn på pædofili

Det første analytiske aspekt som vi ønsker at dykke ned i, er samfundets syn på pædofili, baseret på kvindernes egne oplevelser og opfattelser. Vi har valgt at indlede med dette aspekt, idet det fremgår af vores empiriske materiale, at det har en gennemgående indvirkning på kvindernes liv, og dermed de øvrige aspekter som vi ønsker at belyse senere i analysen – dette syn danner så at sige rammen for kvindernes beretninger. På den måde kan vi inddrage pointerne fra denne del af analysen i den resterende analyse, så der kommer en tydelig kobling mellem dette generelle syn på pædofili og de problematikker som kvinderne fortæller at de oplever.

10.2.1 Et uretfærdigt fordømmende samfund

Som det kommer til udtryk i den eksisterende forskning, er pædofili et yderst stigmatiseret og fejlstigmatiseret fænomen. Der hersker meget stærke og rigide meninger omkring denne befolkningsgruppe, som i flere tilfælde bygger på misinformation og fejlagtige fordomme, idet pædofili typisk sidestilles med seksuelle overgreb af mindreårige. En række kvinder fortæller i tråd hermed, hvordan samfundet generelt har en tendens til at se dem som monstre og overgrebspersoner, selvom de i realiteten ikke har handlet på deres seksuelle præference (Alysa bilag 2:3; Marian bilag 2:3; Mona bilag 2:3; Linda bilag 2:4; Joanna bilag 2:4). Dette kommer blandt andet til udtryk, idet Beatrice fortæller således:

“One wrong look these days at a kid and you're almost automatically gonna get the cops called on you. People are spreading the news of all the fucked up offenders and people don't realize that not all pedos are the same. We have self-control. Unlike them, we can behave.”
(Beatrice bilag 2:4)

Her forsøger hun tydeligt at adskille sig fra den gængse forståelse af, hvad en pædofil er, og udtrykker yderligere, i tråd med fundene fra den eksisterende forskning, herunder Tozdan et al. (2019) og Zack et al. (2018), hvordan den mediemæssige repræsentation af fænomenet er afgørende for befolkningens opfattelse af dem. Caitlin fortæller i samme forbindelse således: *“(...) according to so many people even if I'm non-offending I'm a bad person and a ticking time bomb, doomed to offend. They don't see the reality of who we are and it's frustrating”* (Caitlin bilag 2:4). Også her bliver der lagt vægt på, hvordan den almene befolkning ikke formår at se hende for den hun i virkeligheden er, men i stedet fordømmer hende ud fra handlinger, som hun aldrig har udført. Dette aspekt kommer Joanne mere ind på, idet hun er blevet afsløret som pædofil. Hun udtrykker, hvordan de omkring hende har reageret yderst kraftigt på hendes seksuelle præference for mindreårige, herunder også, hvordan denne kraftige reaktion, er bygget på fejlagtige antagelser om, at hun vil forgribe sig på mindreårige. I den forbindelse er hun både blevet truet med voldtægt og mord, alene for at have lyster, som hun ikke har tænkt sig handle på (Joanne bilag 2:3). I forhold til Beckers eksisterende afvigelsestyper, ser vi hvordan kvinderne kan indplacere sig inden for flere af disse. Med udgangspunkt i en kvinde som Joanne, som er blevet afsløret som pædofil og sidestillet med en seksualforbryder, vil hun eksempelvis tilhøre typen 'uskyldigt anklaget', idet hun får tildelt et fejlagtigt stempel som potentiel seksualforbryder, hvilket yderligere går ind og udgør hendes 'master status'. De kvinder, som holder deres pædofili skjult, vil tilhøre typen 'hemmeligt regelbrydende adfærd', idet pædofili, også selv hvis det ikke sidestilles med overgreb mod mindreårige, er afvigende adfærd. Slutteligt vil de kvinder, som er åbne omkring deres pædofili, men ikke sidestilles som seksualforbrydere, høre under typen 'åbent afvigende' – disse vil blive tildelt et stempel som pædofile i sin rigtige forstand, og alt afhængig af, hvordan andre reagerer på dette, potentielt også en 'master status' som pædofil. På den måde kan kvinderne tilhøre forskellige afvigelsestyper, alt afhængigt af om de er åbne eller lukkede omkring deres pædofili, og samtidig også ud fra, hvordan andre ser på deres pædofili.

10.2.2 Kvindernes holdninger til samfundets syn

Når det kommer til, hvad kvinderne selv mener om dette syn, er fortællingerne forskellige. Hvor nogle af kvinderne oplever følelser som vrede og irritation (Sylvia bilag 2:8; Nancy bilag 2:5), reagerer andre med følelser af utilstrækkelighed og selvhad (Edna bilag 2:4f; Monica bilag 2:6) og andre igen oplever at blive bange eller kede af det (Amy bilag 2:6; Liz bilag 2:6f; Jazmine bilag 2:7; Ciera bilag 2:7; Allie bilag 2:9). Monica fortæller blandt andet følgende:

"I cannot put into words how bad I feel and how angry and sad and miserable I feel. I hate that I was born a pedophile in a society that thinks we should be hunted for sport and I despise child molesters. (...) It keeps hitting me in waves that I'm part of the most hated group. Not the second most hated or the third most hated but the single most despised group of people on the planet. I did not choose this. I wish I was 100% dead." (Monica bilag 2:6)

Monica beskriver således, hvordan hun føler, at hun er en del af den mest forhadte gruppe på jorden, uden selv at have valgt det, hvilket påvirker hende i en sådan grad, at hun ønsker at dø. Vi ser således, at samfundets holdninger til kvinderne sætter gang i væld af forskellige negative følelser, som dermed alle kan have en negativ indvirkning på kvinderne og deres liv. Med udgangspunkt i Beckers afvigelsestyper, illustrerer vores empiriske fund her, hvordan pædofile generelt kan antages at være en form for 'uskyldigt anklaget gruppe'. Dette skal lidt forstås som en nuancering af Beckers afvigelsestype 'uskyldigt anklaget', som normalvis henvender sig til en person, der bliver stemplet for at være regelbrydende, men som reelt ikke er det. Med en 'uskyldigt anklaget gruppe' mener vi, at der, mod dydige pædofile, er pålagt så stærke fejlstigmatiserende anklager om, at de er seksualforbrydere og monstre, at dette er noget de dydige pædofile kvinder lider under, også selvom de holder deres pædofili skjult. Goffman kommer ind på, hvordan man i forbindelse med en åbenhed omkring ens afvigende adfærd, kan blive mødt med diskrimination. Som nævnt i afsnit 10.2, møder pædofile en stor grad af diskrimination, idet de anklages for at være monstre og seksualforbrydere, og anskues som yderst farlige individer. I forhold til den 'uskyldigt anklagede gruppe', ser vi dog også, hvordan "lukkede" dydige pædofile kvinder kan lide under de samme konsekvenser for den diskrimination, der hæfter sig til pædofili generelt. På den måde kan man altså sige, at dette gruppestempels eksistens alene er nok til at påvirke kvindernes liv negativt, også selvom de ikke nødvendigvis oplever at få stemplet direkte tildelt. Dette kan forklares yderligere ved at inddrage Goffman og hans idé om, hvordan stigmatisering kan påvirke den enkeltes selvopfattelse. Fordi dette gruppestempel tillægges så hårde og fejlagtige anklager, tager kvinderne disse stigmatiserende

holdninger til sig, og oplever på måde en form for dobbelt selvopfattelse. Kvinderne ved inderst inde godt, at de ikke er seksualforbrydere og monstre, fordi de aktivt gør alt hvad de kan, for ikke at handle på deres pædofile interesse. Men fordi der hersker så rigide meninger og holdninger til dem som gruppe, tager kvinderne dette fejlagtige syn til sig, hvilket fylder dem med følelser som utilstrækkelighed og selvhad. Disse følelser og påvirkningen heraf vil blive tydeliggjort yderligere senere i analysen.

Det er dog ikke alle kvinder, som giver udtryk for, at det er disse negative følelser, som er dominerende for dem, når de forholder sig til samfundets syn. Flere af kvinderne udtrykker også en vis forståelse for den almene befolknings opfattelse af fænomenet (Amy bilag 2:6; Joanne bilag 2:4), hvilket Lesleigh giver udtryk for i følgende:

"I think it's elitist and unfair to judge people over a lack of knowledge that they wouldn't be able to fix easily. Yes, most people think that pedophiles = pedocriminals. People get their knowledge on those things mostly from TV, and TV almost systematically presents pedocriminals as "pedophiles" so that's the word people know." (Lesleigh bilag 2:5)

Her trækker hun altså tråde mellem måden, hvorpå fænomenet portrætteres i medierne og den gængse forståelse af samme, hvilket også var en kobling som Beatrice lavede i afsnit 10.2. Lauren skildrer ligeledes denne kobling, idet hun forklarer, at hun godt kan forstå, hvordan den almene borger misforstår pædofili, eftersom de får deres viden fra dårlig medierepræsentation (Lauren bilag 2:7). Det tyder altså på, at nogle af kvinderne ser den ensidede portrættering af fænomenet som synderen for den hadefulde og ikke mindst fejlagtige opfattelse som samfundet har af dem som dydige pædofile. Denne portrættering finder vi altså ikke alene gør sig gældende i den gængse forståelse og den mediemæssige dækning af fænomenet, men som illustreret i problemfeltet også i den forskningsmæssige, hvorfor det for alvor er et fænomenet, som må siges at blive fejldømt fra flere sider.

10.2.3 Mødet med de professionelle

På lige fod med den eksisterende forskning, herunder Stevens & Woods (2019), Bourke et al. (2014), Tozdan et al. (2019) og Majeed-Ariss et al. (2021), finder vi også, hvordan dette fejlfordømmende syn på pædofili spiller en stor rolle for nogle af de dydige kvinders møde med professionelle, hvis

opgave egentlig er at hjælpe mennesker som dem. Når vi taler om professionelle, dækker betegnelsen både over psykologer, terapeuter, psykiatere og læger. Overordnet ser vi udsagn fra en stor del kvinder, som har haft gode oplevelser med at søge hjælp og snakke med en professionel om deres pædofile tanker. Fælles for disse kvinder er, at de oplever en positiv effekt af at snakke med en professionel, hvor de har følt sig hørt, forstået og hjulpet til at håndtere deres pædofili, og på den måde har fået det bedre (Kylie bilag 2:69; Marcia bilag 2:70+71+72; Nancy bilag 2:71; Vinnie bilag 2:71; Stacey bilag 2:72; McKayla bilag 2:72+75; Sadie bilag 2:73; Charlene bilag 2:74; Monica bilag 2:75). McKayla fortæller således:

“So I started seeing a therapist, who is awesome. After a few months I came out to her. She was positive, kind, and empathetic. I couldn't have asked for anything better, and I recognize that was very lucky, and other people have had horrible experiences.” (McKayla bilag 2:72)

Disse dårlige oplevelser som McKayla beskriver her, er noget som en del andre kvinder beretter om at have oplevet, når de har forsøgt at søge hjælp og snakke med en professionel. To kvinder mener eksempelvis, at det er svært at opsøge hjælp, fordi de er bange for at blive meldt til politiet (Aimee bilag 2:69; Adena bilag 2:70). Adena fortæller sådan her om det:

“I'm scared to death to go to therapy. I love my job too much (I don't work with children btw) to face the risk of being potentially reported. I just hope that I may be able to let go of the nagging guilt, shame, low self-esteem and downright disgust I have in myself.” (Adena bilag 2:70)

Her kommer det fejlstempel og den fejlstigmatisering, som knytter sig til pædofili, til udtryk, idet kvinderne er bange for at søge hjælp, af frygten for at blive beskyldt for at have eller ville udføre handlinger, som kan lede til, at de professionelle melder dem til politiet. Ligeledes beskriver to af kvinderne også, hvordan den professionelle har følt ubehag ved at tale om pædofili, hvorfor det derfor var en dårlig oplevelse for kvinden (Cathrin bilag 2:73; Julie bilag 2:73). Både denne berøringsangst fra de professionelle og risikoen for at blive meldt til politiet er med til, at disse kvinder i stor udstrækning står alene med de problematikker som de oplever i forbindelse med deres pædofili. Med udgangspunkt i Goffman kan det altså betyde, at kvinderne risikerer at få forstærket det stigma de oplever, fra en person, som egentligt burde hjælpe kvinderne til at håndtere sådan stigmatisering.

Denne frygt for at blive stigmatiseret og anmeldt uden grund, som disse kvinder oplever, er slet ikke uberettiget eller mærkelig, idet vi ligeledes er stødt på kvinder, der netop har oplevet at blive set skævt til eller fået nægtet hjælp af professionelle, enten fordi de ikke vil, eller fordi der er tale om dydige pædofile (Marian bilag 2:68; Gwen bilag 2:68f; Amanda bilag 2:70; Mona bilag 2:69; Lula bilag 2:73f; Scarlett bilag 2:70; Edna bilag 2:74f). Scarlett fortæller således:

“I agree in that I don't particularly trust therapists. I'm very disappointed to learn that many are not even willing to help non-offending pedophiles who want help! They leave us out here all on our own to try to heal ourselves with the stark lack of resources that we have at our disposal... because they won't work with us, apparently unless we've already committed a crime.” (Scarlett bilag 2:70)

Scarlett forstår altså ikke, hvorfor man, som professionel, kan nægte at hjælpe mennesker, der selv har et ønske om at få hjælp. Dette er Bonnie enig i, idet hun undrer sig over, hvordan pædofile kan blive tildelt så svære livsbetingelser, og alligevel forvente at skulle håndtere dem alene. Yderligere er hun af den overbevisning, at pædofile ville være i markant lavere risiko for at forgribe sig på mindreårige, hvis det var nemmere for dem at søge og modtage hjælp (Bonnie bilag 2:6), hvilket Maroño & Bartels (2020) og Jahnke (2017) også påpeger i deres studier. Igen kommer dette fejlstempel og denne fejlstigmatisering til udtryk, dog på en lidt anden facon. Hvor dette syn normalt bevirker, at kvinderne bliver stemplet og stigmatiseret for noget de ikke har gjort, bevirker det i dette tilfælde nærmere, at kvinderne ikke modtager den hjælp de har brug for, fordi de ikke lever op til dette stempel. På grund af deres dydighed vurderer nogle professionelle altså, at de reelt ikke er pædofile, og derfor ikke har brug for hjælp til at håndtere dette. Så hvor et stempel, som Becker foreskriver det, kan have en effekt på, hvordan et givent individ bliver anskuet i et negativt lys, kan det misforståede gruppestempel, som tilhører pædofile, også resulterer i, at kvinderne ikke får anerkendt de problematikker de oplever, og dermed ikke modtager den hjælp som de har behov for. Denne tendens er enormt paradoksalt, idet flere pædofile først modtager hjælp, såfremt de har handlet på deres tilbøjeligheder, hvilket betyder, at risikoen for, at pædofile forgriber sig på mindreårige, ikke bliver forsøgt forebygget og mindsket fra samfundets side.

10.2.4 At bryde tabuet

Der er flere af kvinderne, som diskuterer muligheden for at bryde tabuet, idet de sjældent får megen opbakning fra udefrastaende, og derfor føler, at ændringen er nødt til at starte indefra. Men netop denne manglende opbakning, og dette rigide og voldsomme syn på pædofile, gør, at de ganske enkelt ikke tør at stå frem (Edna bilag 2:9; Asta bilag 2:9; Alma bilag 2:10; Alysa bilag 2:9; Celia bilag 2:10). En af kvinderne fortæller blandt andet således:

“I would like to speak up about it as well. But here in the US it is definitely not acceptable. (...) Pedophilia sounds like a bad word to a lot of society... So me speaking my mind on it would just create black lash unfortunately...” (Alma bilag 2:10)

Her udtrykker hun, hvordan hun er bange for, at det vil gå ud over hende selv, såfremt hun åbent skulle vælge at støtte pædofile. Nogle af kvinderne har tidligere prøvet at korrigere folks fejlagtige opfattelser af pædofile, uden selv at stå frem som pædofile, men selv dette har givet en stærk modreaktion (Celia bilag 2:10; Alysa bilag 2:9). Alysa deler eksempelvis, hvordan hun tidligere: *“(...) have spoken up for non-offending pedophiles without revealing myself as one, and then awkwardly excused myself when they refused to acknowledge the possibility of our existence as functional, harmless people. Hidden stigma is a bitch.”* (Alysa bilag 2:9). Med udgangspunkt i Goffman fremgår det altså, hvordan man kan blive stigmatiseret og møde modstand, alene ved, at man sympatiserer med en afviger. Alysa bruger yderligere selv betegnelsen ”hidden stigma” til at forklare, hvordan de kvinder, som holder deres pædofili skjult, kan opleve at føle sig stigmatiseret alene ved, at andre omtaler pædofili i et negativt lys foran dem – altså uden, at personerne decideret målretter deres stigmatiserende holdninger mod kvinderne. Derfor kan det være svært og ubehageligt for kvinderne at italesætte pædofili foran andre, og dermed forsøge at bryde tabuet, fordi de kan blive stigmatiseret for at være sympatisører, eller føle sig stigmatiseret, alene ved at høre om andres holdninger til pædofili, som en form for ’skjult stigma’. Den ’skjulte stigma’, og dermed vores nuancering af Goffmans teori, bygger grundlæggende på de samme principper som den ’uskyldigt anklagede gruppe’ og det dertilhørende gruppestempel, idet begge teorier er mangelfulde på dette punkt. Man kan sige, at den ’skjulte stigma’ skal ses som en følge af at tilhøre en ’uskyldigt anklaget gruppe’, og altså noget kvinderne kan opleve som konsekvens heraf. De handler dermed begge om dét at føle sig stigmatiseret, diskrimineret og anklaget, uden at disse egentligt er målrettet kvinderne som personer. Dette er med til at gøre det svært at udfordre den fejlstigmatisering som fænomenet

lider under, hvilket betyder, at problematikkerne forbundet hermed ikke bliver håndteret hensigtsmæssigt.

10.3 Hvad vil det sige at være kvindelig pædofil?

Med det generelle syn på pædofili præsenteret, ønsker vi nu mere specifikt at belyse, hvordan pædofili er præget af et kønsligt aspekt, ved at præsentere, hvordan samfundet ser dem som kvinder og hvordan disse kvinder i relation hertil ser sig selv.

10.3.1 “Kvindelige pædofile findes ikke”

Under vores dataindsamling og databehandling blev det tydeligt, hvordan disse kvinder har en oplevelse af, at samfundet ikke mener, at kvindelige pædofile eksisterer. Imidlertid er det måske ikke så underligt, at kvinderne har denne oplevelse, eftersom store dele af samfundet og den eksisterende forskning, eller manglen på samme, ikke anerkender, at lidelsen knytter sig til begge køn. Lula beskriver blandt andet således:

“I think our disbelief and misunderstanding about female pedophiles primarily stems from our deeply ingrained stereotypes about gender roles, and from our cultural misogyny. If we didn't assume that women are "maternal and protective" or "the weaker sex" or "less sexual than men," then we would probably have less issue understanding that pedophilia is a condition that (probably) affects us equally across all genders.” (Lula bilag 2:12)

Lula påpeger således, hvordan samfundets kønsstereotypiske forståelse kan ligge til grund for, at de fleste mennesker har en opfattelse af, at kvindelig pædofile ikke eksisterer. Dette er i overensstemmelse med flere andre kvinder, som fortæller, hvordan samfundet ikke anser kvinder som pædofile, fordi ”billedet” på en kvinde består i, at de er sikre og moderlig omkring børn, samtidig med, at kvinder sjældent anskues som afvigende (Vinnie bilag 2:16f; Joy bilag 2:11; Edna bilag 2:13; Amanda bilag 2:14). Dette aspekt tydeliggør Mariel, idet hun fortæller, at hun er opvokset med et stereotypet billede af, hvem pædofile er: *“I'd grown up thinking pedophiles are all old men driving white vans near schools trying to lure children in with candy (...) no one ever talks about female pedophiles or young pedophiles or non-offending pedophiles.”* (Mariel bilag 2:16). Dertil påpeger

Edna og Stacey, at hvis kvindelige pædofile skulle ske at handle, ville det ikke blive taget nær så seriøst, som hvis mandlige pædofile gjorde det (Edna bilag 2:14; Stacey bilag 2:13). Ovenstående empiriske fund er altså i overensstemmelse med den eksisterende forskning på området, herunder Tozdan et al. (2019) og Zack et al. (2018), idet vi med udgangspunkt i Butler ser, hvordan nogle af kvinderne mener, at samfundets normative og stereotype opfattelser af kønnet er grunden til, at samfundet generelt ikke mener, at kvindelige pædofile eksisterer. De socialt konstruerede og kulturelt betingede idealer som samfundet opsætter for det kvindelige køn, gør sig altså svært foreneligt med de karakteristika, der forbindes med en pædofil. Dét at være et seksuelt drevet ”monster”, som forgriber sig på mindreårige, er langt fra de bløde og omsorgsfulde værdier, der typisk forbindes med femininiteten. Så langt, at samfundet og store dele af den eksisterende forskning har svært ved overhovedet at erkende, at de eksisterer.

Foruden disse kønsstereotype opfattelser, påpeger en del kvinder ligeledes, hvordan de synes, at kvindelige pædofile ikke bliver repræsenteret i den videnskabelige forskning eller i medierne, samt hvordan manglen herpå gør, at samfundet ikke er tilstrækkeligt oplyst omkring deres eksistens. Sally beskriver det således:

“People rarely think of women as pedophiles as it is. A lot of research in pedophilia focuses on male offenders, so info and research to anything outside of that demographic is grey, which is why there's a lot of misinformation.” (Sally bilag 2:14).

Flere steder stødte vi på lignende udsagn fra kvinder, som mener, at det kun er mænd, der bliver repræsenteret i den begrænsede forskning, der er om pædofili (Lesleigh bilag 2:12; Vinnie bilag 2:17; Lula bilag 2:11). Liz nævner i den forbindelse, hvordan denne manglende forskning omkring kvindelige pædofile påvirker hendes liv, hvordan det at være pædofil kvinde i sig selv kan føles fremmedgørende og isolerende samt hvordan det hele bliver meget værre af, at hun oveni også føler sig som den eneste kvindelige pædofile på jorden (Liz bilag 2:14f). Denne oplevelse deler Alysa også, idet hun fortæller følgende:

“It is also extremely confusing as a female MAP[red. Minor Attracted Person] growing up to be reminded over and over that you aren't supposed to exist, that both society at large and the scientific community view you as such a nonentity that the very mention of your actuality is met with shock and resistance. It's caused me a fair amount of identity crisis (...)” (Alysa bilag 2:17)

Det kommer altså til udtryk, hvordan den manglende forskning påvirker samfundets forståelse af, hvem der kan være pædofil, som igen påvirker de pædofile kvinder selv og deres liv. Overordnet finder vi, at misforståethed, uoplysthed og mangel på viden omkring kvindelige pædofile, er noget flere af kvinderne oplever har en stor indvirkning på deres liv, idet de føler sig misforstået, isoleret, alene og usynlige (Alysa bilag 2:11+13+17; Blakely, bilag 2:13; Edna bilag 2:15; Vinnie bilag 2:15+16f). Fordi pædofili strider mod den socialt konstruerede og kulturelle forståelse af, hvad en kvinde er, bliver disse kvinder således udsat for en ekstra form for stigmatisering. Ikke alene tilhører de en 'uskyldigt anklaget gruppe' og er udsat for den dertilhørende 'skjulte stigma', men deres pædofili er, qua deres køn, så fuldstændigt u håndgribeligt, at de føler sig endnu mere forkerte, mærkelige og alene. De oplever altså også en mere kønsbetinget selvstigmatisering i henhold til deres pædofili, som igen, jævnfør Goffman, kan påvirke kvindernes selvopfattelse. Dette vil vi komme yderligere ind på i afsnit 10.4.

10.3.2 Er det en fordel at være en kvindelig frem for en mandlig dydig pædofil?

Et aspekt, som skabte stor debat på platformen, omhandler hvorvidt det er en fordel eller ulempe, at være dydig kvindelig pædofil, frem for at være dydig mandlig pædofil. Debatten tager hovedsageligt udgangspunkt i, om det er nemmere at være kvindelig pædofil i det offentlige rum, og hæfter sig ikke særligt ved den indre påvirkning en sådan præference har på de forskellige køn. En af de kvinder, der deltager i debatten herom, er Skyler, som fortæller, at hun kun har haft gode oplevelser med at fortælle folk, at hun er pædofil, hvilket hun uddyber således:

"They were more amused than anything, and said things like "Wow, I never would have guessed it!" and "Women can be that way? Really?" As a female, I seemed very non-threatening to people. (...) being a girl does make it a whole lot safer to talk about your attractions, I think!" (Skyler bilag 2:21f)

Ud fra Skylers historie kan man altså antage, at det umiddelbart er nemmere at være kvindelig pædofil, netop fordi hun føler, at det var let for hende at åbne op. Dette er også i overensstemmelse med andre kvinders udsagn, idet de nævner, at det er lettere at være kvindelig pædofil end mandlig, fordi store dele af samfundet, som nævnt, ikke tænker, at de eksisterer. Selv hvis dette var tilfældet, ville samfundet alligevel ikke se dem som en trussel, men stole på dem når de er omkring børn (Gwen

bilag 2:22; Nancy bilag 2:22; Jazmine bilag 2:23; Alysa bilag 2:22). Nogle af kvinderne uddyber ligeledes, hvordan deres pædofile lyster nemt kan forveksles med moderligere instinkter af samfundet, hvilket de mener gør det nemmere for dem at skjule deres præference end for mænd (Alysa bilag 2:22; Allisa bilag 2:24; Skyler bilag 2:23f). Amanda skriver sådan her om det:

"People also think little of females looking at children, given their maternal feelings. I still feel creepy if I stare at a child for too long, and like someone will suspect something, but that would be a more realistic thought if I were a man." (Amanda bilag 2: 24)

Derudover tegner der sig et billede af, at kvinderne i mindre grad bliver taget i at fantasere eller kigge på mindreårige, end mænd, fordi kvinder biologisk ikke har samme udfordringer, og igen fordi samfundet ikke ser kvinder som pædofile (Edna bilag 2:23; Mckayla bilag 2:24; Asta bilag 2:24). Amanda omtaler den biologiske forskel på denne måde; *"I think it is easier to hide my interest given that I can become aroused without anyone realizing (I mean, not like I have a penis and can get an erection in public)."* (Amanda bilag 2:24). Grundet de kønsidealiser og kønsdiskurser som eksisterer, virker det altså umiddelbart til, at det på flere punkter er nemmere for kvinderne end for mændene at være pædofile. Igen kan vi tage udgangspunkt i Butler og de bestemte strukturer, hvori en kvinde forventes at performe sit køn, hvoraf en moderlig interesse i børn udgør en af disse strukturer. Når kvinderne kigger på- og interagerer med mindreårige, bliver det altså ikke anset som noget unormalt eller faretruende, men nærmere noget ganske forventeligt. På den måde kan det være nemmere for kvinderne at give efter for deres lyster, omend stadig på dydig vis, uden at blive set skævt til af samfundet. Dette gælder ikke kun de sociale og kulturelle aspekter af kønnet, men også de mere biologiske, som dét, at kunne skjule, at man er tændt.

Alt i alt tyder det altså på, at kvindelige pædofile har det nemmere end mandlige i det offentlige rum, men er det nødvendigvis en god ting? Flere af kvinderne er af den overbevisning, at bare fordi det måske er nemmere, er det ikke nødvendigvis en fordel. Aimee uddyber det på den her måde:

"I wouldn't exactly say we [red. female pedophiles] "have it easy". After all, the goal here isn't to have contact with minors and not get caught. To me I see it as really hard when I can think thoughts like "I could probably get away with it". Those aren't safe thoughts." (Aimee bilag 2: 25)

Aimee ser det altså ikke som en fordel at være en kvindelig pædofil, der let kan gå under radaren, fordi dette netop tillader hende at komme i kontakt med mindreårige uden at blive opdaget, hvilket ikke er det hun ønsker. Ligesom Aimee stødte vi på flere kvinder, der havde det på samme måde (Elaine bilag 2:26; Trine bilag 2:25; Asta bilag 2:25; Vinnie bilag 2:24). For eksempel fortæller Liz følgende: *"I've noticed people are less likely to see me as a threat than male pedophiles. In my opinion, this makes me more dangerous, because I know damn well I can get away with more."* (Liz bilag 2:25). Som resultat af disse kønsstrukturer og kønsdiskurser, er det altså nemmere for kvinderne at slippe afsted med at gøre noget ulovligt eller forkert, hvilket kvinderne selv synes kan være udfordrende ved at være dydige pædofile, og noget, som måske gør det svære for dem end for dydige mandlige pædofile. De rammer, hvori det kvindelige køn kan performes, udgør altså en særlig kønsproblematik, hvor det er lettere for kvinderne at slippe afsted med at kigge på- og interagerer med mindreårige, hvilket, i forhold til deres dydighed, absolut ikke er nogen fordel.

Et andet kønnet aspekt, bygger på kvindernes oplevelse af at blive set skævt til af samfundet, for ikke at have lyst til at være i nærheden af børn. I forlængelse af førnævnte opfattelse af, at kvindelige pædofile lettere kan slippe afsted med at handle på deres tanker, fortæller nogle af kvinderne, at de derfor prøver at undgå fristelser. Blakely og Lula beskriver, hvordan de prøver at holde sig væk fra børn, men hvordan dette bliver set skævt til, fordi de som kvinder burde have moderlige og omsorgsfulde instinkter, og ligeledes burde elske at være tæt på børn (Lula bilag 2:25; Blakely bilag 2:26). Videre fortæller Blakely sådan her; *"(...) a woman who avoids children will be seen as odd/selfish. So that's another unique challenge: risk-limiting draws attention, though I'm sure not in the "she must be a pedo" way... because of the invisibility"* (Blakely bilag 2:26). Her illustreres altså endnu en kønnet problematik, som omhandler, hvordan kvinderne kan opleve at blive set skævt til, fordi de forsøger at undgå unødvendig kontakt med børn. Dette skal igen ses i lyset af det performative element af kønnet som Butler præsenterer, idet kvinderne, ved åbenlyst at undgå børn, ikke formår at performe deres køn på passende og forventelig vis. I forhold til disse kvinders pædofili, bevirker kønsforventningerne altså, at kvinderne kan stå overfor at skulle træffe et valg omkring, hvorvidt de ønsker at performe efter deres køn, men sætte sig selv i en potentiel ubehagelig og lystforstærkende situation, eller om de ønsker at gå mod kønsforventningerne, for bedre at kunne tøjle deres pædofili. De kvinder, som vælger at gå mod disse forventninger, og altså forsøger at holde sig selv og mindreårige sikre, vil dog være i risiko for at blive stemplet og stigmatiseret, på baggrund af deres manglende evne til at performe deres køn. Denne problematik må siges at være særligt gældende for netop dydige kvindelige pædofile, og et udtryk for, hvordan denne gruppe af mennesker lever i

spændet mellem de forventninger samfundet har dem til og deres køn, samt de forventninger de har til sig selv og deres dydighed.

10.4 Erkendelse og accept af pædofilien

Nu da den overordnede ramme hvori disse dydige kvindelige pædofiles liv udspiller sig, er blevet præsenteret, finder vi det nærliggende at dykke ned i nogle af de mere konkrete aspekter som kvinderne beretter har en indflydelse på deres liv. Det første aspekt som vi her ønsker at belyse, er det vi kalder for kvindernes erkendelse og accept, hvilket henviser til, hvordan kvinderne når frem til en erkendelse af deres seksuelle præference for mindreårige, samt hvorvidt denne erkendelse er efterfulgt af en accept. Dette aspekt finder vi relevant at belyse, fordi det fremgår som en gennemgående tematik og problematik, som vi ser, at flere af de dydige kvindelige pædofile italesætter. Hvor de foregående analyseafsnit kan anskues i sammenhæng med fundene fra den eksisterende forskning, ønsker vi nu at bevæge os væk herfra. Dette gør vi, idet vi i de kommende afsnit, søger at skildre et nuanceret indefra-perspektiv på disse kvindernes liv, hvilket netop adskiller sig fra den eksisterende forskning, som vi har præsenteret i problemfeltet.

10.4.1 Kan jeg virkelig være pædofil?

En helt gennemgående problematik som mange af disse kvinder oplever, har rod i det samfunds- og kvindesyn, som blev præsenteret i afsnit 10.2 og 10.3, herunder hvordan der hersker en forestilling om, at kvinder ganske enkelt ikke er pædofile. Denne overordnede forestilling påvirker kvindernes egne erkendelsesprocesser i en sådan grad, at flere af dem beretter om problemer med at erkende og forstå deres egen pædofili (Melanie bilag 2:32; Lula bilag 2:32; Mariel bilag 2:32; Wendy bilag 2:32; Rebecca bilag 2:33; Ciera bilag 2:34). Kaylee fortæller blandt andet således:

"It's definitely been very difficult for me to figure out and I do think part of that is because when I thought of "pedophile" I think of a cis-man who has very explicitly sexual feelings about children and their bodies. I think my unspoken assumption was that women/teen girls are "supposed" to think kids are cute and pay more attention to them than men, so I wrote it off as me just being maternal." (Kaylee bilag 2:33)

Her inddrager hun altså to særlige aspekter ved dét at være en kvindelig pædofil, når det kommer til erkendelsesprocessen. Det første er, at pædofili typisk forbindes med mænd, hvilket kan efterlade kvinderne forvirrede omkring sig selv og deres egen seksuelle præference, idet denne forestilling altså ikke inkluderer det kvindelig køn. Dertil kommer disse moderlige instinkter og en grundlæggende interesse i børn, som kan gå ind og gøre erkendelsesprocessen sværere, fordi de kan have svært ved at skelne disse følelser fra hinanden. Dette kommer Mona også yderligere ind på, idet hun siger således:

“I also think that women are socialized and biologically predisposed (on average) to be caretakers of children (...) I think I struggled with this a bit when coming to terms with my attraction. I thought maybe I was simply feeling my "biological clock" tick so to speak.”
(Mona bilag 2:33)

Moderlige instinkter kan ikke siges at indbefatte en decideret seksuel interesse for mindreårige, hvorfor denne problematik måske særligt gør sig gældende for de kvinder, hvis tiltrækning er mere romantiseret. Generelt ses det dog, hvordan kvinderne kan have svært ved at erkende og forstå deres egen præference for mindreårige, idet det ikke er et fænomen som bliver anerkendt af hverken samfundet eller forskningen, som belyst i afsnit 10.2 og 10.3. Dertil kan disse kvinder, med udgangspunkt i Butler, yderligere have svært ved at skelne den moderlige og kønsstereotype interesse som kvinder bør have i mindreårige, fra en mere pædofil interesse, hvilket kan besværliggøre deres erkendelsesproces yderligere. Disse kønsstrukturer og kønsdiskurser omkring kvinder og børn, som vi tidligere har nævnt, kan altså ikke alene bevirke, at kvinderne kan føle sig mere forkerte og stigmatiserede, men også at kvinderne kan tage disse diskurser til sig på en sådan måde, at det går ind og problematiserer deres erkendelsesproces. Med udgangspunkt i Goffmans begreb om ‘ambivalens’, kan man altså sige, at kvinderne har svært ved at forene sig med de egenskaber, der er tilknyttet stigmaet omkring pædofili, men samtidig oplever de også at have svært ved at leve op til de normative forventninger, der stilles “normale” mennesker, netop fordi de er pædofile - på den måde oplever de en form for identitetsambivalens. Dette kan således efterlade kvinderne yderst forvirrede og fortvivlede omkring sig selv og deres interesse i mindreårige, og potentielt bevirke, at kvinderne ikke får bearbejdet deres pædofile tanker på en hensigtsmæssig måde.

10.4.2 Erkendelse – og hvad så nu?

De kvinder, som når frem til en erkendelse af deres pædofile interesse i mindreårige, står efterfølgende over for spørgsmålet om, hvordan denne erkendelse skal håndteres. Dette er stærkt afhængigt af, om kvinderne formår at acceptere deres pædofili eller ej, hvilket vi ønsker at belyse yderligere.

10.4.2.1 Ikke at kunne acceptere sin pædofili

Flere af kvinderne nævner, at de har svært ved at acceptere deres pædofile interesse i mindreårige (Melanie bilag 2:29; Catrin bilag 2:30; Barbara bilag 2:30; Maria bilag 2:30; Christina bilag 2:31; Debbie bilag 2:31). Hertil fortæller Evelyn, hvordan dét, at hun er kvinde, har en betydning for hendes manglende evne til at kunne acceptere sin pædofile interesse:

”Women are expected to be nurturers and caregivers, but unfortunately I’ve been incapable of both. It makes me incredibly angry, furious actually. I am on the furthest edge of society and there’s really no redemption from this place. I lay awake at night with my devastation and I ask myself where I went wrong.” (Evelyn bilag 2:29).

Dét, at hun ikke formår at leve op til de feminitetsidealer som samfundet opstiller, bevirker altså, at hun føler sig helt forkert. Dette aspekt kommer Joy også yderligere ind på, idet hun fortæller, hvordan hun føler sig ekstra uheldig, forbandet og ”fucked-up”, fordi hun er en kvindelig pædofil, der, som præsenteret i afsnit 10.3.1, slet ikke burde kunne eksistere (Joy bilag 2:29). Debra fortæller også, hvordan hun føler sig skyldig fordi hun er kvinde, og derfor har ekstra svært ved at acceptere sin præference for mindreårige (Debra bilag 2:30). Som vi kom ind på i afsnit 10.2.4, lider disse kvinder altså både under negative konsekvenser ved at tilhøre en ’uskyldigt anklaget gruppe’ og den ’skjulte stigma’ som kommer i forbindelse hermed, men de kan yderligere også føle sig ekstra stigmatiserede, fordi de altså er kvinder. De forventninger, der hersker omkring det kvindelige køn, og dermed de forventninger, som disse dydige kvindelige pædofile ikke formår at leve op til, bevirker, at kvinderne føler sig endnu mere forkerte og skyldige over deres seksuelle interesse i mindreårige. Kvinderne kan derfor have endnu sværere ved at acceptere sig selv og kan opleve en form for identitetsambivalens, hvilket har en tydeligt negativ indvirkning på deres selvopfattelse og deres liv - dette vil vi komme mere ind på nedenfor. Med udgangspunkt i vores nuancering af Goffman, er der altså tale om en anden form for ’skjult stigma’, som er mere kønsbetinget, frem for udelukkende at være forbundet til deres pædofili. Denne ’skjulte stigma’ kan resultere i, at kvinderne pålægger sig selv en form for

selvstigma, hvor de slår sig selv i hovedet over ikke at leve op til de kønslige forventninger de har til sig selv, der, jævnfør Butler, er konstrueret på baggrund af samfundets kønsstrukturer og kønsdiskurser.

Dét at have svært ved at acceptere dele af sig selv, kan have en markant betydning for ens selvbillede. I forbindelse med deres pædofili, beretter kvinderne om at have såkaldte ”urges”, hvilket er en betegnelse for de forbudte og forkerte tanker og lyster de har omkring mindreårige. En stor del af kvinderne finder deres ”urges” yderst problematiske og ubehagelige, og fortæller, hvordan disse fylder dem med selvhad, angst og utilstrækkelighed, hvordan de føler sig ulækre, som monstre og skamfulde samt hvordan de frygter sig selv og deres tanker (Debbie bilag 2:31; Christina bilag 2:32; Maria bilag 2:30, Barbara bilag 2:30; Sally bilag 2:78; Melanie bilag 2:29+78; Cathrin bilag 2:30+78+79; Kitty bilag 2:79; Alys bilag 2:79; Jilian bilag 2:79; Sherrie bilag 2:79; Beatrice bilag 2:80; Helen bilag 2:80). Cathrin siger i den forbindelse blandt andet således:

”My life feels like it's ended before it ever began. I don't have anything left anymore. For the first time I know what I am with full clarity. I hate it. I don't even want to look at myself. I hate what I see in the mirror. I feel like I don't deserve peace, love, joy, or happiness ever again. I deserve nothing.” (Cathrin bilag 2:31)

Her fremgår det tydeligt, hvordan hun har enormt svært ved at acceptere sig selv og sin egen eksistens, og ikke er i stand til at se, hvordan hendes liv nogensinde kan blive lykkeligt. Theresa kæmper også med lignende følelser, hvilket hun udtrykker således:

”I'm in a really dark place right now. I feel desperate, extremely sad and so, so, so scared. I'm afraid to kill myself but I'm afraid to live this way even more. I'm not a monster. Or maybe I am. But I never wanted to become one. (...) Just tell me how do you live with this? How do you find happiness? (...) How do you not feel like you don't deserve to be alive every single second of your existence?” (Theresa bilag 2:31)

Theresa taler i ovenstående citat også om, hvordan hun ikke forstår, hvorfor hun overhovedet er i live, og dette er hun ikke den eneste kvinde, der gør. Hvor Cathrin fortæller, hvordan hendes ”urges” er ved at dræbe hende indefra, og at hun hellere vil dø end at gøre et barn ondt (Cathrin bilag 2:77), fortæller Mona, hvordan hun fantaserer om at bruge selvmord som en copingmekanisme til at overkomme sine ”urges” (Mona bilag 2:80). Endvidere fortæller Marion, hvordan hun hellere vil dø

end at gøre et barn fortræd, og at hun forinden har planlagt fem selvmordsforsøg (Marion bilag 2:79). Vi står altså med en gruppe af mennesker, som er dybt plaget af deres seksuelle præference for mindreårige, men som i vid udstrækning bliver overladt til at håndtere disse problematikker alene, fordi samfundet og flere af de professionelle, jævnfør afsnit 10.2.3, ikke altid formår at imødekomme dem. Dette er kvinder, som i nogle tilfælde hellere vil tage deres eget liv end at forgribe sig på en mindreårig, men som alligevel bliver set som seksualforbrydere og monstre, og som derfor både må kæmpe med andres og deres eget had til sig selv. Her ser vi tydeligt de negative indvirkninger og konsekvenser det kan have for kvinderne at tilhøre en 'uskyldigt anklaget gruppe' samt lide under den dertilhørende 'skjulte stigma' som eksisterer i samfundet. Disse konsekvenser er altså reelle, også selvom kvinderne ikke oplever at blive direkte stemplet eller stigmatiseret. Med afsæt i Goffman, forværres kvindernes selvopfattelse altså i takt med, at deres omgivelser anskuer dem som forfærdelige monstre, selvom de i virkeligheden ikke er det eller identificerer sig med at være det. Det kan derfor være svært for kvinderne at hvile i, at de egentlig er okay, fordi omgivelserne pålægger dem nogle negative karakteristika. Man kan her antage, at en sådan ændring af selvopfattelsen ikke ville have fundet sted, hvis omgivelserne og samfundet var oplyste omkring, hvad det vil sige at være pædofil, og på den måde kunne acceptere, at man kan være pædofil uden at være et monster, der krænker mindreårige seksuelt. Vi ser altså, hvordan dydige kvindelige pædofile står overfor særlige problematikker i forhold til at acceptere deres pædofile interesse, fordi samfundet ikke kan kapere, at de eksisterer, og fordi de ikke lever op til de eksisterende kønsstrukturer og kønsdiskurser.

10.4.2.2 At acceptere sin pædofili

Selvom de fleste kvinder, på baggrund af ovenstående problematikker, virker til ikke at kunne acceptere deres pædofili, er der også nogle, som når frem til en accept. Det tyder dog på, at flere af de kvinder, som er nået frem til denne accept, først har gennemgået en længere periode, hvor de har haft det som de ovenstående kvinder, hvilket indikerer, hvor gennemgribende disse problematikker kan være. Dette kommer Vinnie blandt andet ind på, idet hun siger: *"You have to learn acceptance. It doesn't come over night. It's hard, and you have to work on self-awareness and acceptance of everything that is you (...)"* (Vinnie bilag 2:26). Her illustrerer hun, hvordan accept er en lang og hård proces, som ikke bare kommer over natten, men som kræver, at den enkelte virkelig arbejder for at opnå det. Jolie fortæller også, hvordan hun startede ud med at hade sig selv for at være tiltrukket af mindreårige, men hvordan hun nu er i stand til at acceptere sin pædofili, hvilket har øget hendes

livskvalitet markant (Jolie bilag 2:27). Adena er også nået frem til en accept af sin præference, men hun fortæller ligeledes også, at det kræver en hård skal at se sig selv i et positivt lys, når de fleste mennesker omkring én mener, at man skal have en kugle for panden (Adena bilag 2:27).

Før det er muligt at opnå fuld accept af sin pædofili, må man også acceptere de ”urges” som man har, og indse, at det ikke gør en til et monster. For at kunne gøre dette, vægter kvinderne deres dydighed højt, og indtager det syn som samfundet ikke formår, nemlig at tanker blot er tanker, og så længe de ikke handler på dem, så er de ikke dårlige mennesker (Jazmine bilag 2:81; Kitty bilag 2:81; Alysa bilag 2:81; Mckayla bilag 2:81; Sharon bilag 2:82; Harriet bilag 2:82). Vinnie siger således om det:

”The only thing you have to fear is judgment and fear itself, and the only thing you have to feel ashamed about is the fact that we live in a society that can’t see that liking kids doesn’t make you a bad human. Even if you desire to touch them - but don’t - that speaks more about you than the attraction itself, actually.” (Vinnie bilag 2:82)

Her giver hun udtryk for, hvordan det eneste kvinderne egentlig bør være skamfulde omkring, er det samfund de lever i, og den manglende evne dette har til at forstå dem som individer. De kvinder, som giver udtryk for at være i stand til at acceptere deres præference, beretter om, hvordan det har sparet dem for indre kampe med sig selv, isolation og håbløshed (Penny bilag 2:27f; Liz bilag 2:28; Pauline bilag 2:28; Edna bilag 2:28). Sarah beskriver det blandt andet således:

“I’ve finally come to fully accept my whole being for who I am and I’m actually quite proud of myself for that. I used to look at my attraction as a curse placed on me without my consent or control but now I only see it as a gift to understand, empathize, and help others who also suffer from pedophilia.” (Sarah bilag 2:28)

Her fortæller hun, hvordan hun er gået fra at se sin tiltrækning af mindreårige som en forbandelse, til at se det som en gave til at forstå og hjælpe andre i samme situation som hende selv, og formår dermed at fokusere på det positive. Vi ser altså, hvordan nogle af kvinderne alligevel lykkedes med at løfte sig over den ’skjulte stigma’, som er forbundet med deres pædofili, og på den måde ikke lader den gå ud over deres egen selvopfattelse. De formår at se sig selv i et positivt lys, og kommer dermed ud over Goffmans dobbelt selvopfattelse, selvom de tilhører en ’uskyldigt anklaget gruppe’. Det fremgår tydeligt, hvordan denne form for accept af sig selv, har en positiv indvirkning på kvindernes liv, og gør det nemmere for dem at leve med deres pædofile tiltrækning. Med udgangspunkt i det

ovenstående afsnit, fremgår det dog også, hvordan denne accept grundlæggende er en svær ting for disse kvinder at opnå, fordi de kan lide under identitetsambivalens og dermed have problemer med at identificere sig selv med at være pædofil og med at være et “normalt” menneske. Grundet samfundet og nogle professionelles manglende evne til at anerkende og hjælpe disse kvinder, er det altså de færreste af dem, som finder nogen, der er villige til at hjælpe dem med at opnå denne accept, hvilket er problematisk, når man ser på, hvordan det påvirker kvinderne.

10.5 Skal jeg være åben eller lukket omkring min pædofili?

Et af de emner og aspekter som vi ligeledes stødte på flere gange under vores dataindsamling, var debatten om, hvorvidt kvinderne ønskede at være åbne eller lukkede omkring deres pædofili. Som nævnt i problemfeltet og forskning af Maroño & Bartels (2020) og Jahnke (2017), er det netop samfundets foragt af pædofile og den dertil knyttede stigmatisering, som gør, at mange pædofile, ikke ønsker at “komme ud” eller søge hjælp. Derfor vil vi i dette afsnit dykke ned i de problemer, der knytter sig til at være lukket omkring sin pædofili samt kvindernes oplevelser med at ”komme ud”.

10.5.1 Udfordringerne ved at være lukket omkring sin pædofili

En del af de kvinder, som indgår i vores empiriske materiale, er lukkede omkring deres pædofile præference. Årsagen til, at disse kvinder ikke ønsker eller tør at fortælle deres nærmeste omkring deres interesse i mindreårige, drejer sig hovedsageligt om frygten for selv at blive stigmatiseret og forhadet (Alyson bilag 2:52f; Natalie bilag 2:52) samt frygten for, at deres familie bliver stigmatiseret eller ser sig selv som nogen, der har fejlet forældreopgaven (Asta bilag 2:52; Liz bilag 2:52; Melanie bilag 2:39). Kvinderne påpeger, hvordan de hver især oplever problemer med at holde på en så stor hemmelighed, og hvordan de føler sig misforstået af deres omgivelser (Nancy bilag 2:40; Linda bilag 2:40; Lula bilag 2:38f; Kat bilag 2:40). I forlængelse af dette beskriver Nancy, hvordan hun oplever dét at være lukket:

“I try not to lie, but I deceive people with the truth which is just as bad. I tell people “I’m not attracted to men or women, and I’m fairly asexual” which is true, and I let people believe that. (...) Keeping secrets and lying is straining on a relationship, but the alternative could be worse.” (Nancy bilag 2:40)

Nancy beskriver her, hvordan hun fortæller folk en halv sandhed, for ikke direkte at skulle lyve, og hvordan det tærer på de relationer hun har. Hertil beskriver Linda, Lula og Kat, hvordan de føler sig set skævt til af deres omgivelser, fordi de ikke har- eller ønsker børn, og hvordan snakken om børn, for dem, kan være forbundet med bekymring, stigma og misforståethed, fordi de ikke er åbne omkring deres pædofili (Lula bilag 2:38f; Kat bilag 2:40; Linda bilag 2:40). Dette kan ses i lyset af, at omgivelserne og samfundet, som præsenteret afsnit 10.2 og jævnfør Butler, har nogle forventninger om, hvordan kvinder bør performe deres køn, navnlig når det kommer til lysten til at være sammen med børn, få børn og stifte familie. En konsekvens ved at være lukket omkring sin pædofili, og dermed årsagen til, at disse kvinder ikke har eller ønsker børn, er altså, at kvinderne oplever at blive set skævt til og stigmatiseret, for ikke at performe inden for de kønsstrukturer og kønsdiskurser, der hersker. Her kommer det til udtryk, hvordan disse kvinder kan stå overfor forskellige stempler og former for stigmatisering, hvilket bevirker, at de nogle gange er nødsaget til at vælge, hvilket stempel eller stigma de bedst kan leve med. I dette tilfælde handler det altså om, hvordan nogle dydige pædofile kvinder står med valget om enten at blive stemplet og stigmatiseret som kvinder, der ikke formår at leve op kønsforventningerne, eller som kvinder, der er seksuelt tiltrukket af mindreårige. Grundet den 'skjulte stigma' der er forbundet med dét at tilhøre en 'uskyldigt anklaget gruppe', vil de kvinder, som her vælger at blive stigmatiseret for ikke at kunne performe deres køn forventeligt, stadig opleve negative konsekvenser på baggrund af deres pædofili, selvom de forbliver lukkede omkring denne del af sig selv.

Foruden den stigma kvinderne kan opleve, i forbindelse med deres valg om ikke at være i nærheden af- og få børn, oplever nogle af de kvinder, som ikke er åbne omkring deres pædofili, også en række udfordringer i forhold til deres selvbillede (Sherrie bilag 2:41; Susi bilag 2:39). Susi beskriver det således; *"I have never told anyone, ANYONE, about my "thoughts" (...) But because I can't admit it, I end up believing that there is something horribly wrong with me."* (Susi bilag 2:39). Dette er ligeledes i overensstemmelse med Melanie, som fortæller, at hun oplever stor skam, fordi hun holder sin pædofili hemmeligt, men at hun gør det, for ikke at udsætte sine forældre for den byrde, der er forbundet med at have et pædofilt barn. Hun tilføjer ligeledes; *"I know they would perceive me differently. My life is so messed up, IM so messed up. I am such a liar and hiding my true self."* (Melanie bilag 2:39). Blandt kvinderne tegner der sig også et billede af, at det at være lukket omkring sin pædofili også, for nogen, er forbundet med en latent frygt for at blive opdaget, og en angst for at folk gennemskuer deres seksuelle præference (Cathrin bilag 2:40f; Freya bilag 2:41). Hvor det både kan være svært for nogle af kvinderne at holde deres pædofili skjult for deres nærmeste, fordi det er

forbundet med frygt, skam, stigmatisering og lignende, kan det ligeledes være svært at ”komme ud” til deres nærmeste, fordi samme følelser er forbundet. Det virker altså til, at uanset om kvinderne vælger at holde sig skjult eller ”komme ud”, vil dette være med risiko for at blive eller føle sig stigmatiseret. Vi ved fra Goffman, hvordan stigmatisering kan påvirke kvindernes eget selvopfattelse, idet kvinderne opfatter sig selv på en anden måde, fordi de, som tidligere beskrevet, påvirkes af den ’skjulte stigma’, der er forbundet med dét at tilhøre en ’uskyldigt anklaget gruppe’. Dette aspekt gør sig også gældende i forhold til kvindernes lukkethed omkring deres pædofili, hvor de konsekvenser, der er forbundet med ovenstående, medfører, at nogle af kvinderne lyver omkring sig selv, og som resultat heraf, selvstigmatiserer sig selv som løgnere og forfærdelige mennesker. Man kan igen sige, at kvinderne står overfor endnu et stigmatiseringsvalg, hvor de må vælge mellem potentielt at blive stigmatiseret og stemplet af dem de åbner op for, eller at stigmatisere sig selv som løgnere og forfærdelige mennesker. De kvinder, som vælger at være lukkede omkring deres pædofili, kan yderligere siges at bruge Goffmans teknik ’at passere’, idet de prøver at holde deres potentielt stigmatiserende adfærd skjult for samfundet, i håbet om at fremstå mere ”normale”. Hertil nævner Cathrin og Freya, hvordan denne måde at håndtere og undgå mulig stigmatisering er forbundet med et liv i konstant frygt og angst for at blive opdaget, afsløret og på den måde stigmatiseret. Så selvom kvindernes lukkethed bunder i et forsøg på at undgå at blive stemplet og stigmatiseret, ser vi alligevel, hvordan en sådan tilværelse kan være præget af tre forskellige former for stigma. Dette kan både vise sig som et direkte stigma, idet nogle af kvinderne ikke formår at leve op til de herskende kønsforventninger, en ’skjult stigma’, idet de stadig oplever konsekvenser af at tilhøre en ’uskyldigt anklaget gruppe’ og en selvstigmatisering, idet de stigmatiserer sig selv for at være løgnere og forfærdelige mennesker.

10.5.2 Udfordringerne ved at være åben omkring sin pædofili

Hvor vi ser, at en del af kvinderne er lukkede omkring deres pædofili, ser vi modsat også, at en anden del af kvinderne er mere åbne omkring det. Her finder vi også to primære årsager til, hvorfor kvinderne mener, at det er en fordel at ”komme ud” som pædofil, hvilket er, at andres støtte og kendskab til pædofilien kan hjælpe dem med at håndtere deres problemer og lyster (Casey, bilag 2:51; Monika, bilag 2:52) og fordi de mener, at deres tætte omgangskreds fortjener at vide, hvem de i virkeligheden er (Kiki bilag 2:51f; Amanda bilag 2:52). Derudover blev det også tydeligt i afsnit 10.3.2, at kvinderne ligeledes mener, at det kan være nemmere for en pædofil kvinde at ”komme ud”,

end for en pædofil mand. På trods af disse fordele, har kvinderne dog både positive og negative oplevelser med at "komme ud".

10.5.2.1 Positive oplevelser

Blandt de dydige pædofile kvinder, vi stødte på under vores dataindsamling, fandt vi mange udsagn fra kvinder, hvor det blev tydeligt, at de havde haft en god oplevelse med at "komme ud", enten til forældre, venner, partnere eller kollegaer. Her var de alle enige om, at oplevelsen havde været god, netop fordi modtageren havde været støttende og forstående i situationen (Linda bilag 2:43; Kerrie bilag 2:42; Ericka bilag 2:42f; Jazmine bilag 2:43; Adena bilag 2:43f; Blakely bilag 2:44; Nancy bilag 2:44; Skyler bilag 2:42+44; Hannah bilag 2:44). Katie beskriver sin oplevelse således:

"I've told my very close best friends about it; they are really supportive. I wish more people could experience such support from those around them. If I didn't have this support system I would have tried to kill myself again." (Katie bilag 2:43)

Katie fortæller her, hvordan hun ønsker, at flere fik denne slags støtte fra deres omgangskreds, da hun selv er sikker på, at hun uden sådan støtte, ville have forsøgt selvmord igen. Men selvom Katie og en lang række andre kvinder har haft en positiv oplevelse med at "komme ud", er vi alligevel stødt på kvinder, der, til trods for deres positive oplevelse, ikke råder andre til at "komme ud" (Emma bilag 2:40; Sarah bilag 2:43; Belinda bilag 2:42). En af de kvinder er Belinda, som beskriver, hvordan hendes oplevelse med at "komme ud" har været god, og at hun har følt sig heldig med at blive forstået af dem hun har fortalt det til. Dog fortæller hun i forlængelse af dette også: *"I would definitely NOT recommend doing this, it was a 1/10000 chance that it worked out"* (Belinda, bilag 2:42). I overensstemmelse med Belinda, fortæller Sarah ligeledes:

"(...) I would just like to preface that despite the fact that my own personal coming out experience was incredibly uplifting, overwhelmingly positive, and life-saving, I do not believe it's a good idea to come out and I highly advise against it." (Sarah bilag 2:43)

På trods af, at en række kvinder har haft gode oplevelser med at "komme ud", er der stadig flere af disse kvinder, som ikke vil råde andre kvinder til at "komme ud", hvilket er enormt sigende for det felt disse kvinder opererer inden for. De kvinder, som har positive oplevelser med at "komme ud", bliver, jævnfør Becker, anset for at være 'åbent afvigende', idet deres pædofili bliver forstået for det

den reelt er. Man kan altså sige, at disse kvinder tilegner sig en status som pædofile, men fordi de samtidig møder en accept og anerkendelse af deres person, kommer deres pædofili ikke nødvendigvis til at udgøre deres 'master status'. Disse kvinders bekendte formår altså at se hvem de er og hvad de besidder af andre egenskaber, således, at pædofilien ikke går ind og overskygger deres andre statusser. Ifølge Goffman vil det altså sige, at der er overensstemmelse mellem disse kvinders 'tilsyneladende sociale identitet' og deres 'faktiske sociale identitet', hvorfor disse kvinder ikke oplever at blive stigmatiseret af de personer, som de har positive oplevelser med at "komme ud" til, selvom de har en afvigende præference. Vi ser dog også, hvordan disse kvinder, på trods af deres positive oplevelser, ikke råder andre til at komme ud, hvilket skal ses i lyset af de stærke holdninger samfundet har til pædofili og, som det kommer til udtryk i den eksisterende forskning og i afsnit 10.2, hvordan de foragter dem og sidestiller dem med seksualkrænker. Igen med udgangspunkt i Becker, kan man altså sige, at risikoen for at blive 'uskyldigt anklaget' er så stor, at selv de kvinder, som rent faktisk åbner op om deres pædofili, og som blot bliver anset som 'åbent afvigende', råder andre kvinder til ikke at "komme ud". På den måde kommer det til udtryk, hvordan samfundets uoplysthed og kvindernes lukkethed fungerer som en slags ond spiral, der hverken er hensigtsmæssig for samfundet eller kvinderne, hvor kvinderne ikke tør at stå frem, i frygt for konsekvenserne, og hvor samfundet heller ikke får udfordret sin uoplysthed, fordi kvinderne ikke tør at stå frem og gøre det.

10.5.2.2 Negative oplevelser

I forhold til de førnævnte positive oplevelser, som en del kvinder har haft i forbindelse med at "komme ud", ser vi i vores datamateriale også nogle kvinder, som har haft dårlige oplevelser med at "komme ud" til deres omgangskreds. Blandt andet beskriver de, hvordan de oplevede at blive forrådt, misforstået, stigmatiseret og at miste forhold (Anne bilag 2:46; Adena bilag 2:46f; Sally bilag 2:45f). For nogle af kvinderne har disse dårlige oplevelser ligeledes gjort, at de ikke vil råde andre kvinder til at "komme ud", idet dette har for konsekvenser (Jolie bilag 2:45f; Sally bilag 2:46f; Vanessa bilag 2:47). I forlængelse af det fortæller Adena om hendes negative oplevelse på denne måde:

"I'm now clinically diagnosed with pedophilia. I also made the decision to tell my boss. Today I was informed by my employer that I'm fired. I've never been fired before. (...) I'm depressed, plagued by anxiety, paralyzed by fear and have had many panic attacks." (Adena bilag 2:47f)

Det bliver her tydelige, hvordan der for kvinderne selv, kan være forbundet stor risiko og store konsekvenser ved at ”komme ud”, hvorfor det tyder på, at de lukkede kvinders frygt for at blive stigmatiseret, forhadet og lignende, er ganske reel. I Adenas tilfælde mistede hun sit job og fik svære mentale udfordringer, og disse mentale udfordringer er også noget Anne beskriver. Hun fortæller dog også, hvordan det ikke blot er hende, der har oplevet disse konsekvenser, men også hendes partner:

“I admitted that I was a pedophile to two friends (...). Ofc they were mortified, and both left. They tried calling me the enemy, too. My girlfriend, my lovely, supportive, caring girlfriend who'd already known about my issue for months, was starting to get suicidal for the first time in her life because of this, and it was affecting her work, so I had to leave her and cut ties. I'm losing all my friends and safe spaces at once and it's making me want to die.” (Anne bilag 2:47)

Her bliver den anden årsag som de lukkede kvinder præsenterede, altså frygten for at ens nærmeste skal blive stigmatiseret og stemplet, også bekræftet, idet Annes åbenhed går ud over andre end hende selv. I ovenstående ser vi altså, hvordan disse kvinder bliver ’uskyldigt anklaget’ af dem de ”kommer ud” til. Dette er fordi der, modsat hos de kvinder, som har positive oplevelser med at “komme ud”, opstår en uoverensstemmelse mellem deres ’tilsyneladende sociale identitet’ og deres ’faktiske sociale identitet’. For disse kvinder handler det således om, at deres ’tilsyneladende sociale identitet’ kategoriseres som et monster, der krænker mindreårige seksuelt, hvortil deres ’faktiske sociale identitet’ egentligt er en dydig pædofil, som ikke kunne finde på at handle på sine tanker. På den måde opstår der en skævvridning mellem de to identiteter, som udgør, at disse kvinder stigmatiseres og stemples som seksualkrænker og monstre, når de vælger at “komme ud”. De får, jævnfør Becker, yderligere pålagt sig denne status som seksualkrænker eller pædofil, som en slags ’master status’, der overskygger deres egentlige statusser. Vi ser dog også, hvordan dét, at kvinderne “kommer ud”, kan være forbundet med en risiko for, at deres nærmeste ligeledes kan opleve konsekvenser af deres stempling, hvilket er en klar indikator for hvor problematisk og invaderende en sådan stempling/fejlstempling kan være for dydige kvindelige pædofile og deres omgivelser.

10.6 Er parforhold og stiftelsen af en familie stadig en realitet?

På baggrund af de foregående analyseafsnit, ser vi altså, hvordan kvinderne er underlagt samfundet og det kvindelige køns normative strukturer og diskurser, hvilket påvirker deres liv og livsvalg på flere forskellige parametre. Et af disse hæfter sig i særdeleshed ved forventningen om at indgå i et seriøst parforhold og stifte en familie, hvilket er noget som kvinderne italesætter flere betænkeligheder omkring. Derfor vil vi i dette analyseafsnit dykke ned i udsagn, der kredser sig om at være i et parforhold med en anden voksen, herunder også at være i et forhold med en anden pædofil, samt udsagn, der drejer sig om at få egne børn.

10.6.1 Udfordringer ved at indgå i et parforhold med en anden voksen

Under vores dataindsamling blev det tydeligt, hvordan det for nogle dydige kvindelige pædofile er svært at indgå i et forhold med et andet voksent menneske. Flere kvinder nævner hertil, hvor svært det er for dem at have et seksuelt og romantisk forhold til en jævnaldrende, på grund af deres pædofile tanker, og hvordan dette får dem til at føle sig unormale, alene og depressive (Paulina bilag 2:54; Monica bilag 2:54; Coral bilag 2:55; Edna bilag 2:55; Alicia bilag 2:55f; Charlene bilag 2:56). Cathrin beskriver sin situation således:

“I don't want to be alone. I want to be able to fall in love and get married and have my own babies. I want the white picket fence. I want the normalcy. I don't know if I can ever have any of that.” (Cathrin bilag 2:55)

Det kommer her klart til udtryk, hvor svært det kan være for nogle af de kvindelige pædofile, at leve op til samfundets normative forventninger om, hvordan man bør leve sit liv. Selvom nogle af kvinderne ønsker et normalt liv med en jævnaldrende partner og nogle børn, så sætter pædofilien en stopper for dette, hvilket kan være svært for dem at håndtere og leve med. To af kvinderne beskriver ligeledes, hvordan det samtidig kan være svært at leve med tanken om aldrig, finder ægte og lovlig kærlighed, fordi de mener, at denne ægte kærlighed kun kan opstå med et barn (Lise bilag 2:56; Tracy bilag 2:53f). Det fremgår altså, hvordan flere af de dydige kvindelige pædofile, har svært ved at være i forhold med andre voksne, og ligeledes, hvordan dette har en stor indvirkning på disse kvinders livskvalitet. Dét ikke at kunne leve op til de kønsstrukturer, kønsdiskurser og generelle samfundsnormer, som hæfter sig ved forventningen om, at voksne kvinder indgår i etablerede og

seriøse forhold, rammer dem dog ikke kun i form af stempling og stigmatisering fra andre, som illustreret tidligere. Dette har også en indvirkning på kvinderne selv, hvilket ligeledes kan illustreres med Goffmans begreb om 'ambivalens', idet kvinderne ikke formår at leve op til de normer samfundet har til dét at være i et normativt parforhold. Det kommer her tydeligt til udtryk, hvordan kvinderne selv lever under disse strukturer og normer, hvilket betyder, at de, på lige fod med andre, har en forventning til dem selv om, hvad de skal opnå i livet, og hvordan de lever et tilfredsstillende liv. Flere af disse kvinder længes efter et normativt forhold, men deres pædofili sætter en stopper for muligheden for at opnå dette, hvilket de kan have svært ved at acceptere, og dermed kan de opleve identitetensambivalens.

Vi ser dog også kvinder, som formår at leve i et parforhold med en anden voksen, og disse har delte meninger omkring, hvordan det er at have et almindeligt forhold. Hvor nogle af kvinderne giver udtryk for, at det er lettere at være i et parforhold med en voksen, hvis de er åbne omkring deres pædofili, mener andre kvinder det modsatte. Stacey fortæller i forlængelse af dette, hvordan hun faktisk synes det er svære at være i et forhold med sin partner, efter hun har fortalt hende om sin pædofili. Dertil påpeger hun dog, at det for hende var vigtigere at være ærlig overfor sin partner, selvom denne ærlighed ikke er lettere (Stacey bilag 2:57). Modsat Stacey har Marcia og Zoe en anden opfattelse af, hvordan det er at være i et forhold med denne slags åbenhed (Marcia bilag 2:57). Zoe uddyber således: "*He [red. fiancée] understands all my sexual preferences and is surprisingly supportive. The one thing I've wanted for my whole life is to be a good mother and wife. I don't doubt it will be possible despite everything.*" (Zoe bilag 2:57f). I overensstemmelse med Marcia og Zoe, mener Alysa ligeledes, at det er rart at være i et parforhold med en person, der kender til hendes pædofile tanker. Dog finder hun det svært at deltage i forholdets seksuelle del, og ser således mere sit forhold, som et slags venskab, med et påtvunget seksuelt aspekt (Alysa bilag 2:56f). Dette kommer Amberly, som er lukket omkring sin pædofili, også ind på, idet hun fortæller om hendes forhold sådan her; "*Sometimes when getting ready for sex, I'll look at his teen pictures before or after, and during I'll think of him younger.*" (Amberly bilag 2:58). Her kommer det altså til udtryk, hvordan hun, på trods af, at hun elsker sin kæreste, også har svært ved at udføre den seksuelle del af forholdet, og at hun bruger billeder af ham som yngre, for at blive tændt. Uanfægtet om kvinderne er åbne eller lukkede omkring deres pædofili, beretter de om at have overvejende positive oplevelser ved at være i et parforhold med en anden voksen, selvom der også er problemer forbundet hermed, særligt vedrørende det seksuelle aspekt af forholdet. Det seksuelle aspekt kan siges at være et normativt

element i et seriøst parforhold, da der typisk foreligger en forventning om, at parterne heri har både romantiske og seksuelle følelser målrettet hinanden. Dette kan anskues ud fra Butlers forståelse af performativitet, men de strukturer og diskurser, der hersker om det seksuelle aspekt i seriøse forhold, er dog ikke så kønsbetingede som de måske har været før i tiden – disse praksisser er i vid udstrækning altså gældende for både mænd og kvinder. Kvinderne oplever således, at der er nogle særlige praksisser relateret til det seksuelle aspekt, som de føler, at de skal leve op til, når de indgår i et parforhold med en anden voksen. Denne forestilling om, hvordan de bør performe i deres forhold, viser sig her som en stor udfordring for nogle af de kvindelige pædofile, fordi de er styret af nogle lyster og tanker, som ikke er forenelige med et sådant normativt forhold. Igen ser vi, hvordan disse forventninger kan bidrage til, at kvinderne oplever identitetsambivalens, idet det for nogle af kvinderne kan være vanskeligt og problematisk at indgå i et parforhold med en anden voksen, fordi de forventes at udføre handlinger, som, for dem, kan føles grænseoverskridende og forkerte.

10.6.2 Er et parforhold med en anden pædofil så løsningen?

Under vores dataindsamling stødte vi på et nyt aspekt, som vi ikke førhen har set i den eksisterende forskning, hvilket omhandler dét at være i et parforhold med en anden pædofil. Flere af kvinderne udtrykker, hvordan de ser flere fordele i dét at være i et parforhold med en anden pædofil, fordi de på den måde kan få en partner, der kan relatere til deres eget liv, én de kan være helt åben med samt have et forhold, hvor de ikke er alene med sin seksuelle præference (Marie bilag 2:60f; Amy bilag 2:61; Mollie bilag 2:61; Daisy bilag 2:6; Pauline bilag 2:62; Edna bilag 2:62; Samantha bilag 2:61). Paige taler om dette sådan her: *“I would date a pedo man. I'm not worried about either of us "getting triggered" into doing something with children. I know that most pedos are not ticking time bombs.”* (Paige bilag 2:63). Paige mener altså, at et parforhold med en pædofil, for hende, ikke vil være forbundet med nogen risiko, fordi de fleste pædofile ikke er tikkende bomber, som kunne finde på at forgribe sig på mindreårige når som helst. Dette er Daisy og Chelsea enige i, idet de fortæller, at de netop tror, at det ville at være en fordel at være i et forhold med en pædofil, fordi man på den måde ville kunne hjælpe hinanden med at modstå fristelser og undgå kontakt med mindreårige (Daisy bilag 2:61; Chelsea bilag 2:61f). Alysa er ligeledes enige med de førnævnte kvinder om, at det kunne være en fordel at være i et forhold med en anden pædofil, dog med denne begrundelse;

“I think I'd only want to date another pedophile if he or she WAS exclusive. Then we would have a special bond and could be the best of friends, and people would assume on the outside that we were a regular straight or lesbian couple, but there would be no pressure on me to have sex with them.” (Alysa, bilag 2:61)

Alysa mener altså, at fordelene ved et pædofilt parforhold, er at dette således ville kunne fungere som et slags ”dækforhold”, hvor hun udadtil kan signalere, at hun er i et ”normalt” forhold. Goffman udtrykker, hvordan mennesker i risiko for stigma søger væk fra ”normale”, i et forsøg på at undgå at blive stigmatiseret. Dette kommer til udtryk her, hvor flere af kvinderne illustrerer, hvordan de ønsker at indgå i et forhold med en person, som ikke stempler og stigmatiserer dem for noget de er eller ikke er, men som fuldt ud forstår dem, hvilket de mener er nemmest opnåeligt, ved at etablere et forhold til en anden pædofil. På den måde er de i stand til at opnå en accept af sig selv, som de, jævnfør afsnit 10.2 og afsnit 10.4, sjældent opnår fra hverken andre eller sig selv. Alysa kommer yderligere ind på, hvordan et pædofilt parforhold kan ses som en måde at håndtere de normative forventninger, der pålægges kvinderne i forbindelse med at indgå i et forhold med en anden voksen, uden nødvendigvis at skulle performe efter de seksuelle strukturer og diskurser, som knytter sig hertil. Dette kan ligeledes ses i lyset af Goffmans begreb ’at passere’, hvor forholdet udadtil virker til at leve op til de normative forventninger, men i realiteten består af to personer, hvis afvigende seksualitet bevirker, at de gængse praksisser for et forhold ikke nødvendigvis udføres. Det fremgår således, hvordan et parforhold med en anden pædofil kan være med til at mindske risikoen for, at kvinderne bliver stigmatiseret og stemplet for deres pædofili og for deres manglende evne til at kunne performe inden for forholdets strukturer og diskurser.

Vi ser altså en del kvinder, som mener, at det er en fordel at være i et parforhold med en anden pædofil, hvor størstedelen begrunder det med, at de på den måde kan få en partner, der kan relatere til deres egen situation og præference. Dog stødte vi også på kvinder, som ikke mener, at det er en fordel at have en partner, der ligesom dem selv er pædofile. Samtlige af de kvinder begrunder dette med, at et sådant parforhold er en potentiel glidebane til farlige fristelser, og at de er bange for hvad der ville kunne opstå (Ida bilag 2:62; Annie bilag 2:63; Rosie bilag 2:63). Rosie uddyber således: *“Honestly, I am scared to date a fellow pedophile, because what if we...triggered each other into losing control and doing something horrible together?”* (Rosie bilag 2:63). Det med at blive fristet og tabe kontrollen, er også noget som størstedelen af de kvinder, der har erfaring med at være i et forhold med en anden pædofil, nævner (Jazmine bilag 2:60; Kylie bilag 2:59; Kat bilag 2:59f; Rachel

bilag 2:59). I den forbindelse fortæller Kat og Rachel, hvordan de har været i et forhold med en anden pædofil, hvor deres respektive partnere endte med at handle på deres seksuelle tanker om mindreårige (Rachel bilag 2:59; Kat bilag 2:59f). Det bliver altså tydeligt, at selvom kvinderne præsenterer forskellige fordele ved at indgå i et parforhold med en anden pædofil, har flere af kvinderne altså også betænkeligheder herved, idet der foreligger en risiko for, at forholdet gør det sværere for dem at håndtere deres ”urges”, og dermed kan være en glidebane til at begynde at handle på sine pædofile tanker. Som konsekvens af, at disse kvinder kan have svært ved at indgå i et parforhold med en anden voksen, herunder at performe efter de strukturer og diskurser, som er forbundet hermed, ser vi altså, hvordan de kan søge et forhold med en ligesindet, for at opnå en form for accept og forståelse, som de har svært ved at opnå af andre og sig selv. Det pres som kvinderne møder fra samfundet og sig selv, om at indgå i et parforhold - samt den stempling og stigmatisering, som er forbundet med både deres pædofile interesse og deres eventuelle manglende evne til at leve op til de normative og kønsbetingede forventninger der er til dem - gør altså, at de bliver skubbet hen mod etableringen af forhold med andre pædofile, hvilket potentielt kan gøre deres dydighed sværere at opretholde. Med udgangspunkt i Becker kan man her se, hvordan kvindernes forsøg på at undgå at blive stemplet som afvigere, enten i forhold til deres seksualitet, køn eller manglende evne til at leve op til de generelle normative forventninger, kan resultere i, at de søger situationer, hvor de er i større risiko for at afvige.

10.6.3 Tanker om at få egne børn

Det andet aspekt fylder meget for mange af kvinderne, er dét at få egne børn. Ligesom der er en forventning om at være i et forhold som voksen, foreligger der ligeledes en forventning om, at kvinder generelt ønsker at stifte familie og få egne børn, hvilket vi har været inde på løbende i analysen. Denne forventning har også en indvirkning på flere af kvinderne fra vores empiriske materiale, hvilket vi i dette afsnit ønsker at belyse, ved at komme ind på kvindernes egne tanker og erfaringer omkring dét at få børn.

10.6.3.1 Positive tanker

Det er de færreste af kvinderne, som har positive tanker omkring dét at få egne børn (Mckayla bilag 2:118; Skyler bilag 2:118f; Aimee bilag 2:119). Mckayla fortæller, at hun før var nervøs for at få egne børn, men at hun nu mener, at ønsket om at beskytte og ikke forårsage barnet skade, vil opveje

den tiltrækning, der eventuelt måtte opstå, og derfor vil hun gerne have børn selv (Mckayla bilag 2:118). Skyler kommer ind på noget af det samme, idet hun siger således: *"It's been pretty well established that paternity doesn't always override sexual desire, but my suspicion is that maternity's different, because of all that in-utero bonding and whatever."* (Skyler bilag 2:118f). Her sammenligner hun pædofile fædre med pædofile mødre, og er af den overbevisning, at moderskabet i højere grad har en evne til at kunne lægge en dæmper på deres "urges", end faderskabet kan. To ud af de otte kvinder, som beretter om at have erfaringer med egne børn, deler dette positive blik, og mener ligeledes, at moderskabet trumfer pædofilien. Eva beskriver det således:

"(...) for the first little bit of my pregnancy, I was really scared and literally prayed that it would be a girl, since I'm not attracted to females of any age at all. Now that I have about 3 and a half years of being a mother under my belt, I honestly think that if I ever have a son, I would not be attracted to him or have the same thoughts about him as I do about other boys. I think motherhood would simply override those though." (Eva bilag 2:118)

I tråd hermed fortæller Joisse, hvordan hun mener at: *"I think the process of raising a child inhibits most sexual thoughts if that's a concern."* (Joisse bilag 2:117). For de kvinder, som har et positivt blik på det at få egne børn, virker det umiddelbart til, at de sætter deres lid til, at disse moderlige instinkter og følelser er med til at mindske deres "urges", i hvert fald i forhold til deres egne børn. Det er dog kun to ud af de otte kvinder som har erfaringer med at have egne børn, som rent faktisk bekræfter, at dette er tilfældet. Denne overbevisning kan ses i lyset af de eksisterende kønsstrukturer og kønsdiskurser, hvor kvinder, som tidligere diskuteret, generelt bliver anset som moderlige, omsorgsfulde og kærlige mennesker. På trods af, at disse kvinder ikke lever op til idealerne for deres køn, når det kommer til deres seksuelle tiltrækning af mindreårige, har de altså en forventning om, at det vil være anderledes, når først de får deres egne børn. Dette kan med udgangspunkt i Butler formentligt bunde i, at samfundet har tegnet et normativt billede af, at nærmest alle kvinder har disse moderlige instinkter, og at hvis de ikke allerede eksisterer, vil de opstå i takt med, at de får børn. På den måde kan man sige, at kvinderne sætter deres lid til, moderskabet er en så integreret del af det kvindelige køn, at det nok skal sætte ind og hjælper dem til at performe inden for rammerne af deres køn, når det handler om deres egne børn.

10.6.3.2 Negative tanker

Størstedelen af kvinderne har altså negative tanker omkring at få egne børn. Nogle af dem nævner, at de ganske enkelt bare ikke har lyst (Madeline bilag 2:119; Maria bilag 2:120; Blakely bilag 2:121; Alys bilag 2:122). Andre nævner, at de er bange for de tanker, som de eventuelt kommer til at få og hvilken indvirkning det kan have på dem selv og deres evne til at være en god forælder (Gemma bilag 2:119; Amberly bilag 2:120; Annie bilag 2:122; Kylie bilag 2:122f; Tegan bilag 2:123; Abby bilag 2:123). Andre igen nævner, at de er bange for at forgribe sig på deres egne børn (Gwen bilag 2:119f; Amanda bilag 2:120; Liz bilag 2:120+121; Cathrin bilag 2:121). Samtlige af de seks kvinder, som har erfaring med egne børn, fortæller ligeledes, hvordan de enten har, eller er bange for at få, forbudte tanker omkring deres børn, hvilket plager dem dybt (Imogen bilag 2:116; Thea bilag 2:116; Ericka bilag 2:116; Sienna bilag 2:117; Jennifer bilag 2:117; Casey bilag 2:117f). Modsat de kvinder, som har et positivt syn på at få egne børn, har kvinderne her ikke lige så stor tiltro til, at moderskabet er nok til, at de kan overkomme og abstrahere fra deres ”urges”, hvilket Gwen blandt andet forklarer således:

”Anyways I’m at a point in my life where I’ve decided not to have children because of my fear of having a son and what I might do with him. Which is devastating to me (...). It’s easy to say my maternal instincts will kick in and I won’t because I’ll love and care about him, but if that were the case no woman would ever have sex with their son, and that’s not the case.”
(Gwen bilag 2:119f)

Udover at udtrykke, at hun ikke tror, at moderskabet nødvendigvis opvejer hendes ”urges”, lægger hun også vægt på, hvor ked af hun er over, at hun ikke får sin drøm om at få børn opfyldt. Dette aspekt fylder meget for de af kvinderne, som egentlig har et ønske om at få børn, men som ikke gør det, af frykten for deres egne tanker eller risikoen for at forgribe sig på barnet. Cathrin fortæller blandt andet følgende:

“(...) I can’t help but think I want to be a mom. But now I know I can’t. I feel very distraught about this. I want to be a good mother who’s always there for their children and is a strong role model. Should I get my tubes tied to eliminate this urge for a family? I can’t hurt a child that doesn’t exist after all. My only concerns are if I can really live a fulfilling life without having my own children.” (Cathrin bilag 2:125)

Også Cathrin giver udtryk for, hvor ked af det, det gør hende, at hun ikke kan få opfyldt sin drøm om at blive mor, og ligeledes, hvordan hun er bange for, at hun derfor ikke kan leve et tilfredsstillende liv. En anden ting som Cathrin også kommer ind på, er sterilisation, hvilket hun ikke er den eneste som omtaler. Nogle af de andre kvinder fortæller også, hvordan de ønsker at blive steriliseret, så valget omkring børn ikke længere er en mulighed (Madeline bilag 2:119; Grace bilag 2:121; Alexandra bilag 2:121). Alexandra fortæller blandt andet således: *"I'm actually pursuing sterilization and it's hard as a childless female. But I can't tell them the real reason. I can't exactly say "Sterilize me because I'm a pedophile!"."* (Alexandra bilag 2:121). Grundet den forventning, der pålægger kvinder at få børn, giver Alexandra, på lige fod med de øvrige kvinder der berører dette emne, udtryk for, at det som kvinde er svært at få lov til at blive steriliseret. Dette pres fra både samfundet og ens nærmeste kom vi allerede ind på i afsnit 10.5.1, hvor kvinderne føler, at de bliver stigmatiseret og set skævt til, hvis de giver udtryk for, at de ikke ønsker børn. Dette kommer Holly mere ind på i følgende:

"I've reached an age now where people around me start thinking about having children, and I feel pressure from my family to think about that sort of thing too, and it's just brought it all up again. I'm so scared to think of having children around me in everyday life, because I have no idea how to handle that (...)." (Holly bilag 2:124)

Igen bliver vi præsenteret for nogle af de samme problematikker som i afsnit 10.4, hvor kvindernes manglende evne til at leve op til de kønsstrukturer, kønsdiskurser og generelle samfundsformer har en negativ indvirkning på dem selv, og ikke kun andres opfattelse af dem. Disse kvinders drømme og ønsker er altså stærkt præget af de forventninger samfundet har til deres køn og til at leve et tilfredsstillende og succesfuldt liv, men grundet deres pædofili, kan de være svære for kvinderne at indfri. Som resultat heraf, kan kvinderne igen befinde sig i en situation, hvor de kan opleve identitetsambivalens. De fravælger altså deres drømme om at få egne børn, for at mindske risikoen for at de sætter sig selv eller deres eventuelle børn i ubehagelige og farlige situationer. Dette leder til, at der står et samfund klar til at stemple og stigmatisere dem for deres manglende evne til at performe deres køn, lige så vel som de stigmatiserer sig selv og selv må bearbejde tabet over ikke at kunne leve det liv, som de ønsker. Yderligere ser vi flere eksempler på, hvordan disse kønsstrukturer, kønsdiskurser og generelle normative forventninger ikke alene påvirker kvinderne i form af stempling, stigmatisering, selvstigmatisering og identitetsambivalens, men også hvordan samfundets struktur er tilrettelagt ud fra disse forventninger. Denne samfundsstruktur kommer blandt andet til udtryk gennem nogle af kvindernes ønske om at blive steriliserede, så valget omkring egne børn ikke

er en mulighed, men som lægerne i vid udstrækning ikke er villige til at indfri. Kvinderne oplever altså ikke alene et pres fra dem selv, om at gå mod deres inderste ønsker om at få børn, men kan samtidig møde et pres fra samfundet og personer udefra, om at gå mod deres inderste frygt for deres "urges", hvilket sætter dem i en position præget af konstant modstand.

11. Konklusion

Med afsæt i vores problemformulering, har vi i dette speciale undersøgt hvordan dydige kvindelige pædofile oplever at deres seksuelle afvigelse påvirker deres liv, set i lyset af samfundets syn herpå og kønnets betydning heraf. I forlængelse af vores analytiske gennemgang af udsagn fra 158 dydige kvindelige pædofile, er vi blevet bekendt med flere betydelige aspekter, som kan have en indvirkning på disse kvinders livssituationer.

Indledningsvist ser vi, hvordan de dydige kvindelige pædofile lever inden for en ramme, som er stærkt præget af to særlige faktorer, hvilket er samfundets syn på pædofili og forståelsen af det kvindelige køn. Denne ramme bliver allerede præsenteret i den eksisterende forskning, men er her baseret på data, som ikke udspringer fra de pædofile kvinder selv. Vi finder, med udgangspunkt i disse kvinders udsagn dog, at vores fund i vid udstrækning relaterer sig til den eksisterende forsknings fund. Det handler her om, hvordan samfundet har et fejlagtigt syn på pædofili, idet pædofili generelt sidestilles med dét at forgrube sig på mindreårige. Yderligere kommer det også til udtryk, både i forskningen og i vores empiri, hvordan pædofili generelt sidestilles med det mandlige køn, idet en sådan præference er svært forenelig med de værdier og forventninger, der tillægges det kvindelige køn. Dette bevirker, at disse dydige kvinder, som i realiteten ikke gør noget ulovligt, bliver anset for at være så u håndgribelige og uforståelige tilfælde, at de ganske enkelt ikke burde kunne eksistere. Overordnet medfører denne ramme, at disse kvinder lider under en form for 'skjult stigma', idet de tilhører en 'uskyldigt anklaget gruppe'. Dette vil sige, at kvinderne oplever negative konsekvenser i forbindelse med deres pædofili, på baggrund af fejlagtige antagelser om, hvad denne pædofili rent faktisk består i, og som yderligere er gældende, på trods af, at deres afvigelse er skjult for omverden. Vi finder dog også, at denne ramme kan have mere konkrete indvirkninger på kvindernes liv, hvilket viser sig gennem en række forskellige parametre. For det første, har det den konsekvens, at det kan være sværere for kvinderne at opsøge og modtage professionel hjælp, enten fordi de er dydige eller fordi de er kvinder. Dette er paradoksalt, idet nogle af kvindernes problematikker ikke imødekommes forend de har handlet på deres præference. For det andet, kan det være svært for kvinderne at bryde tabuet og skabe opmærksomhed omkring de problematikker de oplever, fordi de kan opleve at blive- eller føle sig stemplet og stigmatiseret, alene ved at være sympatisører. For det tredje, står kvinderne i en unik situation, hvor de eksisterende kønsstrukturer og kønsdiskurser fordrer, at de viser interesse for- og interagerer med mindreårige. Det kan derfor være mere udfordrende for kvinderne at

opretholde deres dydighed og deres psykiske velbefindende, da deres forsøg på at undgå mindreårige bliver anset som en manglende evne til at kunne performe det kvindelige køn.

Som følge af denne overordnede ramme, ser vi yderligere, hvordan kvinderne oplever at skulle håndtere en række forskellige aspekter. Disse aspekter er ikke noget, som hidtil er blevet belyst i den eksisterende forskning, hvorfor vores fund her udgør et særligt indefra-perspektiv på dydige pædofile kvinders oplevelser og problematikker. Det første aspekt er kvindernes erkendelsesproces, og her finder vi, at kvinderne kan have vanskeligt ved at erkende og forstå deres pædofili, grundet samfundets og forskningens manglende oplysthed og anerkendelse af fænomenet, samt de forventninger, der knytter sig til det kvindelige køn. Dette kan efterlade nogle af kvinderne forvirrede og fortvivlede omkring dem selv og deres pædofili, hvilket kan medføre, at de ikke får bearbejdet deres følelser på en hensigtsmæssig måde. Når først kvinderne har opnået en form for erkendelse af deres pædofili, står de efterfølgende overfor at skulle forholde sig til den. Her ser vi, hvordan de fleste af kvinderne, på baggrund af samfundets fejlstigmatiserende syn og de forventninger, der knytter sig til det kvindelig køn, har svært ved at acceptere deres pædofili, hvilket har en klart negativ indvirkning på deres egen selvopfattelse. Denne indvirkning viser sig blandt andet i form af identitetsambivalens, stærkt selvhad og følelsen af utilstrækkelighed. De kvinder, som modsat formår at acceptere deres pædofili spares derimod for indre kampe med sig selv, isolation og håbløshed.

Det andet aspekt omhandler spørgsmålet om åbenhed, og her finder vi, at de fleste af kvinderne er lukkede omkring deres pædofili. Denne lukkethed bunder grundlæggende i et forsøg på at undgå stempeling og stigmatisering. Dog finder vi, paradoksalt nok, hvordan denne lukkethed modsat kan resultere i tre forskellige former for stigma. Dette kommer til udtryk gennem et direkte stigma, hvor nogle af kvinderne ikke formår at leve op til de eksisterende kønsforventninger, en 'skjult stigma', hvor de stadig oplever konsekvenser af at tilhøre en 'uskyldigt anklaget gruppe' og en selvstigmatisering, hvor de stigmatiserer sig selv for at være løgnere og forfærdelige mennesker, fordi de ikke er ærlige overfor deres nærmeste. På baggrund heraf, ser vi, hvordan en sådan lukkethed kan være forbundet med misforståethed, frygt, skam, og stigmatisering samt kan have en negativ effekt på deres relationer. Dog er det heller ikke problemfrit at være åben omkring sin pædofili, idet vi finder, at flere af de samme følelser og problematikker er forbundet med at "komme ud", og yderligere, hvordan flere af de bekymringer som de lukkede kvinder har, i forhold til at "komme ud", bliver bekræftet. De kvinder, som har negative oplevelser med at "komme ud", oplever, at de selv og

potentielt deres nærmeste, bliver stempet og stigmatiseret på baggrund af deres pædofili, hvilket kan medføre svære psykiske udfordringer, relationsbrud og begrænsede livsmuligheder. De kvinder, som modsat har positive oplevelser med at "komme ud", oplever, hvordan det har en enormt positiv indvirkning på deres liv, at der er nogen, som støtter dem og accepterer dem for den de er. På trods heraf, ser vi dog, at selv de kvinder, som har positive oplevelser, ikke råder andre kvinder til at "komme ud", hvilket kan ses i lyset af det fordømmende syn, som knytter sig til fænomenet. Overordnet finder vi, at kvinderne står overfor et valg, hvor de må vælge mellem de forskellige former for stigma, som kan være forbundet med at være lukket, eller potentielt at blive stigmatiseret og stempet som pædofil eller seksualforbryder. Uanset om de vælger at holde deres pædofili skjult eller vælger at "komme ud", er de altså i risiko for at opleve stemping og stigmatisering.

Det tredje aspekt relaterer til de eksisterende normative forventninger, der knytter sig til både dét at være voksen og dét er være kvinde. Her ser vi, at særligt forventningen omkring etableringen af et parforhold og stiftelsen af en familie er noget, som fylder meget i disse dydige pædofile kvinders liv. I forbindelse med dét at indgå i et parforhold, finder vi altså, hvordan det kan være problematisk og grænseoverskridende for flere af kvinderne, særligt i forhold til at imødekomme det seksuelle aspekt, som typisk knytter sig hertil. Vi finder dog også, hvordan de kvinder, der ikke formår at indgå i et parforhold, har en tendens til at føle sig unormale, alene og depressive, og hvordan de i deres længsel efter- men manglende evne til at kunne indgå i et normativt forhold, kan opleve identitetsambivalens. Som en mulig løsning på ovenstående problematikker, finder vi, at flere af kvinderne overvejer at indgå i et forhold med en anden pædofil. Dette har de dog grundlæggende en stor betænkelighed ved, hvilket er risikoen for, at forholdet bliver en potentiel glidebane til farlige fristelser. Det pres som kvinderne møder fra samfundet og dem selv, om at indgå i et parforhold, kan altså bevirke, at de bliver skubbet hen mod etableringen af et forhold med en anden pædofil, hvilket potentielt kan gøre deres dydighed sværere at opretholde. I forbindelse med dét at få egne børn, finder vi, at det overvejende er de samme problematikker, som gør sig gældende. De få kvinder, som har et positivt blik på muligheden for at få egne børn, sætter generelt deres lid til, at de moderlige instinkter, som er forbundet med det kvindelige køn, vil bevirke, at de ikke kommer til at opleve "urges" målrettet deres egne børn. Denne tiltro til de moderlige instinkter deler kvinderne med et negativt blik dog ikke, idet de netop frygter at få "urges" målrettet deres egne børn. Grundet disse normative forventninger, finder vi altså, at nogle af kvinderne ikke alene oplever et indre pres om at gå mod deres ønske om at stifte

en familie, men samtidig også et ydre pres, om at gå mod deres frygt for at få “urges” målrettet deres egne børn, hvilket sætter dem i en position præget af konstant modstand.

Endeligt kan vi således konkludere, at disse dydige pædofile kvinder uundgåeligt står overfor stigmatisering og stempling i en række forskellige afskygninger, hvilket særligt bunder i samfundets fejlagtige syn på pædofili og de forventninger, der knytter sig til det kvindelige køn. Vi finder, at dette kan have en markant påvirkning på deres liv, navnlig i forhold til deres egen og andres opfattelse af dem, deres relationer og sociale liv, deres livsmuligheder og evne til at leve et tilfredsstillende liv samt deres overordnede psykiske velbefindende. På baggrund heraf, kan disse kvinder altså opleve en række af forskellige negative følelser, såsom skam, frygt, misforståethed, selvhad, ulykkelighed og utilstrækkelighed. Vi ser altså en gruppe af mennesker, som oplever markante negative konsekvenser af den ramme de lever under, men som samtidig bliver efterladt til at håndtere disse alene, idet samfundet ikke imødekommer dem og deres problematikker. Disse oplevelser, tanker og følelser er blot et fragment af dydige pædofile kvinders liv, hvorfor vi finder det væsentligt at appellere til, at dette genstandsfelt bliver undersøgt yderligere, for at skabe oplysthed omkring et stærkt fejlfortolket fænomen, som videre kan bidrage til, at disse kvinders problematikker imødekommes.

12. Litteraturliste

American Psychiatric Association (2013): "Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders - DSM-5". Fifth Edition. American Psychiatric Publishing: Washington DC.

Becker, Howard S. (1963): *Outsiders studies in the sociology of Deviance*. The Free Press, New York Collier-Macmillan Limited: London.

Bengtsson, Tea Torbenfeldt & Anne-Kirstine Mølholt (2020). "Anonymisering i kvalitative undersøgelser" i: K. E. Petersen (Red.), *Forskning med børn og unge: Etik og etiske dilemmaer* (1. udg., s. 193- 209). København: Hans Reitzels Forlag.

Bengtson, Susanne, Thorkil Sørensen, og Ellids Kristensen (2019): *Diagnostik og behandling af pædofili*. Ugeskriftet.dk.

Bengtson, Susanne & Ellids Kristensen (2021): "Pædofili" i: *Antologien om seksuelle overgreb af forskningsnetværket om seksuelle overgreb*.

Bloksgaard, Lotte og Pernille Tanggaard Andersen (2012) "Fokusgruppeinterviewet" i: Michael Hviid Jacobsen & Sune Qvotrup Jensen (red.): *Kvalitative udfordringer*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Boolsen, Merete Watt (2015): "Grounded Theory" i: Brinkmann, Svend og Tanggaard, Lene *kvalitative metoder en grundbog*. 2. Udgave, 2. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Bourke, Ashling, Sally Doherty, Orla McBride, Karen Morgan og Hannah McGee (2014): "Female perpetrators of child sexual abuse: characteristics of the offender and victim". *Psychology, Crime & Law*, 20:8.

Bowen, Glenn A. (2006): "Grounded Theory and Sensitizing Concepts". Western Carolina University: Cullowhee, North Carolina.

Brinkmann, Svend og Lene Tanggaard (2015): "Kvalitative metoder, tilgange og perspektiver: en introduktion", i Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.): *Kvalitative metoder – en grundbog*. 2. Udgave, 2. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Butler, Judith (1988): "Performative acts and gender constitution: An essay in phenomenology and feminist theory". *Theatre journal*, 40 (4).

Butler, Judith (2011): *Bodies that matter: On the discursive limits of "sex"*. Routledge. London and New York.

Cantor, James M og Ian V McPhail (2016): "Non-Offending Pedophiles." *Current sexual health reports* 8.3.

Christensen, Lars Holmgaard (2005): "Undskyld, men hvor er feltet?" I: Michael Hviid Jacobsen, Søren Kristiansen og Annick Prieur (red.): *Liv, fortælling, tekst - strejftog i kvalitativ forskning*. 1. udgave, 2. oplag. Aalborg: Aalborg Universitetsforlag.

Cortoni, Franca R., Karl Hanson og Marie-Ève Coache (2010): "The Recidivism Rates of Female Sexual Offenders Are Low: A Meta-Analysis". *Sexual abuse* 22.4.

De Vaus, David A. (2001): *Research Design in Social Research*. Reprint, London: Sage.

Dymond, Harriet og Simon Duff (2020): "Understanding the Lived Experience of British Non-Offending Paedophiles." *Journal of forensic practice* 22.2.

Frederiksen, Morten (2015): "Mixed methods-forskning" i: Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.): *Kvalitative metoder - en grundbog*. 2. Udgave, 2. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Glaser, Barney G. og Anselm L. Strauss (1999): "The Discovery of Grounded Theory: Strategies for Qualitative Research". (1st ed.). Routledge.

Goffman, Erving (2018): "Stigma og social identitet" i: Goffman, Erving. *Stigma: Om afvigerens sociale identitet*. 2. Udgave, 5. Oplag. Frederiksberg: Samfundslitteratur.

Hine, Christine (2011): "Virtual Ethnography: Modes, Varieties, Affordances". Los Angeles: Sage Publications.

Holt, Thomas J. (2020): "Assessing Traditional and Nontraditional Data Collection Methods to Study Online Phenomena" i: C. Melde & F. Weerman (Eds.): *Gangs in the Era of Internet and Social Media*.

ICD.WHO (2022): "ICD-11 for Mortality and Morbidity Statistics". Sidst besøgt d. 11. maj 2022. Tilgængelig via:

<https://icd.who.int/browse11/lm/en#/http%3a%2f%2fid.who.int%2fid%2fentity%2f517058174>

Imhoff, Roland (2014): "Punitive Attitudes Against Pedophiles or Persons With Sexual Interest in Children: Does the Label Matter?" *Archives of sexual behavior* 44.1.

Jacobsen, Michael Hviid, Anja Jørgensen og Stine Svendsen-Tune (2005): "Sensitiv sociologi: Undersøgelser af udsatte og udstødte mennesker", i: Jacobsen, Michael Hviid et al. (red.): *Liv, fortælling, tekst - strejftog i kvalitativ sociologi*. 1. udgave, 2. oplag. Aalborg: Aalborg universitetsforlag.

Jacobsen, Michael Hviid (2007): "Adaptiv teori den tredje vej til viden" i: Antoft, Jacobsen, Jørgensen og Kristiansen (red.): *Håndværk og Horisonter*. 1. Udgave, 2. Oplag. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Jahnke, Sara (2017): "Emotions and Cognitions Associated with the Stigma of Non-Offending Pedophilia: A Vignette Experiment." *Archives of sexual behavior* 47.2.

Jensen, Sune Qvotrup (2018): "Etnografi som kriminologisk metode" i: Michael Hviid Jacobsen (red.): *Metoder i kriminologi*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.

Justitsministeriet (2018): "Styrket indsats mod pædofilidømte". Tilgængelig via:
https://www.justitsministeriet.dk/sites/default/files/media/Pressemeddelelser/pdf/2018/styrket_ind_sats_mod_paedofilidoemte.pdf. Sidst besøgt d. 6. juni 2022.

Kaylor, Leah E., Georgia M. Winters og Elizabeth L. Jeglic (2021): "Exploring Sexual Grooming in Female Perpetrated Child Sexual Abuse". *Journal of Child Sexual Abuse*.

LGBT (2022): Sidst besøgt d. 11. maj 2022.
Tilgængelig via: <https://lgbt.dk/ordbog/ciskoennet/>

Majeed-Arissab, Rabiya, Rebecca J. Wilson, Kairika Karsna, Glen P. Martin og Catherine White (2021): "Descriptive Analysis of the Context of Child Sexual Abuse Reportedly Perpetrated by Female Suspects: Insights from Saint Mary's Sexual Assault Referral Centre". *Journal of forensic and legal medicine* 78.

Maroño, Abbie og Ross M Bartels (2020): "Examining the Judgments of Pedophiles in Relation to a Non-Sexual Offense." *Psychology, crime & law* 26.9.

McLeod, David A., Zackery D.O. Dunnells og Burcu Ozturk (2021): "Female Offenders in Child Sexual Abuse", I: D. E. Abaci, & D. S. Kalfoglou (Eds.): *Sexual Abuse - an Interdisciplinary Approach*. IntechOpen.

Møhl, Bo (2021): Den Store danske – pædofili
Tilgængelig via: <https://denstoredanske.lex.dk/p%C3%A6dofili>

Palinkas, Lawrence A. Sarah M. Horwitz, Carla A. Green, Jennifer P. Wisdom, Naihua Duan og Kimberly Hoagwood (2015): "Purposeful Sampling for Qualitative Data Collection and Analysis in Mixed Method Implementation Research". *Administration and policy in mental health*, 42(5).

Pedersen, Kaare (2015): "Problemstilling og problemformulering", i: Poul B. Olsen og Kaare Pedersen (red.): *Problemorienteret projektarbejde - en værktøjsbog*. Roskilde Universitetsforlag.

Rasmussen, Karsten (2016): "Data quality in online environments". The SAGE Handbook of Online Research Methods.

Riis, Ole (2012): "Kvalitet i kvalitative studier" i: Jacobsen, M. H. & Jensen, S. Q. (Red.): *Kvalitative udfordringer*, 1. udg. København: Hans Reitzels Forlag.

Stevens, Eleanor og Jane Wood (2019): "'I Despise Myself for Thinking About Them.' A Thematic Analysis of the Mental Health Implications and Employed Coping Mechanisms of Self-Reported Non-Offending Minor Attracted Persons." *Journal of child sexual abuse* 28.8.

Sundhedsstyrelsen (2019): "Undersøgelse af muligheder for at styrke indsatsen til mennesker med pædofile tanker." Kongens Lyngby: COWI.

Tenbergen, Gilian, Matthias Wittfoth, Helge Frieling, Jorge Ponseti, Martin Walter, Henrik Walter, Klaus M. Beier, Boris Schiffer og Tillmann H. C. Kruger (2015): "The Neurobiology and Psychology of Pedophilia: Recent Advances and Challenges". *Frontiers in human neuroscience*. 9. 344.

Tozdan, Safiye, Peer Briken og Arne Dekker (2019): "Uncovering Female Child Sexual Offenders-Needs and Challenges for Practice and Research". *Journal of clinical medicine* 8.

Tv2 (2020): "Civillklædte betjente besøger pædofilidømte - sådan finder de spor efter børn" Tilgængelig via: <https://www.tv2ostjylland.dk/samfund/civillklaedte-betjente-besoger-paedofilidomte-sadan-finder-de-spor-efter-born> Sidst besøgt d. 6. juni 2022.

Ugelvik, Thomas (2014): "Prison Ethnography as Lived Experience Notes From the Diaries of a Beginner Let Loose in Oslo Prison". *Qualitative Inquiry*, Udg.20(4) .

Vandiver, Donna M og Glen Kercher (2004): "Offender and Victim Characteristics of Registered Female Sexual Offenders in Texas: A Proposed Typology of Female Sexual Offenders". *Sexual abuse* 16.2.

VirPed (2022): “Welcome to Virtuous Pedophiles” Sidst besøgt d. 11. maj 2022. Tilgængelig via: <https://www.virped.org/>

Wurtele, Sandy K, Dominique A. Simons, and Tasha Moreno (2014): “Sexual Interest in Children Among an Online Sample of Men and Women: Prevalence and Correlates”. *Sexual Abuse*.

Zack, Emma, John T. Lang og Danielle Dirks (2018): ““It Must Be Great Being a Female Pedophile!”: The Nature of Public Perceptions About Female Teacher Sex Offenders”. *Crime, media, cultur*.

Åkerström, Malin og David Wästerfors (2018): ”Kvalitative interviews – praktiske råd og analytiske muligheder” i: Michael Hviid Jacobsen (red.): *Metoder i kriminologi*. 1. Udgave, 1. Oplag. København: Hans Reitzels Forlag.